

အိ ၇ ဆန်း ကြယ် လုံး ချင်း ဝတ္ထု

အမေရိကန်

ဝက်ပါတောထဲက ဆန်းထိုက်ပတ္တမြား

BURMESE
CLASSIC
COM

ဒို့တာဝန်အရေသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး
အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွတ်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄)ခု

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- နိုင်ငံသားတို့ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄)ခု

- စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများမိတ်ဆုံ၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄)ခု

- တင်ဖျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး။
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်ဖြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- ဘစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

မင်းခက်

ဝတ်ပါဝါးတောထဲက သန်းထိုက်ပတ္တမြား

မင်းစက္က

ဝက်ပါတောထဲကသန်းထိုက်ပတ္တမြား

ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်
၂၀၁၃ခုနှစ်၊

အုပ်ရေး - ၅၀၀

တန်ဖိုး - ၁၃၀၀ကျပ်

အဖုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ခင်ချိုမြင့်

ကောင်းဆုအောင်ဆက်

အမှတ်(၅၂/ခ)၊ရွှေယင်းမာလမ်း၊

၁၃ရပ်ကွက်၊ရန်ကင်း။

ထုတ်ဝေသူ - ဦးလှနိုင်(မြိတ်စာပေ)

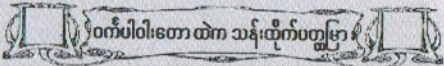
အမှတ်(၆၆)၊ဗိုလ်ဥက္ကမလမ်း၊

ကြည့်မြင့်တိုင်၊ရန်ကုန်မြို့။

ဖြန့်ချိရေး - မြိတ်စာပေ(ဖုန်း-၀၉၇၃၂၄၅၀၄၈)

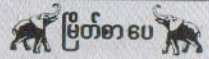
စီစဉ်သူ - ကိုလှနိုင်(မြိတ်)(ဖုန်း-၀၉၅၀၃၁၀၃၄)

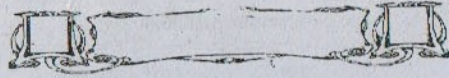
မင်းစက္က ၀၉၅- ၈၃
ဝက်ပါတောထဲကသန်းထိုက်ပတ္တမြား- ရန်ကုန်၊
မြိတ်စာပေ၊ ၂၀၁၁။
၂၈၀ - စာ၊ ၁၂ x ၁၈စင်တီ
ဝက်ပါတောထဲကသန်းထိုက်ပတ္တမြား။

သက္ကရာဇ်-၁၉၇၈ခုနှစ်

(လှည်းကူးမြို့၊ နယ်-မင်းလွင်ကုန်းကျေးရွာ)

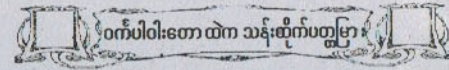
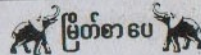

နိဒါန်း

နွေနှောင်းရာသီ...။

ကြခတ်ဝါးရုံကြီးများပေါ်မှ ခြောက်သွေ့နေသော ဝါးရွက်ခြောက်များက တလွင့်လွင့် ကြွေကျနေ၏။ ထို့ကြောင့် လမ်းမရှိသော ဝါးရုံတောအတွင်းတွင် ဝါးရွက်ကြွေများက ဖုံးလွှမ်းလျက်...။

အားနည်းသော နေ၏အလင်းရောင်က ဝါးရုံတောအတွင်းကိုတော့ ထင်ထင်ရှားရှားမြင်သာအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်သေး၏။ လေပူတစ်ချက်ဝှေ့၍ တိုက်ခတ်လာသည်။ ရွက်

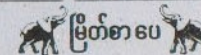
ခြောက်ကြွေများက မြေပြင်ပေါ်မှ ရှုပ်တိုက်ပြေးလွှားရွေ့လျားသွားကြလေ၏။

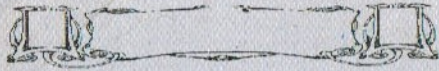
ရှက်တရက် ဖိနပ်မပါသော ခြေထောက်တစ်စုံသည် လေတိုက်ခတ်မှုကြောင့် ရွေ့လျားသွားခဲ့သော ရွက်ကြွေများ၏ မူလနေရာသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ ဖြူနုသန့်ရှင်းပြီး အနည်းငယ်ကြီးမားသည့် ခြေထောက်တစ်စုံသည် ဖြည်းညှင်းစွာ ရွေ့လျားလာသည်။

ယင်းခြေထောက်ပိုင်ရှင်မှာ အသက်(၃၀)ခန့်ရှိသော ရုပ်ရည်ချောမောသန်ပြန့်သည့် လူရွယ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ထူထဲဖြောင့်တန်းသော မျက်ခုံး၊ ဖြောင့်စင်းသောနှာတံနှင့်ပိရိသေသပ်သော နှုတ်ခမ်းပါးအစုတို့က လူရွယ်အား ဥပမိရုပ်တည်ကြည်ခန့်ညားသူအဖြစ် ဖန်တီးပေးထား၏။

သူ၏ မျက်လုံးအစုံမှာ ရီဝေမှုန်မှိုင်းနေ၏။ သူသည် ဝါးပင်များအကြား ကွေပတ်လျှောက်လှမ်းနေသည်။ ဖြည်းညှင်းစွာလျှောက်နေသော သူ၏အသွင်အပြင်မှာ တစ်စုံတစ်ဦး၏ အညှို့ခံနေရသလိုပင်။

ဝါးပင်များမှာ ရှုပ်ထွေးစွာ ရှင်သန်ပေါက်ရောက်နေကြသည်။ ခြုံနွယ်တစ်ချို့ကလည်း ဟိုဘစ်စု၊ သည်တစ်စု၊ အရပ်လေးမျက်နှာလုံး၌ ဝါးပင်ရှည်များကိုသာ မျက်စိတစ်စုံ တွေ့

မြင်နေရသည်။ ရွက်ကြွေများပြည့်နှက်နေသော ဝါးရုံတောကြီး အတွင်းမှာ လူသွားလမ်းမရှိပဲ ဝက်ပါတစ်ခုနယ်။ လူသူအ ရောက်အပေါက်မရှိသော ဝက်ပါဝါးတောကြီးအတွင်း ဝါးပင် များကို ရှောင်တိမ်းရင်း လျှောက်နေသော လူရွယ်၏ ခြေလှမ်း များ ရပ်တန့်သွားသည်နှင့်။

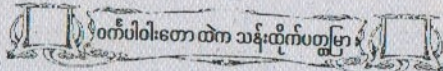
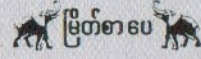
“ခွီ . ခွီ . ခွီ”

ဟူသော မြွေတွန်သံက ထွက်ပေါ်လာတတ်သည်။ ထိုအခါ ထိုမြွေတွန်သံထွက်ပေါ်လာရာဘက်သို့ လူရွယ်က ဦး တည်ကာ ဆက်လျှောက်သွားသည်။

ဤသို့ဖြင့် သူသည် ဝါးပင်များ ကင်းလွတ်နေသော ကြီးမားကျယ်ပြန့်သည့် မြေကွက်လပ်တစ်ခုမှာ ဝါးရုံတောများ ကြား၌ လျှို့ဝှက်စွာ ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်ခွင့်ရလိုက်ပေပြီ။

သူ့ . . ပထမဆုံးသတိပြုမိသည်မှာ လူတစ်ရပ်မကမြင့် သော မြို့ရိုးဟောင်းပေါ်ရှိ ယိုယွင်းပျက်စီးနေသော ထုံးဖြူဖြူ စေတီတော်(၅)ဆူပင်ဖြစ်သည်။ တစ်ဆူနှင့်တစ်ဆူ သိပ်မဝေး လှပေ။ မြို့ရိုးဟောင်း၏ အခြားတစ်ဖက်မှာလည်း ရှည်လျား ရှုပ်ထွေးစွာ ရှင်သန်နေကြသော ဝါးပင်များက ရှေးဟောင်းစေ တီတော်ပျက်ငါးဆူကို လုံခြုံစွာ လျှို့ဝှက်တားဆီးထားလေပြီ။

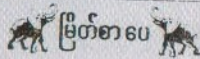
ထိုဝါးတောအလွန်မှာတော့ ရေပြည့်နေသော ကျုံးကြီး

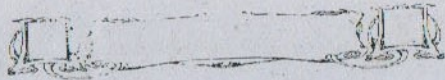

ရှိနေမှာကို သူတွေ့သိသွားလေသည်။ ဟံသာဝတီမင်းနေပြည် တော်၏ ရွှေမြို့တော်ဟောင်းအား ကာရံထားသော မြို့ရိုး ဟောင်းပေါ်ရှိ စေတီငုတ်တိုငါးဆူပေါ်၌ ဝါးရွက်ခြောက်ကြွေ များက နေရာမလပ် ထူထပ်စွာ စုပုံလျက်။ စေတီပေါ်သို့တက် နိုင်ရန် ပြုလုပ်ထားသော ကျောက်လှေကားထစ်များပေါ်တွင် လည်း ဝါးရွက်ခြောက်များ နေရာယူထားသည်။

လူရွယ်က ဝါးရွက်ခြောက်များဖုံးနေသော ကျောက် လှေကားထစ်များပေါ်သို့ တစ်လှမ်းချင်းတက်သွားသည်။ သူ သည် စေတီတစ်ဆူချင်းစီကို ကြည့်ညှိစိတ်များယိုဖိတ်လျက် လိုက်လံဝတ်ပြုလေသည်။ စေတီတော်ငါးဆူတို့၏ ဘွဲ့တော်များ မှာ ဒုတ္တစေတီ၊ စူဠာမဏိစေတီ၊ အေးချမ်းသာယာစေတီ၊ မြ ရတနာစေတီနှင့်လွမ်းစေတီတော်တို့ဖြစ်ကြောင်း သူသိရှိလိုက် မှသည်။

သူသည် ရှေးဟောင်းစေတီတော်များ၏ ပျက်ယွင်းနေ သော နေရာများကို ကြည့်ရင်း လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ကြေကွဲဝမ်း နည်းလာမိသည်။ ထိုစေတီတော်များအား ပြုပြင်မွမ်းမံလိုသော သဒ္ဓါစိတ်များက ထကြွလာသည်။ စေတီတော်များအား ဖုံး ကွယ်ဝှက်ထားသော ဝက်ပါဝါးတောကြီးကို မကျေမနပ်ဖြင့်

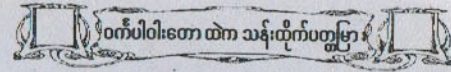
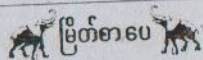
လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ရုတ်တရက် သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် တစ်နေရာ၌ရပ်
တန့်သွား၏။ မြို့ရိုးဟောင်းနှင့်ကပ်လျက်နေရာ၌ ဟောင်းနွမ်း
ပြိုပျက်နေသော ကြီးမားသည့် နှစ်ထပ်အိမ်အုံကြီးတစ်လုံးကို
စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်မိ၏။ သူ့ . မြို့ရိုးပေါ်တက်လာစဉ်က
လုံးဝမတွေ့မမြင်မိခဲ့သော အိမ်အုံကြီးသည် မြေကွက်လပ်၏
အဆုံးတွင် ဝါးပင်များအား နောက်ခံထားရင်း လျှို့ဝှက်ဆန်း
ကြယ်မှုကို ဆောင်ယူလျက် . . . ။

ကျွန်းသားဖြင့် တည်ဆောက်ထားသော ထိုအိမ်အုံ
ကြီးက သူ့အား အင်အားကောင်းကောင်းဖြင့် ညှို့ဝင်ခေါ်ယူ
နေလေသည်။ ထိုညှို့ဝင်အားကို သူတင်းခံမနေနိုင်ပါ။ ချက်
ချင်းပင် မြို့ရိုးပေါ်မှဆင်းကာ ထိုအိမ်အုံကြီးထံသို့ လျှောက်
လှမ်းသွားသည်။

ကျွန်းအိမ်ကြီးမှာ ခြုံနွယ်များ၏ ရစ်ပတ်လှမ်းမိုးမှုကို
ခံနေရသည်။ လူရွယ်က အိမ်အုံကြီး၏ တံခါးမကြီးရှေ့၌ ရပ်
တန့်လိုက်၏။ ထိုနောက် ကြေးလက်ကိုင်ကွင်းသို့ လက်လှမ်း
လိုက်သည်။

ရုတ်တရက် သူသည် လှမ်းနေသောလက်ကို ဆတ်က

နဲပြန်ရုတ်ပြီး နောက်သို့ခုန်ဆုတ်လိုက်သည်။

“မြေ . . . မြေ”

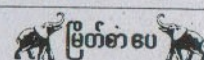
ပါးစပ်ကလည်း အလန့်တကြား အော်မိ၏။ တံခါးမ
ကြီးရှိ ကြေးလက်ကိုင်ကွင်းအား ရစ်ပတ်ပြီး ပါးပျဉ်းခွက်နေ
သော မြေဟောက်သေးသေးလေးကို တွေ့မြင်လိုက်ရသော
ကြောင့်ဖြစ်သည်။

သို့သော် အသေအချာကြည့်လိုက်တော့ အလွန်လက်
ရာမြောက်စွာ အသေးစိတ်ဖန်တီးထားသော မြေရုပ်လေးဖြစ်
နေမှန်း သိရသည်။ ထိတ်လန့်မှုက ချက်ချင်းပြေဖျောက်သွား
လေ၏။ အသက်ဝင်လွန်းလှသော မြေရုပ်ကလေးရစ်ပတ်ထား
သည့် ကြေးလက်ကိုင်ကွင်းအား သူဆုပ်ကိုင်ပြီး တွန်းဖွင့်လိုက်
လေသည်။

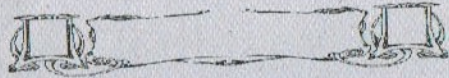
“ကျွီ . . အိ . . အိ”

သံချေးတက်နေသော ပတ္တာများက အသံစုံမြည်ပြီး
တံခါးမကြီးပွင့်သွားလေပြီ။ အိမ်ကြီးတွင်း၌ ကျွန်းသားဖြင့်ပြု
လုပ်ထားသော အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများကို ဆန်းကြယ်စွာ
တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

စားပွဲနှင့်ထိုင်ခုံများ၏ ခြေထောက်တို့မှာ မြေများက

www.burmeseclassic.com

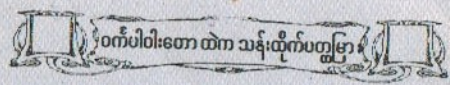
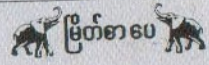

ပါးပျဉ်းထောင်ရင်း ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်းတို့ကို ခွေလိပ်ထား
ဟန်ရှိ၏။ အလွန်လှပသော မြွေရုပ်တုများမှာ အသက်ဝင်နေ
သည့်အလား လက်ရာမြောက်လွန်းလှသည်။ မည်းနက်စိုလက်
သော မျက်လုံးအစုံတို့က သူ့အား ပိုင်းစိုက်ကြည့်နေသလိုပင်။

ထိုပရိဘောဂပစ္စည်းများနှင့်ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ဖုန်မှုန့်များ
ပြည့်နှက်လျက်။ မျက်နှာကျက်နှင့်နံရံများတွင် ပင့်ကူအိမ်များ
ရှုပ်ထွေးစွာရှိနေ၏။ သူက စူးစမ်းလိုစိတ်ဖြင့် အိမ်ကြီးအတွင်း
သို့ လှမ်းဝင်သွားသည်။

သူ့ . . အလွန်အမင်း အံ့ဩလာသည်။ အိမ်ကြီးတွင်း
ရှိ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတိုင်း၌ မြွေရုပ်များကို သင့်တော်သ
လို အလှဆင် တပ်ဆင်ထားခြင်းအပေါ် အံ့ဩနေမိ၏။ ဘီရို၊
ကုတင်နှင့်ကြောင်အိမ်တို့၏ ခြေထောက်များမှာ မြွေရုပ်တုများ
ဖြစ်နေသည်။

အရောင်အသွေးစုံ၊ အမျိုးအစားစုံလှသော မြွေရုပ်တု
များကို သူတအံ့တဩ ကြည့်ရှုနေမိသည်။ ဤအိမ်ကြီးအတွင်း
၌ မြွေရုပ်နှင့်လွတ်ကင်းသည့် ပစ္စည်းတစ်ခုမှမရှိပေ။ မြွေရုပ်
များဖြင့် အဆန်းတကြယ် အလှဆင်ထားသည့် ဤအိမ်ကြီး၏
အိမ်ရှင်ကို သူသိလိုစိတ် ပြင်းပျလာခဲ့သည်။

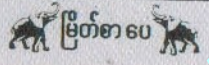

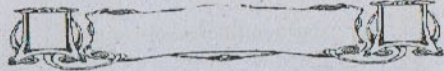
အိမ်ကြီး၏ အပေါ်ထပ်သို့တက်ရန် ပြုလုပ်ထားသော
ကျွန်းလှေကားရှိ လက်ရန်းများ၊ ကာရံထားသော တိုင်လေး
များမှာလည်း မြွေရုပ်များ ပြည့်နှက်စွာ နေရာယူထားလေ၏။

သူသည် မြွေရုပ်များကို အံ့ဩငေးမောရင်း အပေါ်
ထပ်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ အခန်းတံခါးအချို့က ဖွင့်၍မရ။
တချို့က အသင့်ပွင့်လျက်။ သူသည် အခန်းတစ်ခန်းတွင်းသို့
ရောက်သောအခါ အသက်ရှူရပ်မတတ် အံ့ဩမင်တက်သွား
ရသည်။

ထိုအခန်းတွင်း၌ ကျောက်သားဖြင့် ထုဆစ်ပုံဖော်ထား
သော မြွေမျိုးစုံကို ပါးပျဉ်းထောင်လျက်အနေအထားဖြင့် တွေ
မြင်လိုက်ရသည်။ မြွေရုပ်တုများက တစ်ရာထက်မနည်း။ အ
လွန်ကြီးမားသော မြွေရုပ်ကြီးများက အသည်းယားစဖွယ်။ မြွေ
ပါးပျဉ်းကြီးများက စကောပိုင်းခန့်ရှိ၏။ မြွေရုပ်များ၏ ခန္ဓာ
ကိုယ်ပေါ်တွင် ဆေးရောင်မျိုးစုံ ခြယ်သထားသဖြင့် တကယ်
မြွေများနှင့်မခြား။

ထိုရုပ်တုများအနက် ပြုကျပျက်စီးနေသော ရုပ်တုများ
တစ်ချို့လည်း ရှိ၏။ ရုပ်တုအားလုံးတို့သည် အခန်းပံအား
ကျောခိုင်းထားလျက် အနေအထားများဖြင့် မြွေရုပ်များမျက်

နာမူထားရာ အခန်းနံရံအဆုံး၌ လက်တစ်တောင်ခန့်မြင့်သော ကျွန်းစင်မြင့်တစ်ခုရှိ၏။ ထိုစင်မြင့်ပေါ်တွင် ပြိုကျပျက်စီးနေသော မြေရုပ်တုကြီးတစ်ခုကို အပုံလိုက်တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

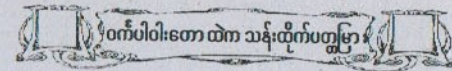
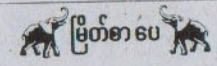
“ဒါဟာ ဒီမြေတွေ့ရဲ့ အကြီးအကဲဖြစ်မယ်ထင်တယ်၊ အတော်လှမယ်ပုံပဲ”

သူက စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်မှတ်ချက်ချမိ၏။ သူ၏ မျက်လုံးအစုံက အခန်းနံရံသို့ ရောက်သွားသည်။ နံရံပေါ်၌ အလွန်ကြီးမားသော မြေကြီးများ၏ ရုပ်ပုံကို နံရံပြည့်ဆေးပန်းချီခြယ်သထား၏။ အလွန်လက်ရာမြောက်လွန်းသဖြင့် အသက်ဝင်လှုပ်ရှားယိမ်းနွဲ့နေသလိုပင် ထင်မှတ်ရသည်။

အလွန်လှပ၍ ကြီးမားသော မြေဟောက်မကြီးတစ်ကောင်ကို ကျန်မြေမျိုးစုံတို့က ဝိုင်းရံလျက် ဦးညွတ်နေကြပုံကို အသေးစိတ်ပန်းချီခြယ်ထား၏။

“ဒီအိမ်ပိုင်ရှင်ဟာ ဘယ်သူများပါလိမ့်၊ ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်တွေနဲ့ အိမ်တစ်လုံးကို မြေတွေနဲ့ ဖန်တီးထားရတာလဲ”

ဖြေသူမရှိသော မေးခွန်းများကို သူစဉ်းစားရင်း မြေရုပ်တုများထံသို့ လျှောက်သွားသည်။

ရုတ်တရက် . . . ။

“ရွှိ . . . ရွှိ . . . ရွှိ”

မြေတွန်သံများ ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာပြီး ရုပ်တုများမှာ လှုပ်ရှားလာကြသည်။ သူက ခြေလှမ်းရပ်တန့်ပြီး မျက်လုံးများကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ပွတ်ကာ လှုပ်ရှားလာသည်ထင်နေရသော မြေရုပ်တုများထံ ကြည့်လိုက်သည်။

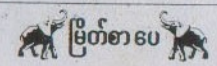
သူ၏အမြင် မမှားပါ။ မြေရုပ်တုများမှာ အသက်ဝင်လှုပ်ရှားတွန်လိမ်လာပြီး သူ့ဘက်သို့ ပါးပျဉ်းများ လှည့်လာကြလေပြီ။ မည်းနက်စိုလက်သော မျက်လုံးအစုံတို့က သူ့အား စိုက်ကြည့်လာကြသည်။

“ဟာ”

သူအံ့ဩထိတ်လန့်လွန်းသဖြင့် နေရာ၌ပင် အကြောင်သားရပ်ရင်း ပြူးကျယ်သော မျက်လုံးအစုံတို့ဖြင့် အသက်ဝင်လာသော မြေများကို ငေးကြည့်မိ၏။

“ရွှိ . . . ရွှိ . . . ရွှိ”

ကြီးမားလှသော မြေကြီးများက ခန္ဓာကိုယ်များအား လျှော့တိုက်ရင်း သူ့ထံသို့ ဦးတည်ရွေ့ လျားလာကြသည်။

www.burmeseclassic.com

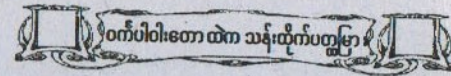
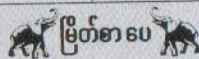

ထိုအခါမှ သူသတိဝင်လာပြီး ကြောက်ရွံ့စွာဖြင့် ချာကနဲလှည့်ကာ ပြေးထွက်လာသည်။ သူ့ . . . လှေကားအတိုင်း ပြေးဆင်းလာ၏။ လှေကား၏ လက်ရန်းအား သူ့ဆုပ်ကိုင်မိစဉ် အေးစက်သော အထိအတွေ့တစ်ခုက သူ့လက်အား ရစ်ပတ်လာသည်။ သူ့လက်အား ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ မြွေတစ်ကောင်က သူ့လက်အား ရစ်ပတ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် လှေကားတွင် အလှဆင်ထားသော မြွေရုပ်များမှာ အသက်ဝင်လှုပ်ရှားနေတာကို သူ့အံ့ဩထိတ်လန့်စွာ သိလိုက်ရသည်။ လက်ရန်းနှင့်တိုင်များမှ မြွေများက သူ့ထံသို့ ဦးတည်ရွှေ့လျားလာသလို နောက်မှလိုက်လာသော မြွေကြီးများကလည်း အလွန်နီးကပ်လာပြီ။

သူ့ . . . နောက်သို့ လှည့်ကြည့်မိစဉ် သူ၏ ခြေလက်များအား မြွေလေးများက ရစ်ပတ်လိုက်ကြ၏။ နောက်မှလိုက်လာသော မြွေကြီးတစ်ကောင်က သူ၏ခန္ဓာကိုယ်အား စတင်ရစ်ပတ်လိုက်လေပြီ။ မြွေများစွာတို့၏ ရစ်ပတ်ခြင်းကို ခံရသော သူသည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာဖြင့် အားကုန်အော်ဟစ်လိုက်လေတော့သည်။

“အား”

“အား”

သန့်စင်ထွန်းတစ်ယောက် ယောင်ရမ်းအော်ရင်း ထထိုင်မိသည်။ သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်အနှံ့အပြားမှ ချွေးစေးများ စိမ့်ထွက်နေ၏။ အိပ်မက်မှ လန့်နိုးလာ၍ သူ၏ နှလုံးခုန်သံမှာ မြန်ဆန်ကျယ်လောင်လျက်။

ထိုစဉ် အတွင်းခန်းမှ ဦးလေးထွန်းရီနှင့်ဒေါ်လေးဝိုင်းကြည်တို့ အလျင်စလို ထွက်လာသလို သူ၏ ဘေးတွင် အိပ်ပျော်နေခဲ့သော ထွန်းကြည်မှာလည်း ချက်ချင်းထလာသည်။

“အစ်ကိုကြီး . . . အစ်ကိုကြီးဘာဖြစ်တာလဲ”

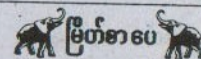
ထွန်းကြည်က သူ၏လက်မောင်းအား ဆုပ်ကိုင်လှုပ်ရမ်းရင်း မေး၏။ ဦးလေးထွန်းရီနှင့်ဒေါ်လေးဝိုင်းကြည်တို့ကလည်း သူ့ဘေးမှာ ဝိုင်း၍ ဟိုင်လိုက်ကြရင်း . . . ။

“ဟဲ့ . . . တူကြီး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဒေါ်လေးကို ပြောစမ်းပါဦး”

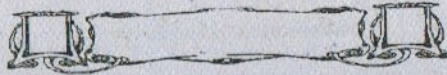
“အိပ်မက်ဆိုးမက်လို့ ထအော်တာထင်တယ်”

ဦးလေးထွန်းရီ၏ ထင်မြင်ချက်မှန်ကန်ကြောင်းကို သူခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် . . . ဒေါ်လေး၊ ကျွန်တော်ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

www.burmeseclassic.com

အိပ်မက်မက်ရင်း ယောင်အော်မိတာပါ”

“ဘယ်လိုအိပ်မက်မျိုး မက်လို့တုန်း”

ဒေါ်လေးဝိုင်းကြည်၏အမေးကို သူ့မှန်ကန်တိကျစွာ
ဖြေချင်စိတ်မရှိပါ။

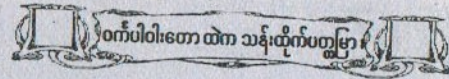
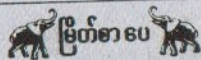
“ဘယ်လိုအိပ်မက်မှန်းတောင် မမှတ်မိတော့ပါဘူးဗျာ
ဒေါ်လေးရာ”

“ခရီးပန်းပြီး နေရာဒေသအပြောင်းအလဲကြောင့် သွေး
လေခြောက်ချားပြီး လျှောက်မက်တာဖြစ်မှာပေါ့. . က. . က
သား. . ထွန်းကြည် မင်းအစ်ကိုကြီးကို ရေခဲပဲတိုက်လိုက်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့. . . အဖေ”

ထွန်းကြည်က သွက်လက်စွာဖြင့် အခန်းထောင့်သို့
လျှောက်သွားကာ သစ်သားရေအိုးစင်ပေါ်ရှိ ရေအိုးကြီးအတွင်း
မှ ရေတစ်ခွက်ခပ်ကာ ပြန်ရောက်လာသည်။ သန့်စင်ထွန်းက
ထွန်းကြည်ပေးသော ရေခွက်ကိုယူပြီး နှုတ်ခမ်း၌တေ့၍ ဖြည်း
ညှင်းစွာပင်သောက်ရင်း စိတ်ထဲမှ ကြိတ်၍စဉ်းစားနေမိ၏။

“ငါ့ကို ဒီလာဖို့ လာပြောသွားတဲ့ အဘက ဘယ်သူပါ
လိမ့်၊ ဘာကြောင့်များ ဒီကိုလာဖို့ ခိုင်းရတာလဲ၊ ငါ့ကိုယ်တိုင်
ကလည်း ဘယ်သူမှန်းမသိတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ခိုင်းစေချက်

ကို ဘာကြောင့် လိုလိုလားလား လိုက်နာနေရပါလိမ့်”

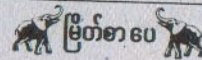
သူက အတွေးများဖြင့် ငြိမ်သက်နေစဉ် ထွန်းကြည်က
သူ့လက်ထဲမှ ရေခွက်ကိုယူပြီး နေရာတကျ ပြန်သွားထား၏။
ဦးလေးထွန်းရီက ထုံးစံအတိုင်း ဆေးပြင်းလိပ်ကို ဖွာရှိုက်နေ
၏။ ဒေါ်လေးဝိုင်းကြည်တစ်ယောက်ကတော့. . . ။

“ဟယ်. . ဒီကောင်လေးတွေ ပြတင်းပေါက်ကော တံ
ခါးမကြီးကိုပါ ဖွင့်ထားကြပါလား”

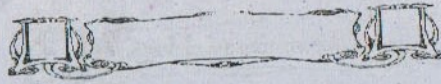
“အိုက်တာကိုး. . အမေရဲ့၊ လကလည်း သာနေတာ
နဲ့ အားလုံးဖွင့်ပြီး သက်တောင့်သက်သာ လှဲနေခဲ့ကြတာလေ၊
နောက်တော့ စကားပြောရင်းပြောရင်း ဘယ်အချိန်က အိပ်
ပျော်သွားမှန်း မသိလိုက်ဘူး၊ ဟဲ. . ဟဲ. . .”

ထွန်းကြည်က ပြောရင်း တံခါးများကို လိုက်လံပိတ်၏။
ဒေါ်ဝိုင်းကြည်က မီးအိမ်ထွန်းရင်း တဖျစ်တောက်တောက်နဲ့
ဆူပူပါလေ၏။

“ထွန်းကြည်. . ထွန်းကြည်၊ နင်ဟာလေ အသက် ၂၀
သာပြည့်ရော အခုထက်ထိ စဉ်းစားဉာဏ်မရှိသေးဘူး၊ သတိ
ကလည်း မေ့တတ်လိုက်တာ၊ ငါတောင်အရှုံးပေးရတယ်၊ တက
တည်း မပြောလိုက်ချင်ဘူး”

www.burmeseclassic.com

“မပြောပါနဲ့တော့.. မိန်းမရယ်၊ ကဲ.. ကဲ မင်းလည်း သွားအိပ်တော့”

စကားနည်းသော လူအေးကြီးဦးထွန်းရီက ဝင်ရောက် ဟန့်တားရာ ဒေါ်ဝိုင်းကြည်က ဦးထွန်းရီအားကြည့်ရင်း..။

“ရှင်ကော ပြန်မအိပ်တော့ဘူးလား”

“အိပ်ချင်စိတ် မရှိသေးပါဘူးကွာ”

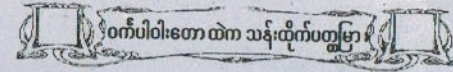
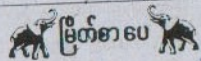
“ရှင့်မလဲ အချိန်ရတာနဲ့ ဒီဆေးပြင်းလိပ်ကြီးပဲ ခဲနေ တော့တာပဲ”

ဒေါ်ဝိုင်းကြည်က ပြောရင်း မီးအိမ်ကို တွဲလောင်းကျ နေသော သံချိတ်၌ ချိတ်ဆွဲပြီး အတွင်းခန်းသို့ ပြန်ဝင်သွား၏။ ထွန်းကြည်က အိပ်ရာခင်းများကို ဆွဲဆန့်ပေးရင်း..။

“ဒီလောက်အိုက်နေတာကို အစ်ကိုကြီးမို့ စောင်ခင်း အိပ်သေးတယ်”

“မင်းအစ်ကိုကြီးက မြို့ သားသူဌေးလေကွာ၊ မင်းနှင့် အနေအထိုင် ဘယ်တူပါ့မလဲ၊ ကဲ.. ကဲ.. အိပ်ကြတော့၊ မီး အိမ်ငြိမ်းပေးရမလား..။ သန့်စင်”

သန့်စင်ထွန်းက လက်ပတ်နာရီအား မြှောက်ကြည့်မိ လိုက်သည်။ နာရီလက်တံများက လေးနာရီထိုးပြီဖြစ်ကြောင်း

ကို ညွှန်ပြနေ၏။

“မငြိမ်းနဲ့.. ဦးလေး၊ ကျွန်တော်မအိပ်တော့ဘူး”

“အစောကြီးရှိပါသေးတယ်ကွယ်”

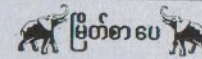
“ကျွန်တော်က မနက်လေးနာရီဆို အမြဲထနေကျပါ”

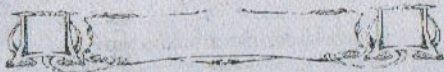
“ဪ”

ဦးထွန်းရီက စကားနည်းသူပီပီ ဘာမှမပြောတော့။ ထွန်းကြည်ကတော့ ကြမ်းခင်းပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ်လှဲပြီး ပြန် အိပ်လေပြီ။ သန့်စင်ထွန်းက တံခါးမကြီးထံ လျှောက်သွားပြီး ဖွင့်ကာ အိမ်ပြင်သို့ထွက်သွား၏။

ထိုနောက် ကိုယ်လက်သန့်စင်၍ အိမ်တွင်းပြန်ဝင်လာ ၏။ ရေတစ်ပုံးပါ ဆွဲလာခဲ့သည်။ သူသည် ရေပုံးကို ဘုရား စင်ရှေ့ ချပြီး ဘုရားစင်အောက်ရှိ ပြတင်းပေါက်ကိုဖွင့်၏။ ပြီး လျှင် ဘုရားပန်းအိုးအား ရေလှဲလှယ်ခြင်း၊ သောက်တော်ရေ ချမ်းကပ်ခြင်း၊ ဆီမီးနှင့်အမွှေးတိုင်များ ကပ်လျှူပူဇော်ခြင်းစ သော ဝေယျာဝစ္စများကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် သန့်ရှင်းစွာ ပြု လုပ်လေသည်။

ယင်းနောက် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ပြီး အသံတိုးကိုဖြင့် ဘုရားရှိခိုးလေပြီ။ သူ၏အသံကို ဦးထွန်းရီက ဆေးပြင်းလိပ်

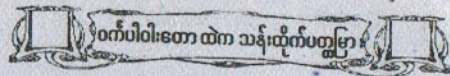
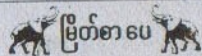

အား ဖွာရှိုက်ရင်း နားထောင်နေမိသည်။ သူမကြားဖူးသော ဘုရားစာများကို သန့်စင်ထွန်းက ပါဠိလိုဆိုလိုက်၊ မြန်မာလို အဓိပ္ပါယ်ဖွင့်လိုက်ဖြင့် ရွတ်ဆိုပူဇော်သည်မှာ နာရီဝက်မနည်း အချိန်ကြာသွား၏။

ဘုရားဝတ်ပြုပြီးလျှင် သန့်စင်ထွန်းက အမျှဝေပြီး တင်ပစ္စည်းပြောင်းထိုင်၏။ ခါးအား မတ်မတ်ထားပြီး လက်နှစ်ဖက်အား ခူးပေါ်သက်တောင့်သက်သာ တင်ရင်း ဝင်လေ့ထွက်လေ့မှတ်ခြင်းဖြင့် သမာဓိထူထောင်လေပြီ။

ဦးထွန်းရီက တရားထိုင်နေသော သန့်စင်ထွန်းအား ကြည့်ပြီး ကိုယ်ကိုယ်ကို ရှက်လာမိသည်။ သန့်စင်ထွန်းကိုလည်း စိတ်ထဲမှကြိတ်၍ ချီးကျူးနေမိ၏။ သူကဲ့သို့ ဥစ္စာပေါ၊ ရုပ်ချော၊ ပညာတတ်လူငယ်များသည် ဘာသာရေးအား မေ့လျော့လျက် ပျော်ပါးနေကြသည်ကများ၏။

မဝိုင်းကြည်၏ အစ်ကိုဝမ်းကွဲတစ်ယောက်၏ တစ်ဦးတည်းသောသား သန့်စင်ထွန်းအကြောင်းကို မဝိုင်းကြည်ပြောတုန်းက သူသိပ်အလေးထား အသိအမှတ်မပြုခဲ့မိ။ မဝိုင်းကြည် သူ့အမျိုးတွေဆီသွားတိုင်း ဦးထွန်းရီမလိုက်ခဲ့ပေ။ မဝိုင်းကြည်တို့ ရန်ကုန်မှပြန်လာတိုင်း သန့်စင်ထွန်းဆိုသော သူ့အကြောင်း

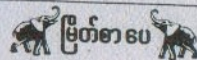
ချည်းပြောတတ်၏။

သန့်စင်ထွန်းသည် ဆုံးပါးသွားသော မိဘနှစ်ပါးတို့၏ ပွဲရုံလုပ်ငန်းကို ဦးစီးလုပ်ကိုင်ပြီး အိမ်ထောင်ရေးကို စိတ်မဝင်စားပဲ ဘာသာရေးကို အလွန်ကိုင်းရှိုင်းသည်။ ဆွေမျိုးမိတ်ဆွေများအား ကူညီထောက်ပံ့ ပေးကမ်းတတ်သည်။ သဒ္ဒါတရားထက်သန်လွန်းသူအဖြစ် ဦးထွန်းရီသိရှိထားခဲ့သည်။

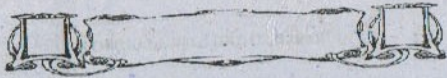
ယခု သန့်စင်ထွန်းသည် သူ၏ ပွဲရုံကို မန်နေဂျာများနှင့်လွှဲထားခဲ့ပြီး မင်းလွင်ကုန်းရွာသို့ လာရောက်ကာ လည်ပတ်အပန်းဖြေသည့်အတွက် မဝိုင်းကြည်တို့ သားအမိ အလွန်ကျေနပ် ပျော်ရွှင်နေကြ၏။ မဝိုင်းကြည်ပြောပြသော သန့်စင်ထွန်းအကြောင်းကို စဉ်းစားရင်း တရားထိုင်နေသည့် တည်ကြည်ခန့်ညားမှုရှိသော သန့်စင်ထွန်းကို ဝေးကြည့်ရင်း ဦးထွန်းရီမှာ သန့်စင်ထွန်းကို လေးစားလာမိသည်။

* * *

သန့်စင်ထွန်း တရားဖြုတ်သည့်အချိန်၌ နံနက်(၅)ခွဲရှိပေပြီ။ သူသည် ခြံထဲသို့ဆင်းကာ မေတ္တာသုတ်ကို ရွတ်ဆို

www.burmeseclassic.com

ပွားများရင်း စကြိုလျှောက်နေလေသည်။

ဦးထွန်းရီကလည်း အိမ်ထဲမှထွက်လာပြီး ဝါးကွပ်ပျစ်ပေါ်ထိုင်ရင်း ဆေးပြင်းလိပ်တစ်လိပ်ကို ထပ်မံဖွာရှိုက်၏။ ထိုဆေးပြင်းလိပ်ကုန်သွားသောအခါမှ သူကိုယ်လက်သန့်စင်လေသည်။ နေရောင်ခြည်ကလည်း လောကတစ်ခုကို လွှမ်းခြုံပြီ။ ထိုစဉ် သန့်စင်ထွန်းက ဦးထွန်းရီအနီးသို့ ရောက်လာ၏။

“ဦးလေးကို ကျွန်တော်တစ်ခု မေးချင်တယ်”

“မေးလေ”

“ဒီရွာအလွန်မှာ မြို့လေးတံတားမှတ်တိုင် ရှိတယ်နော်”

“အေးလေ”

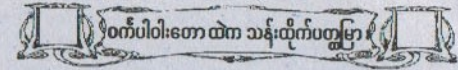
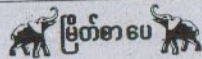
“အဲဒီမှတ်တိုင်ကနေ အနောက်မြောက်အရပ်ကို လှမ်းကြည့်ရင် ဝါးတောကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်၊ တူကြီးက ဘာသိချင်လို့လဲ”

“အဲဒီ ဝါးတောထဲမှာ ဘာရှိသလဲဆိုတာ ကျွန်တော် သိချင်တယ်”

“ဒါတော့ ဦးလေးမသိဘူးကွယ်၊ ဦးလေးမှ မရောက်ဖူးပဲ၊ ဦးလေးမှမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီထဲကို ဘယ်သူမှမရောက်ဖူးဘူး”

“ဟုတ်ရဲ့လား.. ဦးလေးရယ်၊ ဝါးတောထဲရောက်ဖူး”

တဲ့ လူတစ်ယောက်တောင် မရှိဘူးတဲ့လား”

ဦးထွန်းရီက သန့်စင်ထွန်းအား စူးစမ်းအကဲခတ်ရင်း ခေါင်းခါရမ်း၏။

“မရှိဘူး၊ အဲဒီမှာ ဝါးပင်တွေက အံ့နှင့်ကျင်းနဲ့ ရှင်သန်နေကြတာ၊ သိပ်ကို ရှုပ်ထွေးနေတယ်၊ အပြင်ကကြည့်ပြီးတော့ ကို မဝင်ရဲကြတာ၊ ဝင်ရင်လည်း အစပ်နားလောက်အထိပဲဝင် ဖြစ်ကြတယ်”

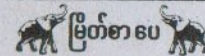
“ဘာဖြစ်လို့လဲ.. ဦးလေး”

“မြေတွန်သံတွေ ကြားရလို့လေ၊ တစ်ကောင်တည်း တွန်တဲ့အသံမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ မြေရာပေါင်းများစွာနဲ့ တွန်သံမျိုး၊ အဲဒီဝါးတောထဲမှာ မြေတွေ အများကြီးရှိနေတယ်ဆိုပြီး ဘယ်သူမှ မသွားကြတော့ဘူး၊ အဲဒီက ဝါးတစ်ချောင်းကိုတောင် ဘယ်သူမှ မခုတ်ရဲကြဘူး၊ မျှစ်တစ်ချောင်းမချိုးရဲဘူး၊ ဝါးခုတ်ဖို့ မျှစ်ချိုးဖို့သွားတဲ့လူမှန်သမျှ ခြေကုန်ပြေးလာရတာချည်းပဲ”

သန့်စင်ထွန်းမှာ အံ့ဩခြင်းနှင့်အတူ ရင်လှိုက်ခုန်လာမိ၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ.. ဟင်”

“မြေလိုက်လို့လေ၊ မြေအကြီးကြီးတွေ၊ ထွက်ထွက်တာ”

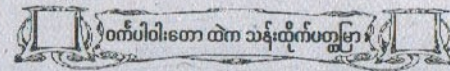
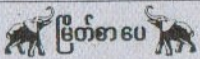
ကြောင့် အဲဒီဘက် ဘယ်သူမှ မသွားကြတော့ဘူး”

ဦးထွန်းရီ၏ စကားအား ငြိမ်သက်စွာ နားစိုက်ထောင် နေသော သန့်စင်ထွန်းမှာ လွန်ခဲ့တဲ့တစ်ပတ်က သူ၏ ခြံဝ၌ သူ့အပြန်ကို ရပ်စောင့်ပြီး စကားလာပြောသော ဝတ်ဖြူစင် ကြယ်နှင့်အဘိုးကြီးတစ်ယောက်၏ ကြည်လင်သော ရုပ်ပုံကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လာမိလေသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏ အသံကို လည်း ကြားယောင်လာမိ၏။

“ရောက်ချိန်တန်လို့ အဘကတော့ လူလေးဆီ ရောက် လာခဲ့ရပြီ. . လူလေး၊ မြင်ချိန်၊ သိချိန်တန်ပြီမို့ လူလေးမြင်ခွင့်၊ သိခွင့်ရအောင် လှည်းကူးမြို့နယ်က မင်းလွင်ကုန်းရွာကို အ ရောက်လာခဲ့ပါ”

ပြောပြီးသည်နှင့် သန့်စင်ထွန်းဘာမှမပြောနိုင်မိ လှည့် ထွက်ကာ ပျောက်ကွယ်သွားသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို သတိဝင်လာချိန် မှာ သူကားပေါ်ကဆင်းကာ အပြေးအလွှား ရှာခဲ့သေးသည်။ လုံးဝမတွေ့တော့။ ထူးဆန်းစွာ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့လေသည်။

အဘယ်ကြောင့်မှန်းမသိ။ သန့်စင်ထွန်းသည် ထိုပုဂ္ဂိုလ် အပေါ် ကြည်ညိုစိတ်၊ ယုံကြည်စိတ်၊ စူးစမ်းလိုစိတ်များဖြင့် ထိုရွာသို့ အရောက်လာခဲ့မိသည်။ ရောက်ရောက်ချင်းညမှာပင်

မက်ခဲ့သော ထူးဆန်းသည့် အိပ်မက်ကိုလည်း ပြန်လည်တွေး တောနေမိစဉ်. . . ။

“တူကြီးက ဘာလို့ ဒီဝါးတောကြီးအကြောင်းကို စိတ် ဝင်တစားနဲ့ မေးရတာလဲ”

ဦးထွန်းရီ၏ အသံကြောင့် သန့်စင်ထွန်း၏ အတွေး များ ရပ်တန့်သွားသည်။

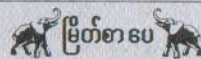
“ဪ. . ညတုန်းက အဲဒီဝါးတောကြီးထဲ ကျွန်တော် ဝင်သွားရတယ်ဆိုပြီး အိပ်မက်မက်လို့ပါ”

“ငါ့တူကြီးမျက်စိထဲ ဒီဝါးတောကြီးအပေါ် အမြင်ဆန်း ပြီး စိတ်စွဲသွားလို့ ဖြစ်မှာပေါ့ကွယ်၊ နေဦး. . အဘ မဝိုင်းကြည် တို့ကို သွားနှိုးလိုက်ဦးမယ်၊ သူတို့ သားအမိက နေ့တိုင်းနှိုးမှ ထတာ”

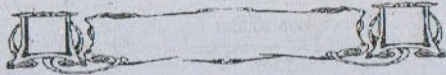
ပြောရင်းမှာပင် ဦးထွန်းကြည်က အိမ်ပေါ်သို့ တက် သွား၏။ သန့်စင်ထွန်းက ဝါးကွပ်ပျစ်ပေါ်၌ ထိုင်လိုက်စဉ်။

“လူလေး. . မင်းအိပ်မက်ထဲက နေရာကို အရောက် လာခဲ့ပါ”

ကြည်လင်ပီသသော စကားသံကို သူချက်ချင်းမှတ်မိ လိုက်၏။ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်သည့်ထံရောက်လာခဲ့သော ပုဂ္ဂိုလ်

www.burmeseclassic.com

ကြီး၏အသံ။

“ဟင်”

သူ့ . . ချက်ချင်းထရပ်ပြီး ဘေးဘီဝဲယာကို အလျင်အမြန် လှည့်ပတ်ကြည့်၏။ ဘယ်သူမှမရှိ။ နား,နားကပ်ပြောသလို ပီသသောအသံကသာ ထပ်မံထွက်ပေါ်လာ၏။

“လူလေး . . မင်းအဲဒီကို အရောက်လာခဲ့နော်၊ မင်းကို စောင့်မျှော်နေကြတယ်”

“ဘယ်သူတွေက စောင့်မျှော်နေကြတာလဲ”

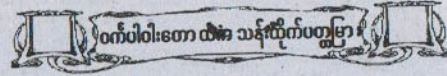
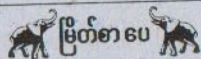
အရပ်လေးမျက်နှာလုံးမှ တပြိုင်နက်တည်း ထွက်ပေါ်လာသလိုမျိုး အသံ၏ တုန်ပြန်မှုကို သူဖန်တီးလိုက်နိုင်၏။ သို့သော် တုန်ပြန်အဖြေက မတိကျ။

“သိချိန်တန်တော့ သိရမှာပေါ့ကွယ်၊ ဆန္ဒမစောပါနဲ့၊ လူလေးသာ အရောက်လာခဲ့ပါ”

သန့်စင်ထွန်းမှာ ကိုယ်ကိုယ်ကို အံ့ဩခြင်းမက အံ့ဩရင်း မယုံကြည်နိုင်ဖြစ်လာရ၏။ လူမမြင်ရပဲ အသံကိုသာ ပီပီသသကြားနေရသည့်အတွက် စိတ်ထဲတစ်မျိုးဖြစ်လာသည်။

“ငါ . . ငါ . . ရူးများသွားပြီလား”

* * *

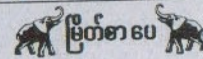

အခန်း - ၁

ပြေးလမ်း

ပုဇွန်ဆီရောင် ခြုံလွမ်းထားသော နေဝန်းကြီးက အနောက်ဘက်မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းသို့ ဦးတည်ကာ ရွှေ လျားနေ၏။ တောစပ်ရှိ ယာတဲလေးတစ်ခုထဲတွင် အသက်-၄၀ကျော်အရွယ် မိန်းမကြီးတစ်ဦး အထုပ်အပိုးများ ပြင်ဆင်နေ၏။ ထိုမိန်းမကြီးမှာ ဗိုက်ဖုံးအင်္ကျီဝတ်ထားရသော ကိုယ်ဝန်ဆောင်ဘဝဦး

www.burmeseclassic.com

ဖြစ်သည်။

ကိုယ်ဝန်ဆောင်အမျိုးသမီးကြီးသည် အထုပ်အပိုးများကို စနစ်တကျ စီစဉ်ပြင်ဆင်နေစဉ် မြင်းခွာသံများ တဖြောင်းဖြောင်းထွက်ပေါ်လာ၏။

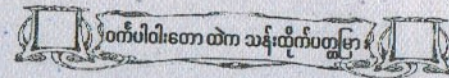
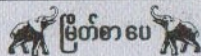
“ဟော. . ကိုအောင်မောင်းတောင် ပြန်လာပြီ”

သူမက တဲဝသို့လျှောက်သွား၏။ မြင်းနှစ်ကောင်ဆွဲသော မြင်းလှည်းတစ်စီးက ယာခင်းတွင်းသို့ အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် မောင်းဝင်လာသည်။ မြင်းလှည်းမှာ ယာတဲရှေ့ ရောက်သည်နှင့် တုန့်ကနဲရပ်သွားပြီး မြင်းလှည်းမောင်းသူက အလျင်စလို ခုန်ဆင်းလာ၏။

မြင်းလှည်းမောင်းသူမှာ အသက်-၄၀ကျော်ခန့်ရှိသော အမျိုးသားကြီးတစ်ဦးဖြစ်၏။ သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်၌ ချွေးများ စိုရွှဲနေသည်။ သူ့ပုံစံက အထိတ်တလန့်နဲ့။ သူက တဲထဲသို့ပြေးဝင်သွားပြီး. . . ။

“မေဝင်း. . လှည်းပေါ်အမြန်တက်၊ ငါ. . ပစ္စည်းတွေ ယူပြီး လာခဲ့မယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ရှင်ဘာဖြစ်လာတာလဲ. . ကိုအောင်မောင်း”

“ဘာမှမေးမနေနဲ့၊ လှည်းပေါ်သာ အမြန်တက်တော့”

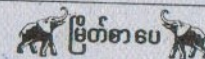
အောင်မောင်းက ထိုသို့ပြောရင်း တဲခေါင်မိုးကြားထဲ လက်နှိုက်ကာ ပစ္စည်းတစ်ခုကို နှိုက်ယူလိုက်သည်။ အဖုံးပါသည့် သံဗူးလေးတစ်ခုဖြစ်သည်။

ထိုစဉ် မေဝင်းက မြင်းလှည်းပေါ်သို့ တက်ပြီးပေပြီ။ အောင်မောင်းက သံဗူးလေးကို မေဝင်းထံပေးပြီး မြင်းလှည်းပေါ် ခုန်တက်ကာ မြင်းနှစ်ကောင်တို့၏ ဇက်ကြိုးများအား ကောက်ကိုင်ရင်း နောက်ပြန်လှည့်၍ ဒုန်းစိုင်းမောင်းနှင့်လေပြီ။

ယင်းအချိန် တောလမ်းကလေးတလျှောက် ဖုန်လုံးများ တလိမ့်လိမ့်တက်ကာ လျှင်မြန်စွာ ရွှေ့လျားလာနေသည်ကို မေဝင်းတွေ့လိုက်၏။ မြင်းငါးကောင်အား လူငါးယောက်က အပြင်းနှင့်လာခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်သည်။ သူမထိတ်လန့်သွားပြီး. . . ။

“ကိုအောင်မောင်း. . ဘာဖြစ်လာတာလဲဟင်”

လှည်းအား အပြင်းနှင့်နေသော ခင်ပွန်းသည်ကို တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် မေးလိုက်သည်။ ကိုအောင်မောင်းက နေ့စက်လှည့်မကြည့်ပဲ. . . ။

www.burmeseclassic.com

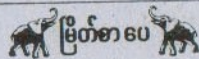
“မင်းညီမမေကြည်ရဲ့ ပါးစပ်ပေါက်ကြောင့် ငါတို့အကြောင်းကို ရွာသားတွေ သိကုန်ပြီထင်တယ်။ ရွာသားတွေသိတာက အကြောင်းမဟုတ်ဘူး၊ ဟိုလင်မယားနှစ်ယောက်ရဲ့ မိတ်ဆွေတွေပါ သိသွားပြီ”

“ဟင်”

“ငါ . . . ရွာထဲကို ရိက္ခာခြောက်တွေ ဝယ်ဖို့အသွား သူတို့နဲ့ လမ်းမှာဆုံတာ၊ ငါတို့ဆီ လာတာဖြစ်မယ်၊ ငါ့ဆီက ပစ္စည်းကိုတောင်းတယ်၊ ငါလည်း ခုခံပြီး အတင်းပြန်ပြေးလာရတာ”

ပါးနပ်သော မေဝင်းမှာ အခြေအနေကို နားလည်သွားလေပြီ။ မြင်းလှည်းနောက်သို့ အသည်းအသန် လိုက်လာနေသော မြင်းစီးသမားများကို ကြောက်ရွံ့စွာ လှမ်းကြည့်ရင်းမှ သံဗူးလေးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားမိသည်။

(၅)လရှိပြီဖြစ်သော သူမ၏ ဝမ်းဗိုက်ကိုလည်း ကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ပိုက်ထားသည်။ ထိုကိုယ်ဝန်ကြောင့် သူမတို့ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်သော ကိစ္စများ ကြန့်ကြာနေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုယ်ဝန်နုနယ်စဉ် ခရီးသွားလျှင် တစ်စုံတစ်ရာထိခိုက်မည်ကို စိုးရိမ်တွေးပူနေသော ခင်ပွန်းသည်ကိုအောင်မောင်းကို အပြစ်တင်မိ၏။

“အဲဒါ . . . ရှင့်ကြောင့်၊ ရှင် . . . အလကားတွေးပူနေလို့ အခုလို ပြဿနာတွေပေါ်လာတာ”

ပြောမည့်သာ ပြောလိုက်ရသည်။ အသက်ကြီးမှရလာသော ရင်သွေးလေးကို ဆုံးရှုံးမှာ သူမလည်း တွေးပူခဲ့သည်ပဲ။ အောင်မောင်းက သူမအား လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူမ၏ ဝမ်းဗိုက်ပူအား တစ်ချက်မျှ စိုက်ကြည့်ပြီး ပြန်လှည့်သွားရင်း။

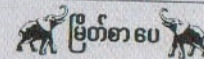
“မကြောက်နဲ့ . . . မေဝင်း၊ ဒီတော့ဒီတောင်ကို သူတို့ထက် ငါတို့က ကျွမ်းပါတယ်၊ အခု မှောင်လည်းလာပြီ၊ ငါတို့ သူတို့လက်ထဲ မရောက်နိုင်ပါဘူးကွာ”

သူက ဇနီးသည်အား အားပေးလိုက်၏။ သို့သော် သူကိုယ်တိုင်က စိုးရိမ်ပူပန်နေမိ၏။ အထူးသဖြင့် ကိုယ်ဝန်ဆောင်ထားရသော မိန်းမအတွက် အလွန်စိုးရိမ်နေလေပြီ။

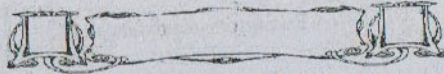
သို့သော် သူတို့လင်မယား ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်တချို့ကို သတိရမိလျှင် စိုးရိမ်စိတ်လျော့ပါးသွားရ၏။ မေဝင်း၌ အန္တရာယ်တစ်စုံတစ်ရာ ကျရောက်နိုင်ခြင်း မရှိဟု ယုံကြည်လာမိ၏။

ထိုစဉ် . . . ။

“ကိုအောင်မောင်း . . . မြန်မြန်မောင်းပါရှင်၊ ဟိုမှာ . . .”

www.burmeseclassic.com

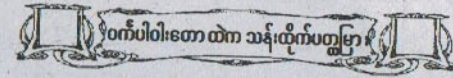
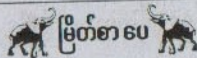
သူတို့ တဖြည်းဖြည်း နီးလာနေပြီ”

မေဝင်း၏ တုန်ယင်သော အော်သံကြောင့် အောင်မောင်းနောက်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအခါ လိုက်မှီလာသော မြင်းငါကောင်နှင့်လူငါးယောက်ကို ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ဖွယ် တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

“ဟေ့ . . သားကြီးတို့၊ မြန်မြန်ပြေးပါကွ၊ ကားလမ်းမကြီးပေါ် ရောက်ခါနီးပါပြီကွယ်”

ကားလမ်းမပေါ်၌ ရဲကင်းရှိနေ၍ သူ့အားတက်သရောဖြင့် မြင်းများကို အပြင်းနှင်လေပြီ။ သို့သော် နောက်မှလိုက်လာသော မြင်းများက ပို၍သန်မာထွားကျိုင်းနေသဖြင့် တစ်စထက်တစ်စ သူတို့နှင့်ပို၍ နီးကပ်လာနေ၏။

အောင်မောင်း . . နောင်တရလာပေပြီ။ ခြေခင်းလက်ခင်းသာရှိသော ယခုကဲ့သို့ နွေရာသီမျိုး၌ လယ်ယာသမားများသည် သူတို့၏ စိုက်ခင်းများကို ရိတ်သိမ်းကာ အရောင်းအဝယ်ပြုကြပြီး ရွာထဲရှိအိမ်များ၌ နေထိုင်ကြပေပြီ။ ယခင်နှစ်များက သူတို့လည်း ယခုအချိန်ဆို စပါးများကို ရိတ်သိမ်းပြီး တခြားလုပ်ငန်းကို လုပ်ခဲ့၏။ ယခုနှစ်၌မူ သူသည် လက်ထဲတွင် ရှိ ပစ္စည်းများနှင့်ကိုယ်ဝန်ဆောင်ထားသော ဇနီးကို ချန်ထား

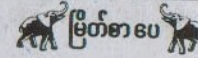
ခဲ့ရမှာ စိတ်မချသဖြင့် ခေါ်ဆောင်သွားရန် စီစဉ်နေခြင်းကြောင့် ရွာထဲရှိအိမ်သို့ ပြောင်းမနေဖြစ်သည်ကို နောင်တရခြင်းဖြစ်လေသည်။

ယခင်းအချိန်တွင် ရုတ်တရက် . . . ။

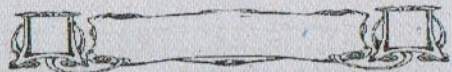
“ဟေ့ . . အောင်မောင်းဆိုတဲ့ ဗမာကောင်၊ မင်းတို့လင်မယား ငါ့လက်က မလွတ်ပါဘူးကွာ၊ မင်းကို ငါတမင်လွတ်ပေးလိုက်တာကွ၊ ဒါမှ မင်းက ဝှက်ထားတဲ့ပစ္စည်းကို ထုတ်ပြီး ပြေးမှာပေါ့၊ ဒီလမ်းကို ငါတမင်ဖွင့်ပေးလိုက်တာပါ . . အောင်မောင်းရာ”

ဗလုံးဗထွေးဖြင့် ထွက်ပေါ်လာသော ဩရှုရှုအသံပိုင်ရှင် ဂိုဘင်၏စကားကြောင့် အောင်မောင်းတစ်ယောက် ထောင်ချောက်ထဲ တိုးဝင်သွားမိပြီဖြစ်ကြောင်း ယခုမှ သတိပြုမိလိုက်သည်။ သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက် ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်သွားရ၏။

ဂိုဘင်မှာ ကုလားလူမျိုးတစ်ဦးဖြစ်၏။ သူသည် မြေများကို နှိမ်နှင်းသော မြေအလမွာယ်ဆရာကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး သူ့ထံ၌ တပည့်လေးဦးရှိသည်။ နှစ်ဦးမှာ ကုလားလူမျိုးဖြစ်ပြီး ကျန်နှစ်ဦးမှာ မြန်မာများဖြစ်၏။

www.burmeseclassic.com

သူတို့ ရွာထဲ၌ အခြေချပြီး မြွေများဖြင့်ဖျော်ဖြေခြင်း၊
မြွေသည်းခြေအရေခွံ၊ အသားစသည်များကို ရောင်းချခြင်းတို့
ဖြင့် အသက်မွေးနေခဲ့သည်မှာ ၅လခန့်ရှိပေပြီ။ မြွေကိုက်ခံရ
သူများကိုလည်း အခကြေးငွေအနည်းငယ်ယူကာကုသပျောက်
ကင်းစေသဖြင့် ရွာသူရွာသားများနှင့်ပင် ရင်းနှီးနေပြီဖြစ်သည်။

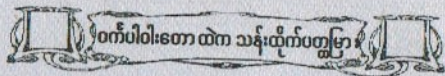
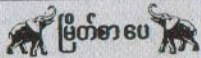
အောင်မောင်းတို့ လင်မယားနှင့်တော့ မရင်းနှီးပေ။
သူတို့အား ဂိုဘင်က အတင်းလာရောသော်လည်း သူတို့က
ခပ်တန်းတန်းပင် ဆက်ဆံခဲ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ကိုအောင်မောင်း.. ဒီအတိုင်းဆို ကားလမ်းမကြီး
ပေါ် မရောက်မီ သူတို့ ကျွန်မတို့ကို မိသွားမှာ သေချာတယ်
ရှင့်”

“ဟုတ်တယ်.. မိန်းမ၊ ဒီတော့ ငါတို့ တောထဲပဲ ဝင်
ပြေးကြမယ်၊ သူတို့ မြင်းတွေနဲ့ လိုက်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ကောင်းတယ်၊ ဒီနားတစ်ဝိုက်က ကျွန်မတို့ ကျွမ်းကျင်
ပြီးသားပဲ၊ အမြန်လုပ်”

မေဝင်းက အားတက်သရော သဘောတူသဖြင့် အောင်
မောင်းက မြင်းဇက်ကြီးများအား ဆောင့်ဆွဲကာ ရပ်တန့်စေ
လိုက်သည်။ မြင်းနှစ်ကောင်က ဟီသံပေးပြီး တုန်ကန် ရပ်တန့်

သွားသည်။

ထိုအခါ အောင်မောင်းက လှည်းပေါ်၌ အသင့်ရှိနေ
သော ကိုင်းခုတ်ဓားကို ကောက်ယူပြီး မေဝင်းအား ပေးမရင်း
မြင်းလှည်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်ကြသည်။ ထိုနောက် သူတို့
သည် သစ်ပင်ကြီးများ အုပ်ဆိုင်နေသော တောအုပ်ကြီးအ
တွင်းသို့ ပြေးဝင်သွား၏။

“ဟာ.. ဟေ့ကောင်တွေ အမြန်လိုက်ကြစမ်း”

ဂိုဘင်၏ အော်ဟစ်အမိန့်ပေးသံက ရွံ့မုန်းဖွယ်ရာပင်။

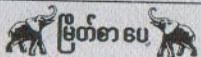
အောင်မောင်းက မေဝင်းလက်ကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း ကိုင်း
ခုတ်ဓားအား ကျန်လက်က အသင့်ကိုင်ရင်း သစ်ပင်များကြား
လျှင်မြန်စွာ ပြေးလွှားနေ၏။ ကိုယ်ဝန်ကြီးနှင့်ပြေးနေရသော
မေဝင်းအတွက် သူစိတ်ပူနေရသည်။

“မိန်းမ.. ငါတို့ ခွဲပြီးပြေးကြရအောင်”

“အို.. ဘာလို့ ခွဲပြေးရမှာလဲ”

“မင်းအရမ်းကြီးပြေးလို့ မဖြစ်ဘူးလေ၊ ဒီတော့ မင်း
ကိုဘက်ကို ဆက်ပြေး၊ ငါက သူတို့ကို တခြားတစ်ဖက်ဆီ မြား
ပေါ်သွားမယ်၊ ပြီးရင် ခြေရာဖျောက်ပစ်လိုက်မယ်၊ ဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း၊ ကျွန်မ.. ရှင့်ကိုစိတ်မချဘူး၊ လိုအောင်

အောင်း. . အန္တရာယ်များတယ်”

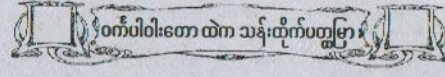
“စိတ်မပူပါနဲ့ကွာ၊ ဟိုဘက်တကြောက ငါမျက်စိမှိတ် ပြီးသွားတောင်ရတယ်၊ ပုန်းလို့ကောင်းတဲ့ နေရာတွေလည်းအ များကြီးရယ်၊ ညကလည်း မှောင်နေပြီဆိုတော့ ငါဘာမှဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အခု မင်းပါနေတော့ အားကုန်လည်း ပြေးမရဖြစ် နေတယ်၊ ဒီအတိုင်းဆို အားလုံးဒုက္ခရောက်သွားမယ်၊ မေဝင်း သွားတော့”

မေဝင်း၏ မျက်လုံးအစုံ၌ မျက်ရည်ကြည်များ ပြည့် လျှံလာပြီး. . . ။

“ကိုအောင်မောင်း. . ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မကတော့ ရှင်နဲ့ပဲ အတူရှိနေချင်တယ်၊ သေအတူ၊ ရှင်မကွာပေါ့ရှင်”

အောင်မောင်း၏ရင်ထဲ နင့်ကနဲဖြစ်သွားရ၏။ လှိုက် တက်လာသော ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုကို သူ့အနိုင်နိုင်ဖုံးရင်း အား တင်းပြုံးလိုက်သည်။

“ခဏခွဲရတာပဲ. . မေဝင်းရယ်၊ မင်းတစ်ရွာရွာကနေ ပြီးတော့ ရဲကင်းကို အရောက်သွားပါ၊ ငါလည်း လာခဲ့မယ်၊ အခု ငါပြောတဲ့နည်းလမ်းက အားလုံး အန္တရာယ်ကင်းနိုင်တယ်၊ ငါတို့ရဲ့ ရင်သွေးလေးက ထိခိုက်လို့မဖြစ်ဘူးဆိုတာ မမေ့ပါနဲ့

မိန်းမရယ်”

ရွိုက်နေသော မေဝင်းမှာ ဝမ်းဗိုက်အား ကိုင်ရင်း အံ ကိုတင်းတင်းကြိတ်ပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မ. . ရှင့်စကားကို နားထောင်ပါ့မယ်၊ နားထောင် ပါ့မယ်. . ကိုအောင်မောင်းရယ်၊ ကျွန်မတို့ရဲ့ ရင်သွေးလေးအ တွက် ကျွန်မတို့ စွန့်စားကြတာပေါ့နော်”

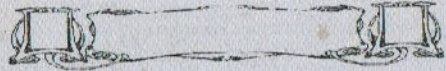
“မေဝင်းရယ်”

အောင်မောင်းက ပြေးနေရာမှ ရုတ်ချည်းရပ်တန့်ပြီး မေဝင်းအား ခပ်တင်းတင်း ပွေဖက်လိုက်သည်။ ထိုနောက် ချက်ချင်းပင် လူချင်းခွာပြီး. . . ။

“ကဲ. . သွားတော့၊ ဂရုစိုက်နော်၊ အဲဒီဘက်ခြမ်းက တို့သွားဖူးလာဖူးတာ မဟုတ်ဘူး”

“ရှင်က ကျွန်မထက်ပိုပြီး အန္တရာယ်များပါတယ်၊ ဒါ ပေမယ့် ကျွန်မတို့ ဘာမှဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မတို့ရဲ့ ကလေး က ကျွန်မတို့ကို ကံကောင်းမှုတွေ ပေးမှာပါ”

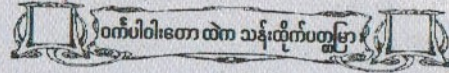
“ဟုတ်တယ်၊ ငါလည်း အဲဒီလိုပဲ ယုံကြည်ထားတယ်၊ ကဲ. . အမြန်သွားတော့၊ ငါ. . ဟိုကောင်တွေကို မြားခေါ်သွား မယ်”

မေဝင်းက ပါးစပ်အား လက်ဝါးဖြင့်ဆုပ်၍ ငိုရိုက်ရင်း
သစ်ပင်များကြားသို့ ခပ်သွက်သွက်လေး ပြေးလွှားနေသည်။
သူမ၏ ကျန်လက်တစ်ဖက်က သံဗူးလေးကို တင်းကြပ်စွာဆုပ်
ကိုင်ထားလျက် . . . ။

သံဗူးလေးထဲ၌ မည်သို့သော ပစ္စည်းမျိုး ပါရှိနေသနည်း။

* * *

အခန်း - ၂

ဝါးတောထဲဝင်ခြင်း

နေဝင်သွားပေပြီ။ အမှောင်က ကြီးစိုးလာ၏။ ကောင်း
ကင်၌ ကြယ်ကလေးများ ပေါ်ထွက်လာပေပြီ။
သို့သော် သစ်ပင်ကြီးများ အုပ်ဆိုင်းနေသော တစ်
တောလုံး မည်းမှောင်နေ၏။ သို့စေကာမူ မေဝင်းက ဖူးကိစိ
ကောင်းပါ၏။ တောတွင်းမှာ ကြီးပြင်းလာသူဖြစ်သောကြောင့်

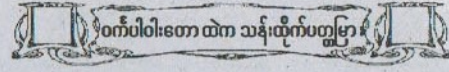
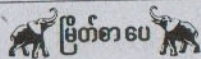
www.burmeseclassic.com

အမှောင်ထဲမှာပင် ခလုတ်ကန်သင်းနှင့်အန္တရာယ်ကို တိမ်းရှောင်နိုင်သည်။

ခဏအကြာတွင် လထွက်လာ၏။ အနည်းငယ် ပိန်သော လဝန်းကြောင့် မြင်ကွင်းက ပို၍ကြည်လင်လာသည်။ မေဝင်းက မပြေးတော့ပါ။ ခလုတ်ကန်သင်းများအား ဂရုစိုက်ရှောင်တိမ်းရင်း ခပ်သွက်သွက်သာ လျှောက်နေသည်။

တောကြီးထဲ၌ တစ်ယောက်တည်းရှိနေသော မိမိအဖြစ်ကို တွေးရင်း အားငယ်ကြောက်ရွံ့ နေမိ၏။ တဆက်တည်းမှာပင် အန္တရာယ်ကြားရောက်နေမည့် ခင်ပွန်းသည်ကို သတိရစိုးရိမ်နေလေသည်။ ထိုအခါ သူမခြေလှမ်းရပ်ကာ အားပါးတရ ရှိုက်ငို၏။ ခဏကြာလျှင် မျက်ရည်သုတ်ပြီး အားတင်းကာ ရှေ့ဆက်လျှောက်သွားလိုက်ဖြင့် ခြေဦးတည့်ရာ ခရီးနှင့်နေရသည်။ ဒါတောင် ဤနေရာတစ်ဝိုက်၌ လူကိုပင် အန္တရာယ်ပြုတတ်သည့် သားကောင်ကြီးများမရှိတာကို သူမသိထား၍ အနည်းငယ်စိတ်သက်သာရာ ရနေခြင်းဖြစ်၏။ သူမက ဘေးဘီဝဲယာအားကြည့်လိုက်၊ အောက်သို့ဂရုစိုက်ကြည့်လိုက်ဖြင့် တောတိုးသွားရင်း သတိရသော တစ်ချက်တစ်ချက်၌ ရသမျှ ဘုရားစာကို ဆို၏။ မေတ္တာပို့၏။ ရွာတစ်ရွာသို့ အမြန်ရောက်

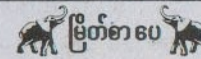
ရန် ဆုတောင်း၏။

ဤသို့ဖြင့် သူမသည် ခင်ပွန်းသည်အတွက် စိုးရိမ်လိုက်၊ ဘုရားဂုဏ်တော်ကို ရွတ်ဖတ်လိုက်၊ မေတ္တာပို့ အမျှဝေလိုက်၊ ဆုတောင်းလိုက်ဖြင့် ကြောက်ရွံ့စွာ လျှောက်နေရင်း မီးရောင်တချို့ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

“ဟာ. . . တို့က မီးရောင်ထွက်နေတဲ့ ဝါးတောထဲမှာ ရွာတစ်ရွာရှိတယ်ထင်တယ်”

အားတက်သရောဖြင့် ရေရွတ်ရင်း မီးရောင်များဖြာထွက်နေသော ဝါးတောကြီးအတွင်းသို့ မေဝင်းလှမ်းဝင်သွားသည်။ ဝါးရုံများက ထူထပ်သိပ်သည်းလွန်းလှ၏။ သန်မာသော မျှစ်စို့ကြီးများပေါက်ရောက်နေကြ၏။ မတော်တဆ ခြေချော်ပြီး ထိုမျှစ်စို့ကြီးများပေါ် မှောက်လျက်လဲကျမည်ဆိုလျှင် သက်သာမည်မဟုတ်ချေ။

ဝါးရွက်ခြောက်ကြွေများ ဖုံးလွှမ်းနေသော ဤနေရာတွင် လူသွားလမ်းမရှိ။ မေဝင်းကတော့ မီးရောင်ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း မီးရောင်ဆီသို့ ဦးတည်ကာ လျှောက်နေသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက် ပေါ်လာသော မြေတွန်သံတချို့ အား ကြားလျှင် သူမ၏ ခြေလှမ်းများ တုန့်ကနဲရပ်တန့်သွားတတ်၏။ ကြောက်

www.burmeseclassic.com

ရွှံ့စွာဖြင့် ဘေးပတ်လည်အား အသေအချာ အားစိုက်ကြည့် တတ်သည်။

ထိုနောက် စိတ်ကိုတင်းပြီး ရွာဟုထင်ရသော မီးရောင် ထွက်ပေါ်ရာသို့ ဦးတည်ကာ ဆက်လျှောက်သွားပြန်သည်။ မီးရောင်မှာ နီးနီးလေးဟု ထင်နေရသော်လည်း တော်တော်နဲ့ မရောက်။

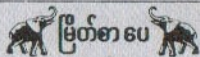
သို့နှင့် နောက်ဆုံး၌ သူမသည် ဝါးတောကြီးများအား လွန်မြောက်ကာ ကြီးမားကျယ်ပြန့်သည့် မြေကွက်လပ်တစ်ခု သို့ ရောက်ရှိလာသည်။ ထိုအခါ မြို့ရိုးဟောင်းပေါ်၌ တည် ထားသည့် ပျက်စီးယိုယွင်းနေပြီဖြစ်သော စေတီဖြူငါးဆူကို ဖူးတွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟင် . . . စေတီပျက်လေးတွေ”

ထူးဆန်းစွာဖြင့် မီးရောင်က ချက်ချင်းပျောက်ကွယ် သွားလေသည်။

“စောစောက ငါတွေ့ရတဲ့ အလင်းရောင်ဟာ ဒီနေရာ က ထွက်လာတာပါ။ ငါထင်သလို ရွာလည်းရှိမနေဘူး၊ ဧကန္တ ဒီစေတီတွေက ရောင်ခြည်တော်ကွန်မြူးနေတာပဲဖြစ်မယ်”

မှတ်ချက်ချရင်း မီးရောင်အား တွေ့လိုတွေ့ငြား ထင်

ရှာကြည့်၏။ မီးရောင်ကိုတော့မတွေ့။ မြို့ရိုးဟောင်းဘေးတွင် ကပ်လျက်ရှိသော ကျွန်းအိမ်အိုကြီးတစ်လုံးကိုသာတွေ့ရသည်။

“ဟာ . . . အိမ်တော့ရှိတယ်၊ လူတော့ရှိမလားမသိဘူး၊ အင်း . . . ကြုံတော့ကြုံခဲပဲ၊ ငါ . . . ဘုရားတန်တော့ပြီးရင် ဝင် ကြည့်ရမယ်”

သူမက တီးတိုးရေရွတ်ပြီး ကျောက်လှေကားထစ်လေး များထံသို့ ဦးတည်ကာ လျှောက်သွားသည်။

ရုတ်တရက် . . . ။

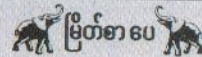
“ခို . . . ခို . . . ခို . . . ခို . . . ခို”

“ရှူး . . . ရှူး . . . ရှူး . . . ရှူး”

မြေတွန်သံနှင့်နှာမှုတ်သံများ ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် သူမ ၏ ခြေလှမ်းများ ရုတ်ချည်းရပ်တန့်သွားသည်။ အသံများနှင့် အတူ မြို့ရိုးပေါ်မှ ဆင်းလာကြသော ကြီးမားသည့် မြေအမျိုး မျိုးကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

မေဝင်းက တုန်ကန်ရပ်လိုက်၏။ သူမတစ်ကိုယ်လုံးရှိ အကြောအခြင်များ တောင့်တင်းသွားသည်။ သူမနောက်ဘက် သို့ တဖြည်းဖြည်းချင်း လှမ်းဆုတ်သည်။

ထိုစဉ် . . . ။

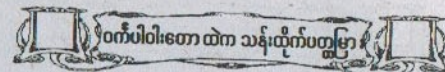
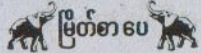
“ရှား . . . ရှား”

နောက်မှထွက်ပေါ်လာသော အသံကြောင့် သူမချာကနဲလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအခါ စကောဝိုင်းခန့်ကြီးမားသော ပါးပျဉ်းကြီးအားထောင်ရင်း သူမအား စိုက်ကြည့်နေသော စပါးကြီးမြွေမတစ်ကောင်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

မြွေမကြီးက လျှာအား ဆတ်ကနဲ၊ ဆတ်ကနဲ သွင်းလိုက်၊ ထုတ်လိုက်လုပ်ရင်း ပါးပျဉ်းအား ယိမ်းနွဲ့ကာ သူမထံသို့ ဖြည်းဖြည်းလေး ရွှေ့လာသည်။ မေဝင်းမှာ မြွေများဝန်းရံခံရလေပြီ။

ကြီးမားလှသော ပါးပျဉ်းကြီးအား ယိမ်းနွဲ့ရင်း သူမထံသို့ ဝန်းရံချဉ်းကပ်လာနေကြသော မြွေများကိုကြည့်ရင်း မေဝင်းဒူးများချောင်လာ၏။ လည်ချောင်းတစ်လျှောက် ခြောက်သွေ့လာသည်။ အော်ဟစ်လိုက်သော်လည်း အသံက ထွက်မလာချေ။

နဂိုကမှ စိတ်ပင်ပန်း၊ လူပင်ပန်းဖြစ်လာခဲ့သော မေဝင်း၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ မြေပြင်ပေါ်သို့ ဒူးညွတ်ကျသွားသည်။ နောက်ဆုံး၌ ခန္ဓာကိုယ်မှာ တအိအိလဲပြိုငြိမ်သက်သွားသည်။ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ခြင်း၊ ထိတ်လန့်ခြောက်ခြားခြင်းနှင့်စိတ်လှုပ်

ရှားမှုတို့က သူမအား သတိလစ် မေ့မျောသွားစေလေသည်။

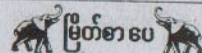
* * *

မေဝင်း၏ အနီးတစ်ဝိုက်တွင် မြွေများဖြင့် ပြည့်နှက်နေ၏။ မြွေများမှာ အလွန်လှပကြပြီး ကြီးမားလွန်းလေသည်။ အကြေးခွံတစ်ချပ်မှာ ယောက်ျားခြေမခန့်ရှိလေ၏။ လရောင်အောက်တွင် မြွေများ၏ အကြေးခွံတို့မှ အရောင်တလက်လက် ထွက်ပေါ်လျက် . . . ။

ထူးခြားသည်က ထိုမြွေအားလုံးတို့မှာ အမများဖြစ်နေခြင်းပင်။ သူတို့သည် ကြီးမားလှပသော ပါးပျဉ်းကြီးများထောင်ရင်း မေဝင်းအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားကြ၏။ မေဝင်းက မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်လျက် . . . ။

ပါးပျဉ်းထောင်နေသော မြွေကြီးများအနက် အချို့က မေဝင်းခန္ဓာကိုယ်အား ကိုယ်ဖြင့် ပွတ်တိုက်ကြသည်။ မေဝင်း၏ အင်္ကျီမှာ အပေါ်သို့လှန်သွားပြီး ဖြူဖွေးသော ဝမ်းဗိုက်ပူပူက ပေါ်လာသည်။

ထိုအခါ မြွေကြီးများက ပါးပျဉ်းကိုရုတ်ပြီး ခြေခေါင်း

www.burmeseclassic.com

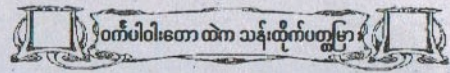

များဖြင့် မေဝင်း၏ ဝမ်းဗိုက်အား ပွတ်သပ်ကြသည်။ မြေတချို့က ပါးပျဉ်းများကို ထောင်လိုက်။ ချက်ချင်းပါးပျဉ်းရုတ်ကာ ဦးခေါင်းကို အောက်ချလိုက်ဖြင့် ထူးဆန်းစွာ ပြုလုပ်ကြသည်။ သူတို့၏ ပုံစံမှာ ရှိခိုးဦးခိုက်ကန်တော့သည့်ဟန်။

အလွန်ထူးခြားဆန်းကြယ်သော မြင်ကွင်းပင်ဖြစ်၏။ အကြေးခွံများကို ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့နိုင်သည်အထိ ကြီးမားလှသော မြေမကြီးများက လူသားတစ်ဦးအား အန္တရာယ်မပြုပဲ ဝိုင်းဝန်းဦးခိုက်နေကြသည့် မြင်ကွင်းမှာ လရောက်အောက်တွင် ထူးဆန်းလှပလျက်...။

စပါးကြီးမြေကြီးက မေဝင်း၏ဝမ်းဗိုက်ပေါ် ဦးခေါင်းကို မှေးတင်ထား၏။ မြေမကြီး၏ မျက်လုံးများမှာ မျက်ရည်များစီးကျနေသည်ကို တအံ့တဩတွေ့မြင်ရသည်။

ရုတ်တရက် အဖြူရောင်အလင်းတန်းများစွာက သူတို့အားလုံးအား လွှမ်းခြုံရစ်သိုင်းပစ်လိုက်လေသည်။ ထိုအလင်းတန်းများမှာ မြေများ၏ အကြေးခွံတို့မှ ထွက်ပေါ်လာသည်ဟု ထင်မှတ်ရသည်။

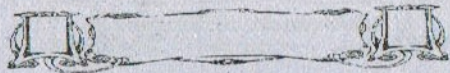
မေဝင်းသတိရခြင်း ချက်ချင်းထထိုင်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာ ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ အလွန်ချောမောလှပကြသော မိန်းမပျိုလေးများကို သူမ၏ ပတ်လည်၌တွေ့ရ၏။ ထိုမိန်းမပျိုလေးများမှာ ပါးလွှာသော အင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး အရောင်တူဇာပုဝါရှည်များကို လွှမ်းခြုံထားကြသည်။ အင်္ကျီထက်အရောင်ပိုရင့်သော ထမီများကို သေသပ်ကျနစွာ ဝတ်ဆင်ထားကြသည်။ တချို့ မိန်းကလေးများက ဆင်တူဝတ်ဆင်ထား၏။ အတော်များများကတော့ အရောင်မတူကြပေ။

ထူးဆန်းသော မိန်းမလှလေးများဟု ဆိုရပေမည်။ သူမတို့၏ မျက်နှာများမှာ အနည်းငယ်ဆင်ကြ၏။ မည်းနက်ထူထဲသော ဆံပင်ရှည်ကြီးများက တချို့ နေရာများတွင် ပုံစံကျနလှပစွာ အနည်းငယ်လိမ်နေကြသည်။ ဆံပင်များကို စည်းနှောင်ခြင်းမရှိကြ။ ကပိုကရီဖြင့် လှပနေကြ၏။ ဆံနွယ်တချို့ကရင်ရှေ့သို့ ရောက်ရှိနေကြ၏။ တချို့ ဆံမျှင်များက ညလေတွင် လူးလွန်လျက်...။

အထူးခြားဆုံးကတော့ သူတို့၏ ဝိုင်းစက်လှပသော မျက်လုံးများပင်ဖြစ်၏။ ထိုမျက်လုံးများက အလွန်အဆူအရှင်

www.burmeseclassic.com

တောက်ပနေသည်မှာ မီးပွင့်ကလေးများအလား။ ထိုမျက်လုံးများ၌ ညို့ ဓာတ်တို့ ကိန်းအောင်းနေသလိုပင်။

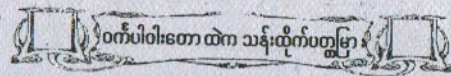
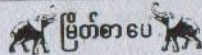
အထူးသဖြင့် မေဝင်းနှင့်နီးကပ်စွာထိုင်နေသော မိန်းမပျိုလေးများ၏ မျက်လုံးအစုံမှာ ညို့ ဓာတ်ပိုပြင်းပြီး ပို၍လှပ၏။ သူမအား မေဝင်းသည် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် မိန်းမောငေးကြည့်နေမိ၏။ ထိုမိန်းမပျိုလေးက နှစ်လိုဖွယ်ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ကျွန်မတို့ကို တွေ့ရလို့ အတော်အံ့ဩသွားသလား”

သူမ၏အသံမှာ စူးရှသေးငယ်၏။ ထိုအသံကြောင့် ဒေါ်မေဝင်းသတိဝင်လာပြီး . . . ။

“အင်း . . . ဟုတ်တယ်၊ အဒေါ်သတိမလစ်မိက အင်မတန်ကြီးတဲ့ မြွေကြီးတွေကို တွေ့ခဲ့ရတယ်၊ သတိလစ်နေတုန်းက အိပ်မက်ထဲမှာ အဲဒီမြွေတွေကိုပဲ မက်ခဲ့တယ်၊ သူတို့က အဒေါ်ကို အန္တရာယ်မပြုဘူးတဲ့၊ အဲ . . . အခု အဒေါ်သတိရလာတော့ အဲဒီမြွေတွေ လုံးဝမရှိတော့ပဲ အင်မတန်လှပကြတဲ့ တူမလေးတို့ကို တွေ့ရတယ်၊ အဒေါ်မျက်စိတောင် အဒေါ်မယုံနိုင်တော့ဘူး”

မိန်းမပျိုလေးက ထပ်မံပြုံးလိုက်၏။

“ရှင့်အမြင်မမှားပါဘူး၊ ပထမ စတင်အတွေ့မှာ ကျွန်မတို့ကို ရှင် . . . မြွေတွေအဖြစ် မြင်တွေ့ခဲ့ရပါတယ်”

“ဘာ . . . ဘယ်လို”

မေဝင်းက နားမလည်နိုင်ပေမယ့် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာဖြင့် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။

“မင်းစကားက ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲ . . . ကောင်မလေး”

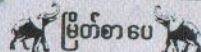
မိန်းကလေးက မျက်နှာတည်သွား၏။

“ရှင်နားလည်အောင် ပြောပြရမှာပေါ့၊ တကယ်တော့ ရှင်အခုမြင်နေရတဲ့ ကျွန်မတို့ဟာ အသက်-၂၀အရွယ်သာရှိသေးတဲ့ လူသားစစ်စစ်မိန်းမလှလေးတွေ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီခန္ဓာကိုယ်မျိုးကို ခေတ္တခဏသာ ဖန်တီးနိုင်စွမ်းရှိတဲ့ နတ်မြွေတွေပဲ”

“ဟင်”

“ပြီးတော့ ကျွန်မတို့ဟာ ရှင့်ထက် အသက်ပိုကြီးတယ်၊ ကယ်လောက်တောင် ပိုကြီးလဲလို့ မမေးနဲ့၊ ကျွန်မလည်း အတိကျကျမသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် ရှင့်ထက် အဆပေါင်းများစွာ ပိုကြီးတာကတော့ ကျိန်းသေတယ်”

မေဝင်း၏ မျက်လုံးအစုံမှာ ပြူးကျယ်လာပြီး ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် မိန်းကလေးအားငေးကြည့်ရင်း ကြောက်

www.burmeseclassic.com

ရွှံ့ တုန်လှုပ်လာမိသည်။

“နတ် . . မြေ . . နတ်မြေဆိုပါလား၊ ဒါ . . ဒါမျိုးက တကယ်ပဲရှိနေသလား”

သူမ၏ စကားသံမှာ ထိတ်လန့်မှုကြောင့် တုန်ယင်လျက်။ သူမ၏ အကြောက်တရားကိုသိသော မိန်းကလေးက သူမ၏ မျက်လုံးအစုံကို စိုက်ကြည့်နေရင်း ပြုံးပြ၏။

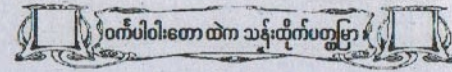
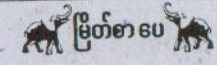
“ရှင် . . မကြောက်ပါနဲ့၊ ကျွန်မတို့က ရှင့်ကို အန္တရာယ် မပြုပါဘူး၊ ရှင့်ကို ကျွန်မတို့က စောင့်ရှောက်ကူညီပေးမှာပါ။ ဘာဖြစ်လို့ စောင့်ရှောက်ကူညီရလဲဆိုတာကို ရှင်သိချင်လား”

မေဝင်းက စိတ်အေးအားတက်သွားပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ကျွန်မသိပ်သိချင်ပါတယ်”

ရိုရိုကျိုးကျိုးဖြင့် ပြန်ဖြေမိ၏။ ထိုအခါ နတ်မြေဆိုသော မိန်းကလေးက မေဝင်း၏ ဝမ်းဗိုက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး။

“ရှင့်ဗိုက်ထဲက ကလေးကြောင့်ပဲ၊ ရှင့်ဗိုက်ထဲမှာရှိနေတဲ့ ကလေးဟာ ကျွန်မတို့ရဲ့ မြွေဘုရင်မလေး၊ သူ့ကြောင့် ကျွန်မတို့က ရှင့်တို့လင်မယားနှစ်ယောက်ကို ကူညီစောင့်ရှောက်ပေးမှာ”

မေဝင်းက သူမ၏ ဝမ်းဗိုက်အား လက်တစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်ကိုင်ရင်း ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာဖြင့် ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

“ငါ့ဗိုက် . . ငါ့ဗိုက်ထဲမှာ မြွေဘုရင်မရှိနေတယ် . . . ဟုတ်လား”

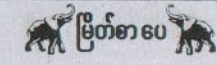
မိန်းကလေးက တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် . . ကျွန်မတို့ရဲ့ မြွေဘုရင်မက ရှင့်ဗိုက်ထဲ ရောက်နေပြီ၊ မကြာမီ လူ့လောကထဲကို မိန်းကလေးတစ်ဦးအဖြစ် ရောက်လာတော့မှာ”

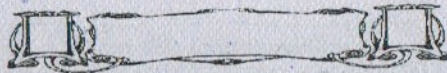
“မင်း . . မင်းမဟုတ်တာမပြောနဲ့၊ ဒါ . . လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ငါလည်းမယုံဘူး”

ထိတ်လန့်စိုးရိမ်မှုကြောင့် အော်ဟစ်လိုက်ရာ မိန်းကလေး၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံး တင်းမာခက်ထန်သွားသည်။

“ကျွန်မတို့က ရှင်ဖူးမြင်နေရတဲ့ ဘုရားငါးဆူက ဌာပနာတွေကို စောင့်ရှောက်နေရတဲ့ သိုက်စောင့်နတ်မြွေတွေရှင်၊ ဘယ်တော့မှ မဟုတ်တာမပြောဘူး၊ ရှင့်ကို ကျွန်မတို့ရဲ့ မြွေဘုရင်မအကြောင်းပြောပြမယ်၊ ရှင် . . ကျွန်မရဲ့ မျက်လုံးဘဝကို စိုက်ကြည့်ပြီး အသေအချာ နားထောင်စမ်းပါ”

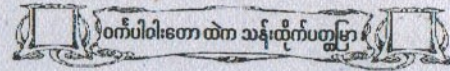

www.burmeseclassic.com

သူမ၏ အမိန့်အတိုင်း ဒေါ်မေဝင်းက သူမ၏ ညှို့
မျက်လုံးအစုံကို စိုက်ကြည့်လိုက်လေသည်။
ထိုအခါ...။

* * *

အခန်း- ၃

ပြည့်ဝဝိုင်းစက်သော လဝန်းကြီးသည် တောက်ပနေ
သော ကြယ်ပေါင်းများစွာကို ခြံရံရင်း တဖြည်းဖြည်း မသိမသာ
ရွှေ့လျားလာသည်မှာ ယခုဆိုလျှင် ကောင်းကင်တည့်တည့်
သို့ ရောက်ရှိနေပေပြီ။

လရောင်၊ ကြယ်ရောင်အောက်တွင် အုတ်မြို့ ရိုးဟောင်း
ပေါ်ရှိ စေတီပျက်ကလေး ငါးဆူပေါ်၌ အလွန်ကြီးမားလှသော
မြွေအချို့ ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုမြွေများသည် စေတီပျက်
လေးများအား လက်ယာရစ်ပတ်၊ ပတ်သွားကြပြီးနောက်တွင်

www.burmeseclassic.com

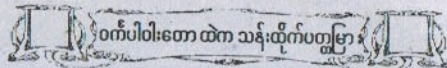
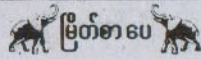

အောက်သို့ ပြန်ဆင်းလာကြသည်။

ထိုမြွေများအားလုံး လှပပါသည်။ အလှပဆုံးနှင့်အကြီးမားဆုံး မြွေတစ်ကောင်ကို ထိုမြွေများကြားတွင် ထင်ရှားစွာ တွေ့မြင်နေရသည်။ ၎င်းမြွေမှာ တောကြီးမြွေဟောက်အမျိုးအစားဖြစ်၏။ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ အကွက်များက လိမ္မော်ရောင်၊ လရောင်အောက်တွင် တဖိတ်ဖိတ်တောက်နေသည်။ တောကြီးမြွေဟောက်သည် အလွန်လှပသော သတ္တဝါတစ်ကောင်ဖြစ်သော်လည်း အလွန်အဆိပ်ပြင်း၏။ တောကြီးမြွေဟောက်မ၏ အလှသည် မြွေမကြီးများအကြား ပေါ်လွင်နေသည်။

ထိုတောကြီးမြွေဟောက်မသည် ဘုရားတည်ထားသော မြို့ရိုးဟောင်းပေါ်မှဆင်းပြီး မြွေကွက်လပ်အလယ်အရောက်၌ ပါးပျဉ်းထောင်ရင်း မြူးကြွစွာ ယိမ်းနွံကလေး၏။ ကျန်မြွေများနှင့်ကျွန်းအိမ်အိုကြီးဘက်မှ ထပ်မံရောက်ရှိလာကြသော မြွေမများကလည်း ပါးပျဉ်းကိုယ်စီထောင်ရင်း လှပစွာ ယိမ်းနွံကကြလေပြီ။

လပြည့်ဝန်းက ပင်လယ်ရေကို မြင့်တက်အောင် ဆွဲငင်နိုင်သလို ထိုမြွေများကိုလည်း စိတ်လွတ်လက်လွတ် ကခုန်သည်အထိ စိတ်ရွှင်လန်းမြူးကြွအောင် ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းရှိနေ၍ဖြစ်ပေမည်။

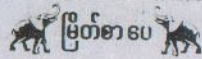
ရုတ်တရက် . . . အဖြူရောင် အခိုးအငွေ့များက ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို ဖုံးလွှမ်းသွား၏။ ထိုအခိုးအငွေ့များ ပျောက်ကွယ်သွားသောအခါ ချောမောလှပသော မိန်းကလေးများက စည်းဝါးကျကျ ကခုန်မြူးတူးနေကြရသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဆံနွယ်ရှည်များနှင့်ဇာပုဝါလေးများက လေတွင် တလွင့်လွင့်ဖြင့် . . .

နတ်မိမယ်သမျှ ချောမောလှပသော မိန်းကလေးများကခုန်နေသည့် မြင်ကွင်းမှာ လရောင်အောက်တွင် အလွန်လှပဆန်းကြယ်လျက် . . .

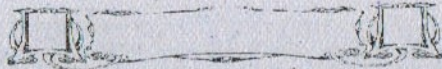
ထိုမိန်းကလေးများထဲတွင် သူမတူအောင် ချောမောလှပသော မိန်းကလေးမှာ လိမ္မော်ရောင်ဇာဝမ်းဆက်ကို ဝတ်ဆင်ထား၏။ သူမ၏ ကြီးမားကျယ်ဝန်းသော မျက်လုံးအိမ်နက်နက်၌ အလွန်ပြင်းထန်သော ညှို့ ငင်အားများ ကိန်းဝပ်လျက် အရည်လဲနေသည်။

သူမသည် လဝန်းကြီးကို ခေါင်းမော့လှန်ကြည့်ရင်းမှ လက်နှစ်ဖက်ကို ယှက်ကာ လှုပ်ရှား၍ လှပစွာကနေသည်။ သူမ၏ မျက်ခုံးနှစ်ခုကြား၌ အနည်းငယ်ကြီးမားသော မဲ့နီတစ်လုံး ရှိနေသည်။

သူမသည် နှုတ်ခမ်းလေးက လေသံမျှထွက်အောင် ဖြည်းဖြည်းရွရွလှုပ်ရင်း ခြေလက်များကို လှပစွာလှုပ်ရှားရင်း

www.burmeseclassic.com

ဦးခေါင်းရှိ ဆံနွယ်နက်နက်များကို ဝဲကနဲလှုပ်သွားအောင်လို့ ခေါင်းများကို လှုပ်ရမ်းရမ်းဖြင့် ကခုန်နေလေသည်။

ထိုစဉ် ရုတ်တရက် . . . ။

“ဦး”

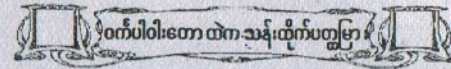
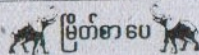
လေတိုးသံနှင့်အတူ ပြင်းထန်သော လေထု၏ ရိုက်ခတ်မှုကို ရသဖြင့် သူမက ကခုန်ခြင်းကို ရပ်တန့်လိုက်သည်။ သူမသည် အလွန်ချောမောခန့်ညားသော လုလင်ပျိုတစ်ဦး၏ ရီဝေညှိ မှိုင်းသော မျက်လုံးနက်တစ်စုံကို နီးကပ်စွာ တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

လုလင်ပျိုက သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင် ရစ်သိုင်းထားလိမ္မော်ရောင်ပုဝါစကို ဆွဲယူပြီး နှစ်လိုစဖွယ်ပြုံးရင်း . . . ။

“မင်းပုဝါလေး ပြန်လိုချင်ရင် ကိုယ့်နောက်လိုက်ခဲ”

ဟုတိုးသံသံပြောသည်။ ထိုနောက် ချာကနဲလှည့်ကာ ငေးငိုင်နေသော မိန်းကလေးများအကြားမှ ပြေးထွက်သွား၏။ သူ၏ လှုပ်ရှားမှုအားလုံးမှာ လေအလျင်လို လျင်မြန်လှပေ၏။

အချိန်တိုအတွင်းဖြစ်သွားသော မထင်မှတ်သည့် အဖြစ်အပျက်ကြောင့် မိန်းကလေးအားလုံးမှာ ငေးငိုင်သွားကြ၏။ ပထမဆုံး သတိဝင်လာသူမှာ ပုဝါအလှူခံရသော လိမ္မော်ရောင်ဝတ် မိန်းမလှလေးပင်ဖြစ်၏။ သူမ၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံး တင်း

မာခက်ထန်သွား၏။

“တောက် . . . အတင့်ရဲလိုက်တာ၊ ငါ့အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိစေရမယ်၊ ဆူဆီရီ . . . ငါ သူ့နောက်လိုက်သွားမယ်”

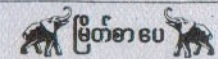
စူးရှသော အသံဖြင့် ပြောရင်းမှာပင် ရှမ်းတိုင်းရင်းသားဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသော လုလင်ပျိုနောက်သို့ ပြေးလွှားလိုက်ပါသွားသည်။ ဆူဆီရီဆိုသော အနက်ရောင်ဇာဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းမပျိုလေးက သူမနောက်မှ ပြေးလိုက်ရင်း . . . ။

“သခင်မချန်နီ . . . လိုက်မသွားပါနဲ့၊ ပြန်လာခဲ့ပါ” ဟု အော်ပြောလေသည်။

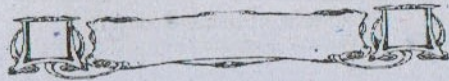
ချန်နီဆိုသော လိမ္မော်ရောင်ဝတ် မိန်းမလှလေးက ဆူဆီရီကို လှည့်ပင်မကြည့်။ ဆူဆီရီက ဝါးတောစပ်သို့ရောက်သောအခါ ခြေလှမ်းရပ်တန့်ပြီး သက်ပြင်းရှည်ချရင်း ဦးခေါင်းအား ဖြည်းညှင်းစွာခါရမ်း၍ နောက်ပြန်လှည့်လာသည်။

လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်နေသော မိန်းကလေးများမှာ ဆူဆီရီက လက်ဝါးတစ်ဖက်မြှောက်သည်ကို မြင်သည်နှင့်ငြိမ်သက်သွားကြသည်။ ဆူဆီရီမှာ သူတို့၏ ဒုတိယသခင်မဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလော။

ဆူဆီရီက အားလုံးကို ဝေ့ကြည့်ရင်း . . . ။

www.burmeseclassic.com

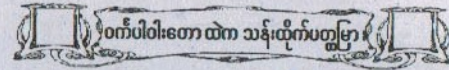
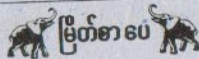
“သတိလက်လွတ် သိပ်မဖြစ်စေကြနဲ့၊ ငါတို့ရဲ့ ဒီနေရာက လုံခြုံလျှို့ဝှက်စွာ ရှိနေတယ်ဆိုပေမယ့် လုံးလုံးကြီးစိတ်ချထားလို့ မဖြစ်ဘူး၊ သတိထားကြပါ။ ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ် ကျေကြပါစေ”

ထိုသို့ ပြောပြီးသည်နှင့် သူမသည် မလှမ်းမကမ်းရှိ ကျွန်းအိမ်အိုကြီးထံသို့ အမြန်လျှောက်သွားပြီး ဝင်ရောက်သွားသည်။

သူမသည် အပေါ်ထပ်သို့ အပြေးတက်ပြီး မြွေရုပ်ထုနှင့်နံရံဆေးရေးပန်းချီများ ရေးဆွဲထားသော အခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်သွားသည်။ သူမ၏ အထိမ်းအမှတ်သင်္ကေတဖြစ်သော ရွှေဆုံးရှိ စပါးကြီးမြွေ၏ ရုပ်တုဘေး၌ ရပ်တန့်လိုက်သည်။ ထိုနောက် စူးရှတောက်ပြောင်သော မျက်လုံးအစုံဖြင့် စင်ပေါ်ရှိ တောကြီးမြွေဟောက်မကြီး၏ ကြီးမားလှပသော ရုပ်တု၏မျက်လုံးအစုံကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

တောကြီးမြွေဟောက်မ၏ ရုပ်တုမှာ မြွေဘုရင်မချန်နီ၏ အထိမ်းအမှတ် သင်္ကေတဖြစ်သည်မဟုတ်ပါလော။ ယခုထိုရုပ်တု၏ မျက်လုံးအစုံ၌ ပုံရိပ်များ ထင်ဟပ်လှုပ်ရှားနေလေသည်။

ထိုပုံရိပ်များ . . . ၊

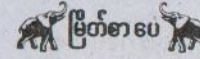

ရှမ်းတိုင်းရင်းသား ဝတ်စုံအား အပြည့်အစုံ ပတ်ဆင်ထားသည့် လုလင်ပျိုမှာ အလွန်ကြည့်ကောင်းသော လူငယ်ပင်တည်း။ သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ကျစ်လျစ်တောင့်တင်းပြီး အရပ်မြင့်မား၏။ အသားအရေမှာ ဖြူနုညက်ညောလှသည်။ ပုံစံကျနသော မျက်နှာပြင်ပေါ်ရှိ သွေးကြောမျှင်များကို အထင်းသား တွေ့မြင်နေရသည်။

ထူထဲဖြောင့်တန်းသော မျက်ခုံးအောက်ရှိ မျက်လုံးအစုံမှာ အလွန်လှပ၏။ ညှို့ရိပ်များဖြင့် အရည်တဖျတ်ဖျတ်လက်နေသည်။ ဖြောင့်စင်းသော နှာတံအောက်ရှိ လေးကိုင်းသဏ္ဍာန် ပြုံးစစ နှုတ်ခမ်းပါးအစုံက ပန်းနုရောင်သန်းနေ၏။

ပြုံးရင်းစိုက်ကြည့်နေသော လုလင်ပျို၏ ညှို့ယူဖမ်းစားခြင်း၌ ချန်နီတွယ်ငြိနေပေပြီ။ ဒေါသတရားများမှာ ထူးဆန်းစွာ ပျောက်ကွယ်သွားပြီး နွေးထွေးလှိုက်ဖိုသော ခံစားမှုကို အစားထိုးဝင်ရောက်လာသည်။ သူမ အတိုင်းအဆမဲ့ စိတ်လှုပ်ရှားလာရ၏။

ထိုစဉ် လုလင်ပျိုက လိမ္မော်ရောင်ပုဝါစကို သူ၏လည်တိုင်၌ ခပ်လျော့လျော့ ချည်လိုက်၏။ ထိုအခါမှ ချန်နီသတိဝင်လာသည်။ သူမမှာ လူမိန်းကလေးအဖြစ် ခေတ္တခဏသာ ဖန်တီးနေနိုင်သည့် နတ်မြွေမဖြစ်ကြောင်းကို ဆင်ခြင်မိသွား၏။

www.burmeseclassic.com

“ပုဝါပြန်ပြေးပါ”

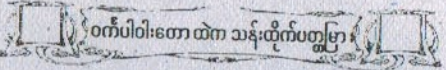
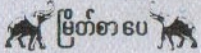
“ကျွန်တော့်နာမည်က စိုင်းဆိုင်မော်ပါ။ မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ... ဟင်”

လုလင်ပျိုက ညှို့ငင်စွာ မေးလေသည်။ သူ၏အသံမှာ အနည်းငယ်စူးရှပြီး အက်သံပါနေတာကို ချန်နီသတိပြုမိသွား၏။ ထိုအခါမှ သူမက စိတ်ကိုစုစည်းပြီး စိုင်းဆိုင်မော်ဆိုသော လူကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

သူမ၏ မျက်လုံးအိမ်၌ ပုံရိပ်တစ်ခု ထင်ဟပ်လာ၏။ စိုင်းဆိုင်မော်၏ ရုပ်ပုံမဟုတ်ပါ။ ကြီးမားလှသော ပါးပျဉ်းကြီးကို ဖြန့်ကားထားသည့် မြွေတစ်ကောင်ပုံဖြစ်သည်။ ထိုမြွေ၏ ပါးပျဉ်း၌ သူမ၏ လိမ္မော်ရောင်ပုဝါလေး ရှိနေသည်။ လည်ပင်းရှိ ဂငယ်ပုံစံသဏ္ဍာန်လေးတစ်ခုက မြွေဟောက်အမျိုးအစား ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြနေ၏။ သူမကဲ့သို့ပင် တောကြီးမြွေဟောက်ပင်တည်း။ သို့သော် သူမထက် အနည်းငယ်ပိုကြီးသော မြွေဟောက်အပို ဖြစ်နေလေသည်။

“ဟင်... ရှင်... ရှင်ဟာ...”

စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် သူမ... ဘယ်ကစပြောရမှန်း မသိ။ လှိုက်လှဲဝမ်းမြောက်မှုက သူမရင်ထဲ ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့် ဝင်ရောက်မွေ့နှောက် နေရာယူထားမှန်း စဉ်းစားမရ။

စိုင်းဆိုင်မော်က နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာဖြင့် နှစ်လိုစဖွယ်ပြုံးရင်း...။

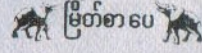
“ကိုယ်နဲ့မင်းက ဘဝတူတွေပါ။ မတူတာက ကိုယ်စောင့်ရှောက်နေရတဲ့ ပစ္စည်းတွေဟာ ကိုယ်ရဲ့ ပစ္စည်းတွေပဲ။ ကိုယ်တို့မောင်နှမငါးယောက် ဘုရားတည်ဖို့ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ စုဆောင်းထားတဲ့ ဥစ္စာပစ္စည်းတွေကို ကိုယ်တို့ ပြန်ပြီး စောင့်ရှောက်နေရတာ”

“အို... ရှင်တို့မောင်နှမ ငါးယောက်လုံး နတ်မြွေတွေဖြစ်နေပြီ... ဟုတ်လား”

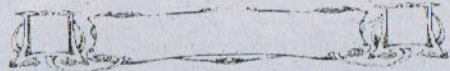
“ဟုတ်တယ်။ ကိုယ်တို့ငါးယောက်လုံး သင်္ဘောနစ်တဲ့ အထဲ ပါသွားပြီး သေခဲ့ကြတာ။ သေခါနီး ဒီပစ္စည်းတွေအပေါ် စိတ်မချတာရယ်။ နောက်တော့ မြွေဖြစ်ရင် လွတ်မြောက်မှာပဲဆိုတဲ့ အတွေးတွေးမိလို့ ဒီဘဝရောက်တာ။ မြွေအဖြစ် နှစ်တွေကြာတာကြောင့်လား။ ဘုရားတည်ဖို့ ရည်မှန်းစောင့်ရှောက်ကြတဲ့ ကုသိုလ်ကြောင့်လားတော့မသိဘူး။ ကိုယ်တို့မှာ တစ်နေ့တစ်ခြား ဂဒ္ဓိရစွမ်းအင်တန်ခိုးတွေ တိုးပွားရရှိလာတယ်။ မင်းအကြောင်းလည်း ကိုယ့်ကို ပြောပြလေ”

သူက တရင်းတနှီး မေး၏။ ချန်နီက လှပစွာပြုံးရင်း ခေါင်းရမ်းပြီး...။

“အတိတ်ဘဝကို ကျွန်မ မမှတ်မိဘူး။ စိတ်လည်းမဝင်

www.burmeseclassic.com

စားဘူး၊ ကျွန်မနဲ့ မြို့ရိုးဟောင်းပေါ်က စေတီငါးဆူဟာ ရေစက်ရှိခဲ့လို့ ထင်တယ်။ အဲဒီကိုရောက်တာနဲ့ အဲဒီမှာပဲ အခြေချနေဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ။ နောက်တော့ ကျွန်မလိုပဲ မြေမတွေ့ ဆက်တိုက်ရောက်လာတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်မတို့မှာ စွမ်းအင်ထူးတွေ မရှိသေးဘူး။ သာမန်မြေလေးတွေပဲ”

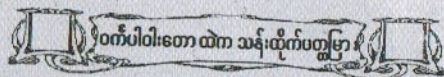
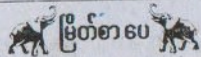
သူမက စိတ်လိုလက်ရဖြင့် စကားဆက်ပြောပြန်သည်။

“နောက်တော့ ဒီစေတီငါးဆူကို စောင့်ရှောက်ဖို့ တာဝန်ရှိတဲ့ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ် အဘက သက္ကရာဇာသာစကားနဲ့ ကျွန်မတို့ကို လမ်းညွှန်သွန်သင်တာတွေကြောင့် အခုလိုဖြစ်သွားတာ။ ဒါနဲ့ ရှင်. . ကျွန်မတို့ နယ်ထဲကို ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ”

“ကိုယ်တို့နေတဲ့ တောင်ပို့နားကို လူတွေပြောင်းလာကြလို့ ပစ္စည်းတွေကိုလည်း စိတ်မချတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် နေရာသစ်လိုက်ရှာရင်း ရောက်လာတာ။ အခုအချိန်ထိလည်း ဒီပစ္စည်းတွေကို အပ်နှံပို့ထိုက်တန်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မတွေသေးတော့ခက်တယ်”

“ကျွန်မတို့လည်း ဒီလိုပါပဲ။ ကဲ. . ကျွန်မရဲ့ ပုဝါလေး ပြန်ပေးတော့ ကျွန်မပြန်တော့မယ်”

စိုင်းဆိုင်မော်က သူ၏ လည်တိုင်ရှိ ပုဝါစလေးအား

ဆုပ်ကိုင်ရင်း ငြိမ်သက်သွားသည်။ သူ၏မျက်နှာ ညှိုးနွမ်းသွားသည်ဟု သူမထင်၏။ သူမရင်ထဲ ကြေကွဲဝမ်းနည်းသွားမိ၏။ သို့သော် သူမ၏ စိတ်နှလုံးကို အနိုင်နိုင်ထိန်းရင်း. . . ။

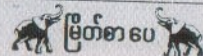
“ကဲ. . . ပေးတော့၊ ဆူဆီရီတို့ စိုးရိမ်နေဦးမယ်”

စိုင်းဆိုင်မော်က ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုအား အခိုင်အမာ ချလိုက်ဟန်ဖြင့် အံတစ်ချက်ကြိတ်ပြီး ချန်နီအား ညှို့ ငင်စွာ ကြည့်ရင်း. . . ။

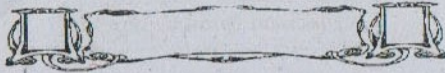
“ချန်နီ. . . မင်းမပြန်ပါနဲ့တော့၊ ကိုယ်လည်း မပြန်တော့ဘူး။ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် မိုးမြေဆုံးတဲ့အထိ အတူတူ လျှောက်သွားကြမယ်ကွာ”

ဟုလှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ပြောလေသည်။ သူ၏မျက်လုံးအစုံ၌ ချစ်ခင်မြတ်နိုးမှုများဖြင့် ပြည့်သိပ်လျက် သူ၏ ဟန်နှင့်စကားသံတို့က ချန်နီ၏ စိတ်နှလုံးကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဆွဲကိုင်လှုပ်ရမ်းလိုက်နိုင်သည်။

“မင်းကို မြင်မြင်ချင်း ကိုယ်စုံမက်မိတယ်။ ကိုယ်လေ အရာအားလုံးကို စွန့်လွှတ်နိုင်တယ်။ မင်းနဲ့တော့ ဝေးမနေနိုင်တော့ဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိတယ်။ မင်းနှင့်အတူနေရရင် ကိုယ်သိပ်ကို ပျော်ရွှင်နေမိမှာ ချန်နီရယ်။ ကိုယ်တောင်းပန်လိုတယ်။ ပပြန်ပါနဲ့တော့နော်”

www.burmeseclassic.com

သူက ညို့ မြူသလို လှိုက်သံဖြင့်ပြောရင်း ချန်နီအနား သို့ တဖြည်းဖြည်း တိုးကပ်လာသည်။ ချန်နီက သူ၏မျက်နှာ ကို ငေးမောရင်းငြိမ်သက်နေမိသည်။ သူမ . . ဘာကိုမှ သတိ မရ။ အားလုံးကို မေ့လျော့နေလေပြီ။

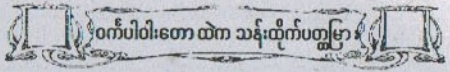
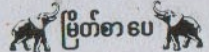
ရုတ်တရက် ပြည့်ဝဝိုင်းစက်သော လဝန်းနှင့်ကြယ်က လေးများဖြင့် ကြည်လင်နေသော ကောင်းကင်မှာ ရုတ်ချည်း ပင် မည်းမှောင်သွား၏။ တိမ်မည်းများ၏ လွှမ်းမိုးခြင်းကို ခံ လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ လောကတခွင် မှောင်မိုက် သွား၏။

မကြာမီ မိုးသီးမိုးပေါက်များက ကမ္ဘာမြေပြင်ပေါ်သို့ အပြုံးတကြီးဖြင့် ခုန်ဆင်းလာကြပြီး အဖော်လေပြင်းက ကြမ်း ကြမ်းတမ်းတမ်း မွေနှောက်သောင်းကျန်းလေတော့သည်။

* * *

“ဂျိမ်း”

လျှပ်ရောင်များနောက်မှ မိုးကြိုးပစ်သံသည် ကျယ် လောင်လွန်းလှသည်။ ဆူဆီရီ၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ တစ်ချက်တုန် ခါသွားသည်။ သူမသည် ကျွန်းအိမ်အိုကြီး၏ တံခါးမကြီးအား

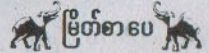
ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။ လေပြင်းနှင့်အတူ မိုးစက်ပေါက်များက သူမ ၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ် ကျရောက်လာသည်။ သူမ၏ ပါးစပ်အား လက်ဝါးဖြင့် ဖုံးအုပ်၍ တသိမ့်သိမ့်ရှိုက်ငိုရင်း ဒူးထောက်ကျ သွားသည်။ အတန်ကြာ . . သူမက လျှပ်စီးများလက်နေသော ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်ရင်း . . . ။

“သခင်မချန်နီ . . ရှင် . . ကျွန်မတို့ရဲ့ သစ္စာစကားကို မေ့နေပြီလား”

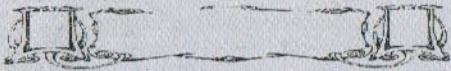
ဟုအသံကုန်အော်ဟစ်ပစ်လိုက်သည်။ သူမ၏ အသံ က မိုးသံလေသံကို ထိုးဖောက်၍ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ် လာသည်။ ထိုနောက် သူမက အသံတိုးတိုးဖြင့် . . . ။

“ကျွန်မတို့ဟာ ဒီစေတီတော်တွေကို ပြုပြင်ပြင်ဆင် နိုင်စွမ်းရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မရောက်မချင်း အပျိုစင်ဘဝနဲ့ စောင့်ရှောက် ပါမယ်လို့ သစ္စာပြုခဲ့ကြတာ ရှင်မေ့နေပြီလား . . သခင်မရယ်၊ ဒီသစ္စာကို ချိုးဖောက်ရင် ဆိုးဝါးတဲ့ ကံကြမ္မာနဲ့ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ ရပါစေဆိုတဲ့ ကျိန်စာကိုကော ရှင်အလွယ်တကူ မေ့ပစ်လိုက် ပြီလား . . ဟင်”

ဟုတွတ်တွတ်ဖြေလေသည်။ သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်တင် ခုလုံးမှာ မိုးရေများ ရွဲရွဲစိုလေပြီ။ ထိုနောက် သူမသည် အလွန် စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲစွာဖြင့် ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုပြန်၏။ ထိုစဉ် . .

www.burmeseclassic.com

သူမအား ငြိမ်သက်စွာ စောင့်ကြည့်နေကြသော မိန်းကလေးများက သူမအနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာကြသည်။

“ဆူဆီရီရယ်. . . ရှင်ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့၊ လာပါ”

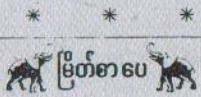
“အဲဒီလောက်ကြီးထိ မခံစားနဲ့လေ. . . ဆူဆီရီ၊ အခုချိန်မှာ အရေးကြီးဆုံးက သခင်မကျန်စာမသင့်အောင်လို့ ဆုတောင်းပေးကြဖို့ပဲ၊ လာ. . . ကျွန်မတို့ ကြိုးစားကြရအောင်”

“ဟုတ်တယ်. . . ဆူဆီရီ၊ ကျွန်မတို့ လုပ်နိုင်သမျှ လုပ်ပေးကြရမယ်”

မိန်းကလေးများက တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ဖြင့် ချော့မော့ပြောရင်း ဆူဆီရီကို ဆွဲခေါ်သွားကြသည်။ အဝါရောင်အဖြူရောင်နှင့်အမည်းရောင်များ ရောစပ်ထားသော ဇာဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် မိန်းမငယ်လေးက မိုးလေသည်နေသော အပြင်သို့ မျှော်ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“အင်း. . . လမိုက်ညမှာ မိုးမှောင်ကျတဲ့ အမှောင်ထက်ရမ္မက်ရဲ့ မှောင်မိုက်မှုက အများကြီးပိုမှောင်တာပဲကိုး”

သံဝေဂရစွာဖြင့် သူမက ခပ်တိုးတိုး မှတ်ချက်ချပြီး တံခါးမကြီးအား ပိတ်လိုက်လေတော့သည်။

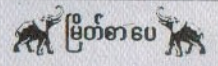
နောက်တစ်နေ့.။

မိုးတိတ်သွားပြီး ရာသီဥတု ကြည်လင်တောက်ပလာသည်။ နေထွက်လာသည်နှင့် တွေ့လိုက်ရသော မြင်ကွင်းမှာ အမျိုးအစားစုံသော မြေကြီးများက စနစ်တကျဖြင့် စေတီတစ်ဆူချင်းစီကို လက်ယာရစ်ပတ်ပြီး စိတန်းကာ မြေကွက်လပ်သို့ ပြန်ဆင်းလာကြခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

သိပ်မကြာလိုက်။ အားလုံး မြေကွက်လပ်၌ စုစည်းမိသွားကြ၏။ ထိုအခါ အချို့သော မြေကြီးများက အုတ်မြို့ရိုးဖောင်းအခြေရှိ မြေတွင်းကြီးများထဲသို့ တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။ တချို့က အိမ်လေးထဲသို့ ဝင်သွားကြပြီး တချို့က ဝါးရုံများတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားလေသည်။

ယခု မြေကွက်လပ်၌ စပါးကြီးမြေကြီးတစ်ကောင်ထဲသာ ကျန်တော့၏။ စပါးကြီးမြေမသည် ခန္ဓာကိုယ်အား ရစ်ခွေပြီး ဦးခေါင်းအား ကိုယ်ပေါ်မှေးတင်ရင်း နေပူစာလှုံနေ၏။

နေဝန်းက တစ်စထက်တစ်စ ကောင်းကင်ပေါ်သို့ မြင့်တက်လာသည်။ ထိုနောက် အနောက်ဘက် မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းသို့ ဦးတည်ကာ ခရီးနှင့်လေသည်။ စပါးကြီးမြေကြီးမှာ ပုံစံမပျက် ခွေလျက်နေသည်မှာ ညနေစောင်းအထိပင်. . . ။

www.burmeseclassic.com

နေစောင်းသွားပြီဖြစ်သဖြင့် နေရှိန်က အားပျော့သွား
သလို အလင်းရောင်ကလည်း ပျော့တော့သွားသည်။ ပုစွန်ဆီ
ရောင် ဖျန်းပတ်ခံထားရသော ဤနေရာကလေးမှာ လွမ်းဆွေး
ဆွတ်မောဖွယ်ရာအသွင်ဖြင့် တိတ်ဆိတ်လျက်. . . ။

ရုတ်တရက်. . . ။

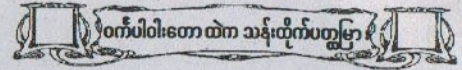
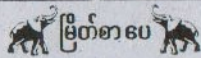
“ရွှီ . . . ရွှီ . . . ရွှီ . . . ရွှီ . . . ရွှီ”

စူးရှကျယ်လောင်သော မြေတွန်သံများက ဝါးတော
တွင်းမှ ထွက်ပေါ်လာ၏။ စပါးကြီးမြေမ၏ ဦးခေါင်းမှာ ဆတ်
ကနဲထောင်းလာကာ ပါးပျဉ်းကြီးကို ဖြန့်ကားလိုက်သည်။ သူမ
၏ မျက်လုံးအစုံက ရှေ့တည့်တည့်ရှိ ဝါးတောအတွင်းသို့ မ
မှိတ်မသုန် ကျရောက်သွားသည်။

ထိုစဉ်. . . ။

အလွန်ကြီးမားလှပကြသော တောကြီးမြေဟောက်အ
ဖိုနှင့်အမသည် ဝါးတောတွင်းမှ ယှဉ်တွဲ၍ ထွက်လာကြသည်။
ထိုစဉ်တွဲကို စပါးကြီးမြေမက ပါးပျဉ်းထောင်ရင်း စူးစူးရဲရဲစိုက်
ကြည့်နေ၏။

မြေဟောက်မက စပါးကြီးမြေမ၏ရှေ့၌ ပါးပျဉ်းထောင်
ရင်း ရပ်တန့်သွားကာ စပါးကြီးမြေမကို စိုက်ကြည့်၏။ ခဏ

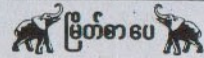

ကြာတော့ စပါးကြီးမြေမကို ကွင်းရှောင်သွားကာ အုတ်မြို့ ရိုး
ပေါ်သို့ တက်သွားသည်။ မြေဟောက်ဖိုက မြေဟောက်မ၏
နောက်မှ ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်သွား၏။

စပါးကြီးမြေမက ရစ်ခွေနေသော ခန္ဓာကိုယ်ကို တစ်
ပတ်ချင်း ဖြေလျော့ပြီး ပုစွန်ဆီရောင်တောက်နေသော ကောင်း
ကံကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ ထိုအခါ သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်
ပေါ်မှ အလင်းတန်းများ ဖြာထွက်လာသည်။ ခဏအကြာ၌
အဖြူရောင်အခိုးငွေ့များအကြား သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ် ပျောက်
ကွယ်သွား၏။

အခိုးအငွေ့များ လွင့်ပြယ်သွားသောအခါ ထိုနေရာ၌
အမည်းရောင်ဇာဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားပြီး အမည်းရောင်ပုဝါစ
လွမ်းခြုံထားသော မိန်းမလှလေးတစ်ယောက် လက်နှစ်ဖက်
ပိုက်ကာ ရပ်တန့်ရင်း အုတ်မြို့ ရိုးထဲသို့ လှမ်းကြည့်နေသည်
ကို တွေ့ရသည်။

ယင်းအချိန်. . . လွမ်းစေတီပေါ်မှ အဖြူရောင်အခိုး
အငွေ့များ ထွက်ပေါ်လာပြီးနောက် ရှမ်းတိုင်းရင်းသားဝတ်စုံ
ဝတ်ဆင်ထားသော စိုင်းဆိုင်မော်နှင့်လိမ္မော်ရောင်ဝတ်စုံ ငတ်
ဆင်ထားပြီး လိမ္မော်ရောင်ဇာပုဝါ လွမ်းခြုံထားသည့် ချန်နီတို့

www.burmeseclassic.com

ကို သူမလှမ်းတွေ့ရသည်။

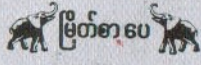
သူမကြည့်နေစဉ်မှာပင် စိုင်းဆိုင်မော်နှင့်ချန်နီတို့သည် တစ်ယောက်လက်ကို တစ်ယောက်ဆုပ်ကိုင်ရင်း လှေကားထစ် လေးများမှတစ်ဆင့်ချင်း ဆင်းလာနေကြသည်။ သူတို့၏ မျက်နှာများမှာ ပြုံးရွှင်နေကြ၏။ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနေကြတာကို မေးရန်မလိုပဲ သိနိုင်၏။

ချန်နီ၏ အပြုံးသည် ဆူဆီရီရှေ့ကိုရောက်သည်နှင့် ပျောက်ကွယ်သွား၏။ ကြေကွဲဝမ်းနည်းရိပ် ထင်ဟပ်လာသည်။ ဆူဆီရီ၏ မျက်လုံးအစုံမှာတော့ မျက်ရည်ဝဲနေပြီ။ သို့သော် သူမမျက်နှာထားကတော့ တင်းမာခက်ထန်နေ၏။

“ရှင်ဟာ ကျွန်မတို့နဲ့ အရှင်သခင်မ၊မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး ချန်နီ”

လေသံမာမာဖြင့် ပြောလိုက်သော်လည်း ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှုများကို ပုန်းကွယ်မထားနိုင်ပဲ တုန်ယင်နေလေသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ အတူနေလာခဲ့သည့် သံယောဇဉ်က ခိုင်မာလွန်းနေပြီမဟုတ်ပါလော။

ချန်နီက သူမ၏ ခံစားချက်ကို ကောင်းစွာရိပ်မိသည်။ သူမက ယဲ့ယဲ့ပြုံးရင်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်... ဆူဆီရီ၊ ကျွန်မ... ဒီနေရာကို မလာသင့်တော့မှန်း သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် နောက်နောင် ဘယ်တော့မှ မလာနိုင်တော့မှာကို တွေးမိလို့ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ လာနှုတ်ဆက်တာပါ။ ကျွန်မ... သွားတော့မယ်နော်”

ဆူဆီရီက ချန်နီကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း...။

“ရှင်က ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ၊ ရှင့်ရဲ့ ကြင်ယာနှင့်အတူ လိုက်သွားပြီး သူတို့ရဲ့ ဥစ္စာပစ္စည်းတွေကို ကူညီစောင့်ရှောက်ပေးတော့မယ်ပေါ့... ဟုတ်လား”

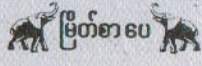
ချန်နီနှင့်စိုင်းဆိုင်မော်တို့က တပြိုင်နက်တည်းမှာပင် ခေါင်းသွင်သွင် ခါရမ်းကြ၏။

“မဟုတ်ပါဘူး... ဆူဆီရီရယ်၊ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်က တကယ်ကို ဘဝတူတွေ ဖြစ်နေပါပြီ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ချန်နီတို့လိုပဲ ကျွန်တော်ကပဲ ဦးဆောင်ပြီး သစ္စာပြုထားခဲ့ကြတယ်၊ အဲဒီတုန်းက ကြည်ညိုသဒ္ဓါစိတ် ပြင်းထန်လွန်းနေတာကြောင့် ပြင်းထန်တဲ့ ကျိန်စာမျိုးလည်း ဆိုခဲ့မိတယ်လေ”

ဆူဆီရီက မှဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်၏။

“ဒါဖြင့် ရှင်တို့ ကျိန်စာသင့်တော့မှာပေါ့၊ ကျွန်မအထင်

www.burmeseclassic.com

မမှားဘူးဆိုရင် ရှင်တို့နှစ်ယောက်စလုံး မကြာမီ သေဘေးနှင့် ကြုံရလိမ့်မယ်”

ထိုစကားပြောပြီးသည်နှင့် ဆူဆီရီမှာ ဟန်မဆောင် နိုင်တော့ပဲ ချန်နီ၏ ပခုံးပေါ် မျက်နှာအပ်ကာ ငိုရွှက်လိုက် လေသည်။

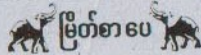
“အဟင့်. . ဟင့်၊ ရှင်. . ဘာလို့ ဒီလောက်မိုက်မဲခဲ့ရ တာလဲ. . ချန်နီ. . ဟင်၊ နှစ်ပေါင်းများစွာ မျှော်လင့်ထားခဲ့တဲ့ ကျွန်မတို့ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တွေ ပြည့်တဲ့အချိန်ထိ ရှင်တို့ ဘာ ကြောင့် မစောင့်ခဲ့ကြတာလဲရှင်”

ချန်နီက ဆူဆီရီကို ပွေဖက်ရင်း. . . ။

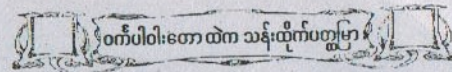
“ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတဲ့အရာက သိပ်ကို စွမ်းအားကြီး လွန်းလို့ပေါ့. . ဆူဆီရီရယ်၊ သူဟာ ညှို့ ဝင်ဖြားယောင်းနိုင်စွမ်း ရှိတယ်လေ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မချစ်ခြင်းမေတ္တာအောက်မှာ ပျော် ဝင်သွားခဲ့ရတယ်၊ ကျွန်မအတွက် စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့တော့ နော်”

ချော့ချော့မော့မော့ပြောရင်း လူချင်းခွာလေသည်။ ဆူ ဆီရီက မျက်ရည်များကို သုတ်ရင်း. . . ။

“ရှင်. . . နောင်တရနေပြီမဟုတ်လား”

မြတ်စာပေ

ချန်နီက သူမ၏ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လာသော စိုင်းဆိုင် မော်၏ လက်ဝါးကို တင်းတင်းကြပ်ကြပ် ပြန်လည်ဆုပ်ကိုင်ပြီး ပြုံးရင်း ခေါင်းခါရမ်း၏။

“ဟင့်အင်း. . နောင်တမရဘူး၊ ကျွန်မတို့ရဲ့ ကျန်တဲ့ အချိန်တွေကို နောင်တတွေ၊ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်မှုတွေနဲ့ မကုန်ဆုံး စေရဘူး”

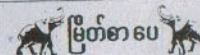
သူမက စိုင်းဆိုင်မော်ကို ခေါင်းလှည့်ကြည့်ပြီး နူးညံ့ သိမ်မွေ့စွာ ပြော၏။ စိုင်းဆိုင်မော်က နွေးထွေးစွာပြုံးရင်း ခေါင်း ညိတ်လေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်. . . ချန်နီ၊ ကိုယ်. . မင်းကို ပျော်ရွှင် အောင် ထားပါမယ်၊ ကိုယ်က မင်းနှင့်မပတ်သက်မိကတည်း က အရာအားလုံးကို စွန့်လွှတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ၊ ကိုယ့်အသက် အပါအဝင်ပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ်စိတ်မကောင်းတာက မင်း လည်း ကိုယ့်လို ကျိန်စာဆိုထားခဲ့တာကို မသိခဲ့ရတာကိုပဲ”

“ဒါတွေ မပြောပါနဲ့တော့ကွယ်၊ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ မိုးမြေအဆုံး လျှောက်သွားကြပါစို့နော်”

“ကောင်းတာပေါ့. . . ချန်နီရယ်”

“ဆူဆီရီ. . . ကျွန်မတို့ သွားပြီ”

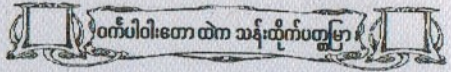
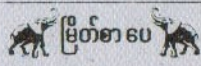
မြတ်စာပေ

နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာသွားကြသော စိုင်းဆိုင်မော်နှင့်ချန်နီတို့၏ နောက်ကျောများကို ဆူဆီရိတစ်ယောက် ငေးကြည့်ရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“အင်း... ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတဲ့ အရာကြီးက အဲဒီလောက်ထိတောင် စွမ်းအားကြီးသတဲ့လား၊ မယုံနိုင်စရာပါပဲ”

* * *

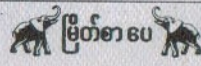

အခန်း - ၄

လူလား... မြေလား...

ဤနေရာတွင် စိမ်းစိုနေသေးသော စပါးခင်းကြီးက ကျယ်ပြန့်စွာ နေရာယူထားသည်။ မိုးဖွဲ့စွဲရွာသွန်းနေသဖြင့် မှည့်ဝင်းခြင်းမရှိသေးသော စပါးစိမ်းခင်းကြီးက ပို၍ စိမ်းလန်းစနေသလို ထင်ရ၏။

ထိုစပါးခင်းရှိသော ယာခင်းအတွင်း၌ လယ်ကဲတစ်

www.burmeseclassic.com

လုံးရှိသည်။ လယ်တဲအတွင်း၌ အောင်မောင်းနှင့်မေဝင်းတို့ လင်မယား နေ့လည်စာ စားနေကြ၏။ ကိုအောင်မောင်းက တွေးဆနေဟန်ရှိသဖြင့် မမေဝင်းက...။

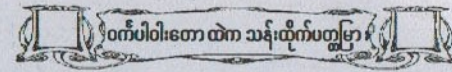
“ကိုအောင်မောင်း... ရှင်ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာ လဲတော်၊ ထမင်းစားတာ စိတ်မပါသလိုပဲ”

“ငါ... ရေကန်ကြီးအထိ ယာခင်းချဲ့ပြီး မုန်ညင်းတွေ ထပ်စိုက်ရင် ကောင်းမလားလို့ စဉ်းစားနေတာ... မိန်းမရ”

“ကောင်းတာပေါ့... ကိုအောင်မောင်းရဲ့ မိုးမရွာတဲ့ နေ့တွေမှာ ရှင်... အဲဒီရေကန်ကြီးထဲက ရေသယ်ပြီး လောင်းပေါ့၊ အခုဆို ရှင်... ရေတွင်းကြီးထဲက ရေသွား၊ သွားခပ်ရတာ ဘယ်လောက်ပင်ပန်းသလဲ၊ ယာခင်းနှင့်ရေတွင်းနဲ့က တဝေးကြီးရယ်၊ မေကြည်တို့ လင်မယားကတော့ အလည်သားရှင်၊ ရေတွင်းနဲ့ အနီးဆုံးမြေကို အားလုံးနဲ့ အတိုက်အခံလုပ်ပြီး လူယူထားတော့ သူတို့က အတော်သက်သာတယ်ဆိုပဲ”

ကိုအောင်မောင်းက ရေလုံထဲ လက်နှိုက်ဆေးပြီး ခါးပုံစဖြင့် လက်ကိုသုတ်ရင်း...။

“ဒါကတော့ သူတို့လင်မယားက ရေတွင်းကြီးကို စတွေတာကိုး၊ သူတို့ကိုတောင် ကျေးဇူးတင်ရမှာ၊ မဟုတ်ရင် တစ်ရွာလုံး လယ်ယာအလုပ် ဘယ်လုပ်နိုင်ကြပါ့မလဲ၊ ဝါးခုတ်၊

တောလိုက်၊ သစ်ခုတ်၊ ဒါတွေပဲ လုပ်နေကြရမှာ”

“အိုတော်... မိုးရေရှိသားပဲ၊ ပြီးတော့ ရွာသွားတွေ စုပေါင်းပြီး တူးထားတဲ့ ကန်ကြီးလည်းရှိတယ်၊ မိုးရွာရင် ကန်ထဲမှာ ရေအပြည့်ပဲ”

“တို့တူးထားတဲ့ ကန်ကြီးက ရေကြောမမိပါဘူးကွာ၊ မိုးရွာမှ အဆင်ပြေမှာ၊ တစ်ရွာလုံး သုံးရတာဆိုတော့ ဘယ်လောက်ပါမလဲ၊ မေကြည်တို့တွေတဲ့ ရေတွင်းဟောင်းက ရေကို အမြဲပြည့်နေတာ၊ အဲဒီရေတွင်းကြောင့် တို့ယာခင်းတွေ ပိုပြီးဖြစ်ထွန်းအောင်မြင်လာလို့ တစ်ရွာလုံး အဆင်ပြေလာတာပေါ့ကွာ၊ အဲဒီရေတွင်းကြီးကြောင့် ဒီရွာတည်မြဲနေတာ၊ မဟုတ်ရင် ပျက်တာကြာပေါ့”

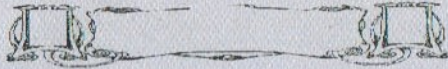
မေဝင်းက ကိုအောင်မောင်းအား မျက်စောင်းထိုးရင်း။

“ရှင်ကတော့လေ... တစ်ရွာလုံးမှာရှိတဲ့ လူအားလုံးကို အကောင်းချည်းမြင်နေ”

အောင်မောင်းက ရယ်မောပြီး...။

“အားလုံးက ကောင်းနေတာကိုး၊ ဒါကြောင့်လည်း တို့ပီမှာ အခြေချဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာနဲ့ ရေတွင်းကို တွေ့တယ်၊ သစ်တွေ၊ ဝါးတွေကလည်း ဝေးဝေးလံလံ သွားခုတ်နေဖို့ မလိုတူး၊ ဟော... မြေဆီမြေနှစ်ကလည်း ကောင်းလိုက်တာ မ

www.burmeseclassic.com

ပြောနဲ့ ပြီးတော့... ”

“တော်ပါတော့ရှင်... တော်ပါတော့ရှင်... အဲဒီလို စိတ်ထားမျိုးရှိလို့ သူများမယူပဲ နောက်ဆုံးကျန်တဲ့ ဒီအစွန်ဆုံး နေရာကိုရတာ သိလား”

“အဲဒါ ပိုကောင်းတာပေါ့ကွာ၊ အစွန်ဆုံးဆိုတော့ ကိုယ် မြေချဲ့ နိုင်သမျှ ချဲ့ လို့ရတယ်လေ၊ အဲဒီရေကန်ကြီးနားက အတော်မြေဆီမြေနှစ် ကောင်းတယ်ကွ”

မေဝင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

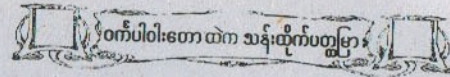
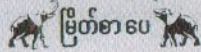
“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ရှင်းဖို့က အတော်မလွယ်ဘူး ရှင်၊ ခြံနွယ်တွေက အတော်များတယ်၊ အပင်ကြီးမျိုးတွေလည်း ရှိနေသေးရဲ့”

“စိုက်ခင်းထဲမှာလည်း လုပ်စရာမှ သိပ်မရှိပဲ၊ ငါတို့ အားနေတဲ့အတူတူ တစ်နေ့ နည်းနည်းစီ ရှင်းသွားကြတာပေါ့”

“ကောင်းပါတယ်”

အောင်မောင်းရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မေဝင်းက ထောက်ခံပြီး ထမင်းချက်စားရင်း လွန်ခဲ့သော အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်က သူမတို့၏ ရွာလေးတည်ထောင်ပုံကို ပြန်သတိရနေမိသည်။

သူတို့ ယခင်နေထိုင်ခဲ့သော ရွာမှာ လဝွန်းဗျည်းချောင်း ဘေး၌တည်ရှိပြီး ချောင်းရေလျှံသောနှစ်က သူတို့၏ လယ်ယာ

မြေနှင့်တကွ အိမ်များ ပျက်စီးသွားသည်။ ထိုအဖြစ်မျိုးကို အလွန်ကြောက်ရွံ့ သွားကြသော လူနည်းစုက ထိုနေရာမှ ခွဲထွက်လာခဲ့သည်။

ယခုနေရာသို့အရောက်၌ ကြီးမားပြီး ညီညာပြန့်ပြူးသော မြေကွက်လပ်ကို တွေ့၍ ယာယီရွာလေးအဖြစ် တည်ထောင်၍ နေကြည့်သည်။ ရေအခက်အခဲကြုံရသည်။

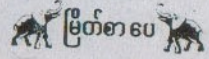
သူမတို့ ယခုရှင်းလင်းမည်ဆိုသော ရေကန်မှ ရေမှာ ကြည်လင်စိမ်းမြနေသဖြင့် ထိုနားတဝိုက်ရှိ ခြံနွယ်ရိုင်းများကို ရှင်းလင်းရန် ပြင်ဆင်နေကြစဉ် ရေတွင်းကြီးကို တွေ့သဖြင့် ဖာဆင်ပြေ ဝမ်းမြောက်သွားကြရသည်။

ထိုနောက် သူတို့ တစ်ရွာလုံးသည် လယ်ယာအလုပ်ကို စနစ်တကျ လုပ်ကိုင်ရင်း အခြေချနေထိုင်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

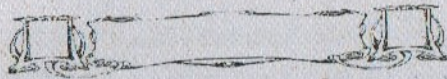
* * *

နောက်တစ်နေ့...။

မိုးမရွာပါ။ ရာသီဥတု သာသာယာယာရှိသည်။ အောင်မောင်းက စပါးခင်းများအား ရေလောင်းပြီးသည်နှင့် ကိုင်းခတ်များကို ကိုင်ရင်း ပေါက်တူးကို ပခုံးပေါ်ထမ်းလျက် စပါးခင်းကဆုံးသို့ လျှောက်လာသည်။

www.burmeseclassic.com

မောင်းကလည်း ဂေါ်ပြားကို ပခုံးပေါ်ထမ်းပြီး အောင်
မောင်းနောက်မှ တိတ်ဆိတ်စွာလိုက်ပါလာသည်။ ဒါကို အောင်
မောင်းမသိလိုက်။ ထို့ကြောင့် ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့် ခပ်သွက်
သွက်လျှောက်၏။ ကြာတော့ မောင်းလိုက်မမီတော့ပေ။

“ကိုအောင်မောင်း... ကျွန်မကို စောင့်ပါဦး”

အော်ပြောလိုက်ရ၏။ ထိုအခါကျမှ အောင်မောင်းက
နောက်သို့လှည့်ကြည့်ပြီး...။

“မောင်း... တာလိုက်လုပ်တာလဲကွာ”

မောင်းက ဂေါ်ပြားကိုထမ်းရင်း အောင်မောင်းအနား
သို့ ပြေးသွားလိုက်သည်။

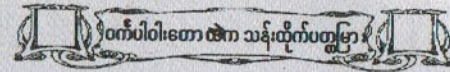
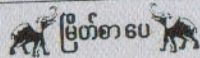
“ရှင်တစ်ယောက်တည်းဆို အရမ်းပင်ပန်းမှာပေါ့၊ ကျွန်မ
ကူရင် ရှင်နည်းနည်းတော့ သက်သာမှာ သေချာတယ်”

“ရပါတယ်ကွာ၊ မင်းပင်ပန်းနေပါ့မယ်၊ ပြန်တော့နော်”

“ဟင့်အင်း... ကျွန်မလည်း ကူရှင်းပေးမယ်၊ မောင်
တစ်ထမ်း မယ်တစ်ရွက်ပေါ့ရှင်၊ လာ... သွားမယ်”

“ငါ့မိန်းမကတော့ကွာ တကယ်စံပြပဲ”

“ရှင်ကမှ တကယ်စံပြခင်ပွန်းကောင်းတစ်ယောက်ပါ
ကိုအောင်မောင်းရယ်၊ ရှင်နှင့်ကျွန်မရဲ့ အိမ်ထောင်သက်တမ်း
က အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်ပြီ၊ အခုထိ သားသမီးတစ်ယောက်ပဲ

မရသေးပေမယ့် ရှင်... ကျွန်မကို ပစ်မသွားခဲ့ဘူး၊ သစ္စာရှိရှိ
နဲ့ အခုထိ ရှာဖွေကျွေးမွေးနေတယ်၊ ကျွန်မ... ရှင့်ကို ကျေးဇူး
တင်ပါတယ်တော်”

အောင်မောင်းက မောင်းနှင့်ပခုံးချင်းယှဉ်လျှောက်နေ
ရာမှ ရုတ်ချည်းခြေလှမ်းရပ်တန့်ပြီး...။

“မောင်းရာ... ဒီလိုမပြောပါနဲ့လို့ ငါဘယ်နှစ်ခါပြော
ရဦးမှာလဲ၊ ငါ့ရဲ့ ချို့ယွင်းချက်လည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲကွာ၊ ဒီကိစ္စ
ကို မေ့ထားပါ၊ သားသမီးမရှိတော့လည်း တစ်မျိုးအေးတာပါ
ပဲလေ”

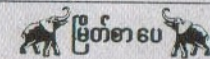
“မေ့သွားလို့ပါတော်၊ လာ... ကျွန်မတို့ အတူတူရှင်း
ကြမယ်”

ထိုနေ့မှစ၍ သူတို့သည် အချိန်ရလျှင်ရသလို ဖုန်းဆိုး
မြေအား ရှင်းလင်းလာသည်မှာ တစ်ဧကခန့် ပြီးစီးလာလေ၏။
သို့သော်...။

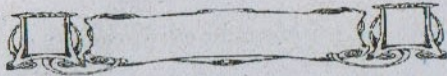
ယနေ့၌လည်း အောင်မောင်းနှင့်မောင်းတို့သည် စပါး
ခင်းအား ရေလောင်းပြီးသည်နှင့်ကန်ဘေးရှိ ဖုန်းဆိုးမြေသို့လာ
ကာ ရှင်းလင်းရေး စတင်လုပ်ကြလေသည်။

အတန်ကြာ... ရုတ်တရက်...။

“ရွှိ... ရွှိ... ရွှိ”

www.burmeseclassic.com

ကျယ်လောင်သော မြေတွန်သံက ခြုံနွယ်များရစ်ပတ် ပိတ်ဖုံးခံထားရသော တောင်ပို့တစ်ခုထဲမှ စူးစူးရှရှ ထွက်ပေါ် လာသည်။ အောင်မောင်းက ထိုတောင်ပို့အောက်ခြေရှိ အပင် ငယ်များကို ခုတ်ပိုင်းနေရာမှ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာဖြင့် နောက် သို့ အမြန်ဆုတ်၏။ မလှမ်းမကမ်းတွင် မြက်ရိုင်းများကို ကိုင်း မားဖြင့် ခုတ်ပိုင်းနေသော မေဝင်းကလည်း အောင်မောင်းထံ သို့ ထပြေးလာသည်။

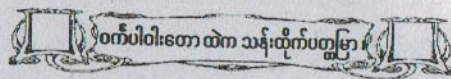
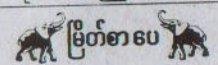
“ကိုအောင်မောင်း.. မြေ.. မြေတွန်သံကြီးက ကျယ် လိုက်တာရှင်၊ ဒီလောက်ကျယ်တဲ့ မြေတွန်သံမျိုး မကြားဖူးပါ ဘူးတော်”

အောင်မောင်းက တောင်ပို့ထံသို့ လှမ်းကြည့်ရင်း ခေါင်း ညိတ်၏။

“ဟုတ်တယ်.. မေဝင်း၊ နှစ်ချို့ မြေကြီးရှိနေတယ်ထင် တယ်၊ အသံက တောင်ပို့နောက်က ထွက်လာတာ ဟော.. ဟိုမှာ တောင်ပို့နောက်က အပင်တွေလှုပ်လာပြီ”

လေမတိုက်ပဲ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း လှုပ်လာသော လူတစ်ရပ်ကျော်မက ရှည်လျားသည့် မြက်ရိုင်းပင်ကြီးများကို လင်မယားနှစ်ယောက် ငေးကြည့်နေကြသည်။

ထိုစဉ် မြက်ရိုင်းပင်ကြီးတစ်ချို့ လဲပြိုသွားကြ၏။ ထို

အပင်များအပေါ် လျောတိုက်၍ ထွက်လာသော သတ္တဝါနှစ် ကောင်ကို အောင်မောင်းနှင့်မေဝင်းတို့ တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် မျက်လုံးအစုံ ပြူးကျယ်သွားကြသည်။

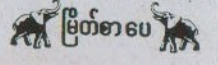
“ဟာ”

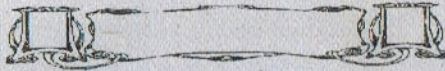
“အမလေး.. မြေ.. မြေကြီး အကြီးကြီးတွေ၊ ကို အောင်မောင်း.. လုပ်.. လုပ်ပါဦး”

တသက်နှင့်တကိုယ် လုံးဝမတွေ့ဖူးခဲ့သည့် အလွန်ကြီး မားလှပသော တောကြီးမြေဟောက်အဖိုနှင့်အမတို့ကိုမြင်သည် နှင့် မေဝင်းမှာ အကြောက်လွန်ကာ မြေပေါ်ဒူးညွတ်ကျသွား ၏။ အောင်မောင်းက သူမကို ကပျာကယာ ပွေထူပြီး စကော ပိုင်းခန့် ကြီးမားသော ပါးပျဉ်းကြီးတွေကို ယိမ်းနွံကာ တရှူးရှူး နှာမှုတ်နေကြသည့် မြေစုံတွဲကို ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်စွာကြည့် ရင်း.. .။

“ဒီလောက်ကြီးတဲ့မြေ လောကမှာ မရှိနိုင်ဘူး မေဝင်း၊ ဝါဟာ တောစောင့်နတ်တွေက ဒီနေရာကို မရှင်းလင်းစေချင် လို့ ဟန့်တားတာဖြစ်မယ်”

သူ၏ စကားသံက တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့်.. .။ သို့ သော် နေရာမှ ရှေ့သို့ လုံးဝမရွေ့ ပဲ နှာမှုတ်ရင်း ပါးပျဉ်းအိမ် နေကြသည့် မြေဟောက်တို့က ရန်ပြုလိုသည့်ဟန်မရှိဟု ထင်

မှတ်ယုံကြည်လာမိ၏။

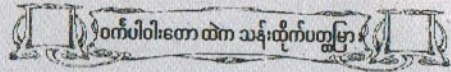
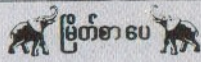
“တောစောင့်နတ်၊ တောင်စောင့်နတ်မင်းတို့ခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အမိုက်အမဲကို ခွင့်လွှတ်ပေးကြပါ။ ဒီနေရာကို ဆက်မရှင်းတော့ပါဘူး။ ခွင့်လွှတ်ပေးပါ”

စိတ်ထဲမှ ယုံယုံကြည်ကြည်ဖြင့် ထုတ်ဖော်ပြောမိ၏။ အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင်ပင် မြေနှစ်ကောင်တို့က ပါးပျဉ်းအားချပြီး မြက်ရိုင်းပင်ကြီးများကြားထဲသို့ ခေါင်းလှည့်ကာ ပြန်ဝင်သွားကြသည်။

မြေဟောက်ကြီးနှစ်ကောင်တို့၏ ကိုယ်လုံးများမှာ လူတစ်ကိုယ်စာခန့်ရှိပြီး အလွန်ရှည်လျား လှပတာကို အောင်မောင်းနှင့်မောင်းတို့ ငေးငိုင်းကြည့်နေကြသည်။ မျက်စိအောက်က လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားတော့မှ သူတို့လင်မယား သတိဝင်လာကြ၏။ အောင်မောင်းက စိတ်သက်သာရာရသွားပြီး လေပူမှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

“ဟူး... တော်သေးတာပေါ့၊ တောင်းပန်တာ မြန်ပေလို့ မဟုတ်ရင် ငါတို့ ဘယ်လိုမှ ပြေးလွှတ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ပြောရင်း မြေပြင်ပေါ်သို့ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်သည်။ မောင်းက သူ့ဘေးနားထိုင်ပြီး သူ့လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း...။

“ရှင်ထင်သလို တောစောင့်နတ်၊ တောင်စောင့်နတ် ဟုတ်မယ်မထင်ဘူး... ကိုအောင်မောင်း၊ တကယ် နှစ်ချို့ မြွေတွေရှင့်၊ ကျွန်မကြောက်လိုက်တာ”

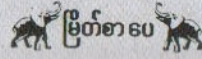
“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ နှစ်ချို့ မြွေအစစ်တွေဆိုရင် ငါတို့ ဆီပြေးလာပြီး မျိုပစ်လိုက်မှာပေါ့၊ အခု ငါက တောင်းပန်လိုက်တာနဲ့ ချက်ချင်းပြန်လှည့်သွားကြပြီမဟုတ်လား”

“ဒါပေမယ့် သူတို့ရဲ့ ကိုယ်လုံးရာကြီးတွေ ကျန်ခဲ့တယ်လေ၊ အိုရှင်... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မတော့ ဒီနေရာမှာ နည်းနည်းလေးမှ မနေချင်တော့ဘူး၊ လာ... ပစ္စည်းတွေယူပြီး အမြန်ပြန်ကြစို့”

မောင်းက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ကိုင်းခုတ်ဓားနှစ်ချောင်းကို ကောက်ယူကာ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွား၏။ အောင်မောင်းက ပေါက်တူးနှင့်ဂေါ်ပြားထမ်းကာ မောင်းနောက်သို့ အမီလိုက်သွားသည်။ မောင်းက ချွေးများကို အင်္ကျီလက်စဖြင့် သုတ်ရင်း...။

“ရွာသားတွေ ဒီဘက်မလာမိအောင် ပြောပြထားဦးမှ”

* * *

www.burmeseclassic.com

အောင်မောင်းနှင့်မောင်းတို့၏ အဖြစ်အပျက်များကို တစ်ရွာလုံး သိသွားသောအခါ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်သွားကြ၏။ တစ်ချို့က ရွာမှ ထွက်ပြေးရန်ပြင်သဖြင့် ကျန်လူများက ဝိုင်း တားကြသည်။

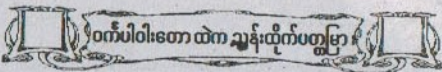
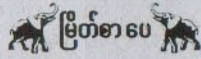
ထိုနောက် တစ်ရွာလုံးစုပေါင်းပြီး တောစောင့်နတ်ကို ရည်စူး၍ ကန်တော့ပွဲပေးကာ ပူဇော်ပသကြသည်။ ထိုနေ့က တစ်ရွာလုံး အလုပ်ရှုပ်သွားကြ၏။ ယင်းညက အောင်မောင်း နှင့်မောင်းတို့သည် ရွာထဲရှိ သူတို့၏ ပျဉ်ထောင်အိမ်လေး၌ သာ အိပ်လိုက်ကြသည်။

စိတ်မောလူမောဖြင့် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေသော မောင်းမှာ နူးညံ့အေးစက်သော အထိအတွေ့ကြောင့် နှိုးလာ သည်။ ထိုအခါ သူမအား လှုပ်နှိုးနေသော အလွန်ချောမော လှပသည့် မိန်းကလေးကို တွေ့ရ၏။ ထိုမိန်းကလေး၏နောက် ၌ အလွန်ခန့်ညားသည့် လူငယ်တစ်ဦးရပ်နေသည်။

“ထပါဦးရှင်... ကျွန်မစကားနည်းနည်း ပြောချင်လို့ ပါ”

မောင်းက တအံ့တဩဖြင့် ထထိုင်ပြီး...။

“သမီးတို့က ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဘယ်လိုလုပ် တို့အိမ်ထဲ ဝင်လာတာလဲ၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

မိန်းကလေးက တရင်းတနှိုးဖြင့် လှပစွာပြုံးပြပြီး...။

“ကျွန်မနာမည်က ချန်နီ၊ ကျွန်မရဲ့ ခင်ပွန်းသည်က စိုင်းဆိုင်မော်၊ ကျွန်မတို့ ဒီထဲကို ဘယ်လိုဝင်လာတယ်ဆိုတာ ရှင့်ကို ပြောပြလည်း ရှင်နားလည်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ကိစ္စကတော့ ရှင်တို့ရဲ့ ယာခင်းထဲကို ပြန်လာနေဖို့ ပြောချင်လို့ပါ၊ ကျွန်မတို့ က ဘယ်သူ့ကိုမှ အန္တရာယ်မပြုပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မတို့ကြောင့် ရှင်တို့ကို အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေချင်ဘူး၊ ယာတဲထဲ ပြန် လာနေပါ”

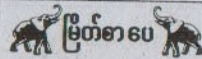
“ဟာ... မဖြစ်ဘူး၊ အဲဒီနားမှာ အင်မတန်ကြီးတဲ့ မြေ ဟောက်မောင်နှံရှိတယ်၊ တောကြီးမြေဟောက်တွေ၊ အင်မတန် လှသလောက် အင်မတန်အဆိပ်ပြင်းတဲ့ သတ္တဝါတွေရှိတယ် ကွယ်”

“ရှင်... အခုထိ နားမလည်သေးပဲကိုး၊ ရှင်းရှင်းပြော ရရင် ဒီနေ့မနက်က ရှင်တို့တွေခဲရတဲ့ မြေဟောက်မောင်နှံဟာ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ပါ”

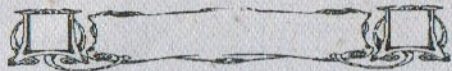
“ဘာ... မင်း... မင်းတို့က...”

မောင်း၏ စကားမဆုံးမီ ချန်နီက သူမ၏ ပါးစပ်ကို လက်ဝါးဖြင့် လှမ်းပိတ်ပြီး ကြားဖြတ်ပြောသည်မှာ...။

“အခုကိစ္စကို ရှင့်ယောက်ျားကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ မ

www.burmeseclassic.com

ပြောပြပါနဲ့၊ ပြီးတော့ ကန်ဘေးက ခြံတွေကို ဆက်ရှင်းဖို့ မကြိုးစားနဲ့တော့၊ ရှင်တို့ နေမြဲအတိုင်း ပြန်နေပါ။ ကျွန်မပြောတာ နားလည်လား”

အရောင်တလက်လက် တောက်ပနေသော ချန်နီ၏ မျက်လုံးနဲ့ဆုံသည်နှင့် မေဝင်းမှာ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်သွားမိသည်။ သူမခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ပြလိုက်၏။ ချန်နီ၏မျက်နှာမှာ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသွား၏။

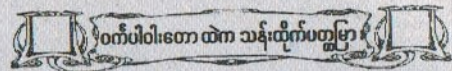
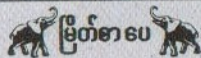
“ဒီလိုဆို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ အရေးကြီးတာက ကျွန်မတို့အကြောင်းကို ရှင်တို့ လင်မယားနှစ်ယောက်ကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ မသိစေနဲ့နော်”

“စိတ်ချပါကွယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်ကတိပေးပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ကျွန်မတို့ ပြန်တော့မယ်၊ နောက်အားရင် ကျွန်မတို့ ရှင်တို့နဲ့ စကားလာပြောပါဦးမယ်”

ထိုသို့ပြောပြီး ချန်နီက စိုင်းဆိုင်မော်၏ လက်ကို ဆွဲကာ လှည့်ထွက်သွားသည်။ သူတို့အားကြည့်ရင်း သူမတွေးနေသည်မှာ...။

“ဒီကလေးတွေက လူတွေပါ။ သူတို့ကိုယ်သူတို့ တောကြီးမြေဟောက်မောင်နှံလို့ ပြောတယ်၊ သူတို့ဟာ လူတွေလား၊ မြေတွေလား”

မေဝင်း.. အိပ်မက်မှ နိုးလာသည်အထိ ထိုမေးခွန်းကို ဆက်လက်စဉ်းစားနေမိ၏။ မျက်လုံးများကိုတော့ မှိတ်ထားလိုက်သည်။

ထိုစဉ် သူမ၏ဘေး၌ အိပ်ပျော်နေခဲ့သော အောင်မောင်းမှာ အိပ်ယာမှ အသာအယာထပြီး ထိုင်နေသည်ကိုတွေ့ရသဖြင့် သူမပါ ထလိုက်သည်။

“ကိုအောင်မောင်း... ”

“ဟင်... ဘာလဲ... မေဝင်း”

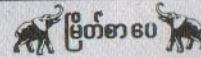
“ကျွန်မ... အိပ်မက်ဆန်းမက်တယ်ရှင့်”

“ဘယ်လို... အိပ်မက်ဆန်း ဟုတ်လား”

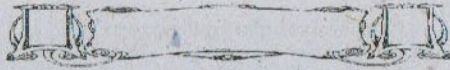
“ဟုတ်တယ်၊ အိပ်မက်ထဲမှာ အင်မတန်ချစ်ဖို့ကောင်းကြတဲ့ ကောင်းလေးနှင့်ကောင်မလေးလင်မယား ကျွန်မနားကို ရောက်လာတယ်၊ သူတို့က ယာတဲထဲမှာ ကျွန်မတို့ကို ပြန်လာနေပါတဲ့၊ သူတို့ကိုယ်သူတို့ ကျွန်မတို့မနက်က တွေ့ခဲ့ရတဲ့ မြေဟောက်တွေလို့ ပြောသွားတယ်ရှင့်၊ ကျွန်မစိတ်စွဲသွားလို့ ဖြစ်မယ်ထင်ပါရဲ့”

“ကောင်လေးနာမည်က စိုင်းဆိုင်မော်၊ ကောင်မလေးနာမည်က ချန်နီမဟုတ်လား”

“ဟင်... ရှင်... ရှင်... ကျွန်မအိပ်မက်ကို ဘယ်လို

www.burmeseclassic.com

သိနေတာလဲ”

“အင်း... သိပ်ကို ထူးဆန်းနေပြီ. . မေဝင်း၊ ငါလည်း မင်းလို အိပ်မက်မျိုးကိုပဲ မက်ပြီးနိုးလာတာ”

“ရှင်”

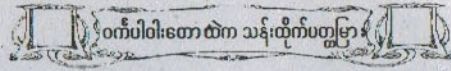
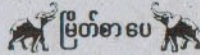
သူတို့နှစ်ယောက်ကြား တိတ်ဆိတ်မှုက ကြီးစိုးသွားကြ သည်။ တအံ့တဩဖြင့် ငြိမ်သက်သွားကြခြင်း ဖြစ်သည်။ အ တန်ကြာမှ အောင်မောင်းက မီးခြစ်စမ်းပြီး အသင့်ရှိနေသော ဖယောင်းတိုင်ကို မီးညှိလိုက်သဖြင့် အခန်းတစ်ခုလုံး လင်းထိန် သွား၏။ အောင်မောင်းက ငေးငိုင်နေဆဲဖြစ်သော မေဝင်း၏ လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း. . . ။

“ငါတို့ လင်မယားနှစ်ယောက် တစ်ချိန်တည်းမှာ ထပ် တူညီတဲ့ အိပ်မက်ကို မက်တာဟာ စိတ်စွဲလို့တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မိန်းမ. . ဒီတော့ သူတို့မှာတဲ့အတိုင်း ဂရုတစိုက် လိုက်နာကြ ရမယ်”

“အံ့ဩစရာ ကောင်းလိုက်တာရှင်၊ သိပ်ကိုချစ်ဖို့ကောင်း တဲ့ ကလေးတွေ သူတို့ဟာ လူလား. . မြွေလား”

“ငါလည်း အဲဒါပဲ စဉ်းစားနေတာ၊ ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စ ကို ငါတို့ ဆက်စဉ်းစားနေလို့ မဖြစ်ဘူး”

မေဝင်းက နားမလည်နိုင်သဖြင့် မျက်မှောင်ကုပ်ရင်း။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

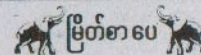
အောင်မောင်း၏ မျက်နှာမှာ တည်ကြည်လေးနက် သွားသည်။ သူက မေဝင်းကို စိုက်ကြည့်ရင်း. . . ။

“ဆက်စဉ်းစားနေလို့လည်း အဖြေမှန် မရနိုင်လို့ပေါ့ ကွာ၊ ဒီလောကမှာ သာမန်လူတွေ စဉ်းစားလက်ခံလို့ မရနိုင် တဲ့ ဂမ္ဘီရုဆန်ဆန် ဖြစ်ရပ်ဆန်းတွေ အမှန်တကယ် လျှို့ဝှက် စွာ ရှိနေတယ်၊ တို့က သာမန်လူတွေလေ၊ ဒီတော့ သူတို့မှာ တဲ့အတိုင်းပဲ နေပေးလိုက်ရုံကလွဲပြီး ဘာမှစဉ်းစားမနေပါနဲ့ တော့. . မေဝင်းရာ”

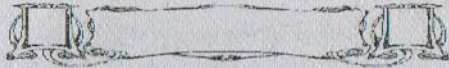
မေဝင်းက ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံပြီး သက်ပြင်းတစ် ချက် ချလိုက်သည်။

“အင်း... ကျွန်မတော့ အိပ်မက်ထဲက ကလေးနှစ် ယောက်ကို မြင်ယောင်နေတုန်းပဲ၊ သိပ်ကို ချစ်ဖို့ကောင်းကြတဲ့ ကလေးတွေ”

ထိုနောက်ပိုင်းတွင် သူတို့သည် ယာတဲသို့ ပြန်ပြောင်း နေပြီး စပါးခင်းကြီးကိုသာ ဂရုတစိုက် ပြုစုစောင့်ရှောက်ကြ သည်။ အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ သူတို့ပြောပြခဲ့သော ဖြစ် ရပ်ကို ရွာသားများက ပုံပြင်အဖြစ် သတ်မှတ်သွားကြသည်။ အရာအားလုံး ပုံမှန်ပြန်လည်ပတ်တော့သည်။

www.burmeseclassic.com

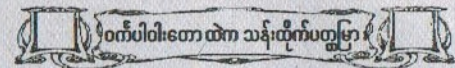
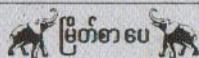

အောင်မောင်းနှင့်မေဝင်းတို့ လင်မယားကတော့ အိပ်မက်ထဲ၌ မကြာခဏ စကားပြောကြရသော စိုင်းဆိုင်မော်နှင့် ချန်နီတို့လင်မယားနှင့် ရင်းနှီးလာသည်။ သူတို့က စပါးခင်း၏ ဘယ်နေရာ၌ ရေဝပ်နေသည်။ ဘယ်နေရာ၌ ပိုးစကျနေပြီစသည့် စိုက်ခင်းအခြေအနေကို လာလာပြောတတ်သည်။

မနက်လင်းလို့ ထိုနေရာကို သွားကြည့်ရင် အိပ်မက်ထဲကအတိုင်း တကယ်ပဲ တွေ့ရသည်။ သူတို့၏ စပါးခင်းအား ကူညီစောင့်ရှောက်ပေးနေသော အိပ်မက်ထဲမှ သားနှင့်သမီးကို သူတို့လင်မယား ယုံကြည်ချစ်ခင်အားကိုးလာမိ၏။

သူတို့လင်မယား ပျော်ရွှင်နေကြသည်။ သို့သော်... သူတို့ အကြာကြီး မပျော်ကြရပေ။ အကြောင်းကား...။

* * *

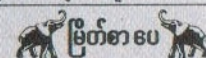

အခန်း- ၅

မဖိတ်ခေါ်ထားသော ဧည့်သည်

မိုးသည်းထန်လွန်းသော နေ့၌ဖြစ်၏။ အောင်မောင်းသည် နံနက်စာအတွက် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ချက်ပြုတ်နေသော မေဝင်းကို ကူညီရင်း ရောက်တတ်ရာရာ စကားများ ပြောနေကြသည်။

ဂျီသားခြောက်များကို ထောင်း၍ မွှါ့ကြော်၏။ ပြီး

www.burmeseclassic.com

လျှင် အောင်မောင်းအသင့်ပြင် ပေးထားသော တောကြက် သားကို ဆီသပ်ပြီး ရေများများထည့်ကာ ပစ်တင်ထားသည်။ အောင်မောင်းက ထင်းမပြတ်ထိုးနေစဉ် မေဝင်းက ချဉ်ပေါင် ရွက်ချွေနေသည်။

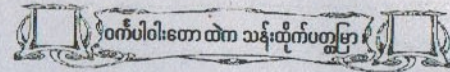
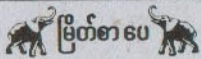
“ကျွန်မတို့ စိုက်ခင်းထဲက စပါးနံ့တွေက တော်တော် ဖွံ့လာတယ်နော်. . . ကိုအောင်မောင်း”

“အေးကွ. . . နေ့ချင်းညချင်းကို ထွားလာကြတာ၊ ဒီ နှစ် ငါတို့ရဲ့ စပါးတွေ စျေးကောင်းရမှာ သေချာတယ်”

“အိပ်မက်ထဲက ကျွန်မတို့ရဲ့ သားနှင့်သမီးတို့က ကူညီ စောင့်ရှောက်တာတွေကြောင့်ပေါ့ရှင်၊ အရင်နှစ်တွေကလို လေ လွင့်ဖြုန်းတီးတာတွေ မရှိဘူး၊ ပင်ဖျက်ပိုးတွေကိုလည်း အချိန် မီ နှိမ်နှင်းတားဆီးနိုင်နေပြီနော်”

“အင်း. . . ငါတို့အဖြစ်ကတော့ ဆန်းပါ့ကွာ၊ တစ်ခါ တစ်လေ အခု ငါတို့ကြုံနေတာဟာ တကယ်မှဟုတ်ရဲ့ လားလို့ စေ့စေ့ ပြန်တွေးနေမိတယ်”

“ဟုတ်ပါ၊ ဟော. . . ဟိုမှာ ကျွန်မတို့ ယာခင်းထဲကို လူသုံးယောက်ဝင်လာပါလား၊ မိုးထဲလေထဲ ဘယ်သူတွေလဲမ သိဘူး”

မေဝင်း၏ စကားကြောင့် အောင်မောင်းလှည့်ကြည့် လိုက်သည်။ ထိုအခါ သူတို့၏ ယာတဲသို့ ဦးတည်လာနေကြ သော လူသုံးဦးကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ဘယ်သူတွေမှန်းတော့ မ သဲကွဲ။ ယောက်ျားနှစ်ယောက်နှင့်မိန်းမတစ်ယောက်ဆိုတာကို တော့ ခန့်မှန်းမိသည်။

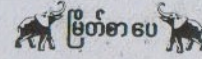
“ငါသွားကြည့်လိုက်မယ်”

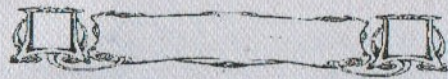
အောင်မောင်းက တဲဝသို့ လျှောက်သွား၏။ တဲနှင့်နီး လာသော လူသုံးဦးအနက် အသက်(၅၀)ခန့်ရှိသော အသား ညိုညို၊ အရပ်မြင့်မြင့်နဲ့ အနည်းငယ်ပိန်သော ယောက်ျားကြီး ကိုတော့ အောင်မောင်းသိသည်။

ထိုလူမှာ မုဆိုးကြီးဖိုးထော်ဖြစ်၏။ သူနှင့်အတူ ပါလာ ကြသော အသက်(၃၀)ဝန်းကျင်ခန့်ရှိကြသည့် အမျိုးသားနှင့် အမျိုးသမီးမှာ ဟိန္ဒူလူမျိုးများဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို တော့ အောင်မောင်းလုံးဝမသိ။

“လာဗျို့. . . ကိုဖိုးထော်၊ ဧည့်သည်တွေလည်း ပါလာ တာကိုး၊ ဝင်ကြ. . . ဝင်ကြ”

သူက ခရီးဦးကြိုပြုလိုက်၏။ မေဝင်းက ချဉ်ပေါင်ရွက် ကို ရေဆေးပြီး အိုးထဲထည့်ရင်း လှမ်းကြည့်နေသည်။ စစ်မိုး

ကာအကျီကိုခြုံလျက် ခမောက်ဆောင်းကာ ဝင်လာကြသူသုံး ဦးစလုံးတို့က အောင်မောင်းကို အပြုံးဖြင့် နှုတ်ဆက်လိုက်ကြ သည်။ အောင်မောင်းက ဟိန္ဒူနှစ်ဦးကို အကဲခတ်ရင်း...။

“မိုးထဲလေထဲ လာတာဆိုတော့ ကိစ္စထူးရှိလို့လား... ကိုဖိုးထော်”

ဖိုးထော်က ခမောက်နှင့်စစ်မိုးကာအကျီကိုချွတ်ရင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

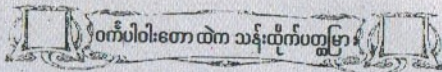
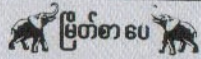
“ရိုတယ်... အောင်မောင်း”

“ဒါဖြင့် အေးအေးဆေးဆေး ပြောလို့ရအောင် အပေါ် တက်နှင့်ကြဦး၊ ကျုပ်... ရေနွေးကြမ်းနှင့်ဂျီသားခြောက်ကြော် ယူလာခဲ့မယ်”

“ကောင်းတယ်ကွာ၊ လာ... တူမကြီးတို့”

ဖိုးထော်က ဦးဆောင်၍ ဝါးလှေကားမှတစ်ဆင့် အ ပေါ် သို့တက်၏။ ဟိန္ဒူလူမျိုးနှစ်ဦးကလည်း သူတို့၏ ခမောက် နှင့်စစ်မိုးကာအကျီများကို မြေပေါ်ပုံခဲ့ပြီး နောက်မှလိုက်တက် သွားကြသည်။

အောင်မောင်း၏တဲမှာ နှစ်ထပ်တဲလေးလိုဖြစ်နေ၏။ အောက်ဘက်ကို ထမင်းဟင်းချက်ရန်သာ အသုံးပြုပြီး လူတစ်

ရပ်ကျော်ခန့်မြင့်သော အပေါ်ပိုင်းဝါးတဲလေး၌သာ နေထိုင်ကြ လေသည်။ မေဝင်းက ဆီပြန်နေပြီဖြစ်သော ကြက်သားဟင်း အိုးကိုချပြီး အသင့်ပြင်ထားသော ချည်ပေါင်အိုးကို တင်၏။ ထင်းတုံးကြီးတစ်တုံးကို ထပ်ထည့်ရင်း...။

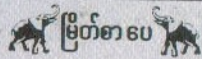
“ဧည့်သည်တွေကို ကျွန်မတို့ဆီ ဘာလို့ ခေါ်လာတာ လဲမသိဘူးနော်... ကိုအောင်မောင်း”

“ဘယ်သိမလဲကွ၊ သိချင်ရင် မင်းလည်း တက်ပြီးနား ထောင်ပေါ့၊ ချည်ပေါင်ဟင်းအိုးက ပစ်တင်ထားလို့ရတာပဲ”

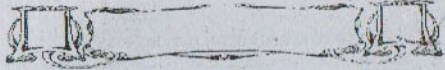
အောင်မောင်းကပြောရင်း အသင့်ရှိနေသော ရေနွေး ကရား၏ နှုတ်သီး၌ အကြမ်းပန်းကန်သုံးလုံး ထပ်တင်ပြီး ဂျီ သားခြောက်ကြော်ပန်းကန်ကို မကာ ဝါးလှေကားမှတစ်ဆင့် အပေါ်တက်သွား၏။ မေဝင်းကလည်း ချည်ပေါင်ဟင်းအိုးထဲ ရေနည်းနည်းထည့်ပြီး အောက်ဘက်ရှိ တဲတံခါးကို ပိတ်ကာ အပေါ်လိုက်သွားလေသည်။

* * *

“သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက်က ငါတော့လဲမှာ ပိုးထိ

www.burmeseclassic.com

ပြီး သတိလစ်နေတုန်း အသက်ကယ်ပေးခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးရှင်တွေ
ပဲ. . အောင်မောင်း၊ ကောင်လေးနာမည်က ပျာရီလားလဲတဲ့၊
ကောင်မလေးနာမည်က ရာနာဘီဘီတဲ့၊ ဟိန္ဒူလူမျိုးတွေပေါ့”

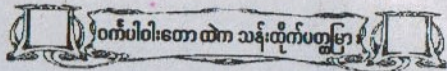
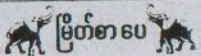
ဖိုးထော်က စတင်မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။ အောင်
မောင်းနှင့်မေဝင်းတို့က ပြုံးရင်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ကို
ဖိုးထော်က သူ့ရဲ့ ဧည့်သည်တွေကို ဘာကြောင့် လာမိတ်ဆက်
ပေးနေပါလိမ့်လို့တော့ ကြိတ်ပြီးစဉ်းစားနေမိ၏။

ပျာရီလားလဲဆိုသော လူရွယ်က အောင်မောင်းအား
ပြုံးပြရင်း. . . ။

“ကျွန်တော်တို့က မြွေအလမွှာယ်ပြစားတဲ့ အလုပ်နဲ့
အသက်မွေးတာပါ။ မြွေကိုက်ခံရတဲ့ လူတွေကိုလည်း မြွေဆိပ်
ဖြေပေးနိုင်ပါတယ်။ ဒီက အစ်ကိုတို့လင်မယားအကြောင်းကို
တော့ ဦးဖိုးထော်ကတစ်ဆင့် သိပြီးပါပြီ”

ဗလုံးဗထွေးဖြင့်ပြောသော ပျာရီလားလဲ၏ စကား
ကြောင့် အောင်မောင်းတို့လင်မယား ရင်ထိတ်သွားကြသည်။
ထိုလူတွေ သူတို့ဆီလာတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကို သူတို့ တွေးသိ
လိုက်လို့ပါပဲ။

အောင်မောင်းတို့ လင်မယား တစ်ယောက်မျက်နှာ

တစ်ယောက် လှမ်းကြည့်မိကြ၏။ သူတို့၏ မျက်နှာများမှာ မ
ကြည်မလင်ဖြစ်သွားကြသည်။ ပျာရီလားလဲကတော့ အရောင်
ဖြာသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် အောင်မောင်းကို ကြည့်ရင်း ဆက်
ပြောသည်မှာ. . . ။

“အစ်ကိုတို့လင်မယား နှစ်ချို့ မြွေကြီး နှစ်ကောင်ကို
တွေ့ခဲ့တဲ့နေရာ အတိအကျကို လိုက်ပြပေးပါလားခင်ဗျာ”

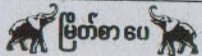
“ဟာ. . . အဲဒါ တကယ်နှစ်ချို့ မြွေတွေ မဟုတ်ပါဘူး
ဗျာ၊ တောစောင့်နတ်က ဖန်ဆင်းပြလိုက်တာပါ။ ကျုပ်တောင်း
ပန်လိုက်တာနဲ့ ချက်ချင်းပြန်လှည့်သွားတယ်လေ”

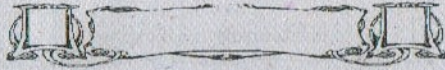
အောင်မောင်းက ပျာပျာသလဲ ပြောလိုက်သည်။ ပျာ
ရီလားလဲက ခေါင်းခါ၏။

“မဖြစ်နိုင်တာ. . အစ်ကိုရာ၊ တောစောင့်နတ်က ဘာ
ကိစ္စနဲ့ အစ်ကိုတို့ကို ဟန့်တားရမှာလဲ”

“ဒါတော့ ကျုပ်ဘယ်သိမလဲ၊ အဲ. . အဲဒီမှာ ကျုပ်တို့
ကို မတွေ့မြင်စေချင်တဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုခု ရှိနေလို့လားမှမသိတာ”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ အစ်ကိုတို့တွေ့ခဲ့တာ တကယ်နှစ်
ချို့ မြွေတွေ ဖြစ်မှာပါ။ ကြီးလွန်းလှလွန်းနေတာကြောင့် အစ်
ကိုတို့ မယုံကြည်နိုင်ပဲ အထင်မှားနေတာ”

“ဒီလိုဆို မင်းကို ငါတစ်ခုမေးမယ်”

မေဝင်းက ပျာရီလားလ်ကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း ကြား ဖြတ်ပြော၏။ ပျာရီလားလ်၏ မျက်ဝန်းအကြည့်က မေဝင်းထံ ပြောင်းရွှေ့လာသည်။

“မေးပါ. . အစ်မ၊ ဘာမေးမလို့လဲ”

မေဝင်းက တည်ကြည်လေးနက်သော မျက်နှာထား ဖြင့်. . . ။

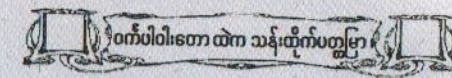
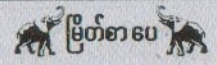
“နှစ်ချို့ မြွေတွေက လူတွေကို မြိုတတ်ကြတယ်မဟုတ် လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် အဲဒီမြွေဟောက်မောင်နှံက ကျွန်မတို့နှစ်ဦး ကို ဘာကြောင့်လွတ်ပေးခဲ့တာလဲ၊ ကိုအောင်မောင်းရဲ့ စကား ကို နားလည်တဲ့ပုံနဲ့ ဘာကြောင့် ချက်ချင်းလှည့်ထွက်သွားကြ တာလဲ၊ မင်း. . . ဖြေစမ်း”

ပျာရီလားလ်ပါးစပ်ပိတ်သွား၏။ သူ၏ မိန်းမဖြစ်သူ ရာနာဘီဘီကို ကြည့်လိုက်၏။ ရာနာဘီဘီက သူနှင့်မျက်နှာ ချင်းဆိုင်၌ ထိုင်နေသည်။

“အစ်မတို့ ထင်ထားတဲ့အတိုင်း မှန်ရင်တော့ ကိစ္စမရှိ

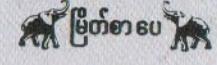
ပါဘူးရှင်၊ တကယ်နှစ်ချို့ မြွေသာဖြစ်နေခဲ့ရင် ဒီက ရွာသားတွေ အတွက် အန္တရာယ်ရှိနိုင်တယ်လေ၊ ဟုတ်၊မဟုတ်သေချာသွား အောင် ကျွန်မတို့ သွားကြည့်ကြည့်မယ်၊ တွေ့ခဲ့တဲ့နေရာကိုသာ အတိအကျ ပြောပြပါလား”

ရာနာဘီဘီ၏ စကားသံက ကြည်လင်ပြတ်သား၏။ သူမ၏နံဘေးတွင် ထိုင်နေသော ဦးဖိုးထော်က သူမ၏စကား ကို ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံလေသည်။

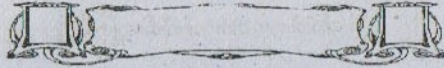
“ဒီကလေးမပြောတာ နည်းလမ်းကျတယ်. . မေဝင်း၊ သူတို့သိချင်တာကို ပြောပြလိုက်ပါ၊ ညည်းတို့အတွက်လည်း ဘာမှအပန်းကြီးတာမှမဟုတ်ပဲ”

“အပန်းမကြီးတာတော့ မှန်တယ်. . ကိုဖိုးထော်၊ ကျွန်မ က တောစောင့်နတ်မင်းကြီး အမျက်ထွက်မှာကိုစိုးတာ၊ သူတို့ အတွက်က အရေးမကြီးဘူး၊ ဒီမှာ အခြေချနေတဲ့ ကျွန်မတို့က ဒီကိစ္စကို အသေအချာ စဉ်းစားရမှာပေါ့ရှင်”

“ရွာထဲမှာရှိတဲ့ လူအတော်များများကတော့ သူတို့လင် မယားနှစ်ယောက်ကို ဒီကိစ္စအတွက် အကူအညီတောင်းထား ကြတယ်၊ တောစောင့်နတ်ဆိုတာ သမ္မာဒေဝနတ်ကောင်းနတ် မြတ်တစ်ပါးဆိုတော့ လူတွေကို အကြောင်းမဲ့ ဒုက္ခပေးမှာမ

www.burmeseclassic.com

ဟုတ်ဘူးလို့ ယုံကြည်နေကြတယ်လေ. . . မောင်းရဲ့”

ဦးဖိုးထော်စကားအား နားထောင်ရင်း အောင်မောင်းနှင့်မောင်းတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်နေကြသည်။ ဦးဖိုးထော်ဆက်ပြောသည်မှာ. . . ။

“တို့ရွာသားတွေကတော့ သူတို့ဆန္ဒကို အားတက်သရော ထောက်ခံကြတယ်၊ သူတို့ကို ယုံကြည်အားကိုးနေကြပြီ”

“အားလုံးက ဒီကိစ္စကို အားပေးနေကြတယ်ဟုတ်လား”

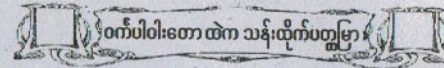
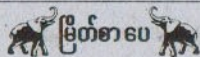
အောင်မောင်းက မကျေနပ်ခြင်းကို မျိုသိပ်ဖုံးဖိရင်းမှ မေး၏။ ဦးဖိုးထော်က ခေါင်းခါရမ်းလေသည်။

“အားလုံးတော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ မထောက်ခံတဲ့ လူတွေတော့ ရှိတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကန့်ကွက်တဲ့လူတော့မရှိဘူး၊ အမှားအယွင်းဖြစ်ခဲ့ရင်တောင် ခံရမှာက သူတို့ကိုယ်တိုင်ပဲလေ၊ တို့ကို မထိခိုက်အောင် သူတို့လုပ်ပေးမယ် ပြောထားတယ်”

“ဘယ်လိုလုပ်ပေးကြမှာလဲ”

မောင်းက လေသံမာမာဖြင့် မေးလိုက်၏။ ရာနာဘီဘီက. . . ။

“ရှင်တို့ ရိုးရာအတိုင်း ကန်တော့ပွဲပေးပြီး အပြစ်ပြုမိ

ရင် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ပဲ ခံပါ့မယ်လို့ ပြောပေးမယ်၊ ကျွန်မတို့က အသက်နဲ့ရင်းပြီး ရှင်တို့တစ်ရွာလုံးကို ကူညီဖို့ ကြိုးစားနေတာပါရှင်”

“စကားကြီးစကားကျယ် မပြောစမ်းပါနဲ့အေ၊ ညည်းတို့လိုချင်တာကိုယူဖို့ ကြိုးစားနေတာပါ”

ဟန်မဆောင်နိုင်ပဲ ရန်စကားပြောသည့် မောင်းအား အောင်မောင်းနှင့်ဖိုးထော်တို့က ကပျာကယာ ဟန့်တားကြပါသည်။

“ဟာ. . . မိန်းမတလည်း ကောင်းကောင်းပြောပါကွ”

“ဟဲ့. . . ဟဲ့. . . မောင်း. . . ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ ဧည့်သည်တွေကို အားနာစရာ”

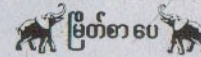
“ဟွန်း”

မောင်းက နှာခေါင်းရှုံ့ပြီး ချက်ချင်းထကာ အောက်သို့ဆင်းသွား၏။ အောင်မောင်းအတော်ပင် အားနာသွားသည်။

“ဟိုလေ. . . ကျုပ်မိန်းမက အစွဲအလန်းကြီးလွန်းတယ်၊

စိတ်ထဲမထားနဲ့နော်၊ ကဲ. . . ကဲ. . . ဂျီသားခြောက်ကြော်နဲ့ ရေနွေးလေးသုံးဆောင်လိုက်ပါဦး”

ပျာရီလားလ်နှင့်ရာနာဘီဘီတို့က အစားအသောက်

www.burmeseclassic.com

ကို ဂရုစိုက်ဟန်မရှိချေ။ ရာနာဘီဘီက မေဝင်း၏နောက်ကျောကို လှမ်းကြည့်ရင်း...။

“ကျွန်မတို့ အကျိုးအတွက်လည်း ပါတယ်ဆိုတာကို တော့ မငြင်းပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကမ္ဘာပေါ်မှာ တောအုပ်တွေ အများကြီးရှိသလို နှစ်ချို့ မြေဆိုတာကလည်း နှစ်ကောင်တည်း ရှိတာမဟုတ်ပါဘူး၊ လူတွေကို ကူညီချင်တဲ့စေတနာ ကျွန်မတို့ မှာ တကယ်ရှိတာပါ”

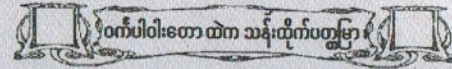
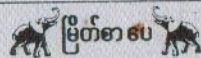
အောင်မောင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက် ကြိတ်ချပြီး...။

“တစ်ရွာလုံး မကန့်ကွက်မှတော့ ကျုပ်လည်း အတိုက်အခံ မလုပ်ချင်ပါဘူးလေ၊ ကျုပ်တို့ စပါးခင်းအဆုံးမှာ ရှင်းပြီး သား မြေကွက်တစ်ကွက်လောက်ကို တွေ့ရမယ်၊ အဲဒီမြေကွက်အဆုံးမှာ အပင်တွေဖုံးနေတဲ့ တောင်ပို့ကြီးတစ်ခုရှိတယ်၊ အဲဒီနောက်က ထွက်လာကြတယ်ထင်တာပဲ”

ရာနာဘီဘီက တောက်တောက်ပပပြုံးရင်း...။

“အဲဒီလောက်သိရရင်ပဲ လုံ့လောက်ပါပြီ၊ ကျွန်မတို့က ကိုယ်တိုင်ကြုံခဲ့တဲ့ လူတွေရဲ့ နှုတ်ထွက်စကားကို တန်ဖိုးထားပြီး မေးတာပါ၊ ပြောပြတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

အောင်မောင်းက ရာနာဘီဘီကို စိုက်ကြည့်ရင်း...။

“မင်းတို့က အဲဒီမြေနှစ်ကောင်ကို ဖမ်းချုပ်မယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ဒီတောထဲမှာ နှစ်ချို့ မြေကြီးတွေ ရှိတယ်ကြားလို့ ကျွန်မတို့ လာခဲ့တာလေ၊ သူတို့ကို ဖမ်းချုပ်ပြီး ကျွန်မတို့ဆရာကြီးဂိုဘင်ဆီ ယူသွားပေးရပါလိမ့်မယ်”

“ဪ... မင်းတို့ကို သတိတော့ ပေးလိုက်မှပဲ၊ ကျုပ်တို့တွေခဲ့တဲ့ မြေကြီးတွေက တော်တော်လေးကြီးတယ်၊ နောက်ပြီးတော့ တောကြီးမြေဟောက်တွေ၊ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ကြီးမဟုတ်ပဲနဲ့တော့ မစွန့်စားသင့်ဘူးနော်”

“စိတ်မပူပါနဲ့... အစ်ကိုအောင်မောင်း၊ ကျွန်မတို့ လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး ကျွမ်းကျင်ပြီးသားအလုပ်ပါ”

“မင်းတို့မှာရှိတဲ့ ပခြုပ်တွေလောက်နဲ့ အဆင်ပြေမယ် မထင်ဘူးကွယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျုပ်တို့တွေခဲ့တဲ့ မြေတွေက လူတစ်ကိုယ်စာနီးပါးကိုကြီးတာ၊ အတော်လည်း ရှည်တယ်”

ရာနာဘီဘီက အလေးမထားဟန်ဖြင့် လက်ကာပြလိုက်သည်။

“ဒါကလည်း ကိစ္စမရှိပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မတို့ နှစ်ချို့ မြေ

www.burmeseclassic.com

ကြီးတွေအတွက် ရည်ရွယ်ပြီး ပခြံကို အသေအချာ စီမံပြု
ပြင်ပြီးသားပါ။ ကဲ. . ကဲ. . စကားတော့ ကောင်းပါရဲ့၊ ပြင်ဆင်
သင့်တာလေးတွေ ပြင်ဆင်ရဦးမှာမို့ ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်. . အစ်
ကိုအောင်မောင်းရယ်”

သူမက သိသိသာသာပင် စကားဖြတ်ပြီး ထရပ်သည်။
ပျာရီလားလ်ကလည်း ထရပ်ပြီး. . . ။

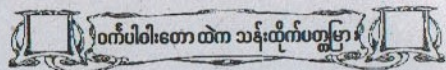
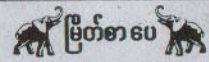
“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်. . အစ်ကိုအောင်မောင်းရယ်၊
နှောက်ယှက်သလိုဖြစ်သွားခဲ့ရင်တော့ ခွင့်လွှတ်ပါနော်”

ဟုယဉ်ကျေးချိုသာစွာ ပြော၏။ အောင်မောင်းကဟန်
ဆောင်၍ ပြုံးရယ်ပြလိုက်၏။

“ရပါတယ်ကွာ”

စိတ်ထဲကတော့ အိပ်မက်ထဲက ကောင်လေးနှင့်ကောင်
မလေးတို့အတွက် စိုးရိမ်နေမိ၏။ သူတို့က သူတို့ကိုယ်သူတို့
မြွေဟောက်တွေလို့ ဆိုထားသည်မဟုတ်ပါလော။

အခုတလော အောင်မောင်းတို့လင်မယားနှစ်ယောက်
စိုင်းဆိုင်မော်နှင့်ချန်နီတို့ကို အိပ်မက်မမက်တော့ချေ။ မေဝင်း
ပင် အိပ်မက်ကို တမ်းတမ်းတတ မျှော်နေပေပြီ။ သူသက်ပြင်း
တစ်ချက် ကြိတ်ချမိပြန်၏။

ထိုစဉ် မုဆိုးကြီးဖိုးထော်၏ အသံဩဩကြီးက ကျယ်
လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဟေ့. . ကောင်လေးနှင့်ကောင်မလေး၊ မင်းတို့ချည်း
ပဲ ငါ့အိမ်ပြန်လို့ဖြစ်မလား”

ပျာရီလားလ်နှင့်ရာနာဘီဘီတို့က တပြိုင်နက်တည်း
လိုလို ခေါင်းညိတ်ကြ၏။

“ဖြစ်ပါတယ်. . ဦးလေး၊ ကျွန်တော်တို့ ပြန်နှင့်တော့
မယ်”

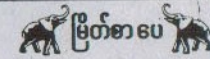
“သွားပြီနော်. . . ဦးလေး”

သူတို့ ခပ်သွက်သွက်ပင် ဆင်းသွားကြ၏။ ဦးဖိုးထော်
ကတော့ ဂျီသားခြောက်ကြော်ကို အားပါးတရ စားနေ၏။

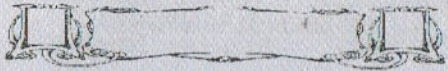
“စားလို့ကောင်းလိုက်တာကွာ၊ ငါက မုဆိုးလုပ်နေပေ
မယ့် အသားဟဲ့နဲ့ ဝေးနေရတာကွာ၊ ငါ့မိန်းမက စားဖို့တောင်
မချန်ပဲ ရှိသမျှရောင်းရောင်းပစ်လို့လေ”

ပြောပြီး ရေနွေးကြမ်းသောက်ပြန်၏။ ဂျီသားခြောက်
ကြော်စားပြန်သည်။ သူ့အားကြည့်ရင်း အောင်မောင်းရယ်ပြီး။

“ဒါဖြင့်လည်း အကုန်သာစားသွားပါ. . မုဆိုးကြီးဦး
ဖိုးထော်ရယ်၊ ကဲ. . အေးအေးဆေးဆေးသာနေ၊ အားနာစရာ

www.burmeseclassic.com

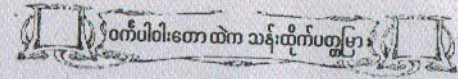

လူတွေမှမဟုတ်ပဲ၊ ကျုပ်အောက်ဆင်းပြီး မေဝင်းကို ကူလုပ် ပေးလိုက်ဦးမယ်”

“ကောင်းပါပေ့ . . . ကောင်းပါပေ့”

ဖိုးထော်က ရယ်မောရင်း ဂျီသားခြောက်ကို အားပါး တရ စားတော့၏။ အောင်မောင်းကတော့ အောက်သို့ ပြန် ဆင်းလာသည်။ စိုင်းဆိုင်မော်နှင့်ချန်နီတို့အတွက် စိတ်ပူနေမည့် မေဝင်းကို သူနှစ်သိမ့်ရဦးမည်မဟုတ်ပါလော။

* * *

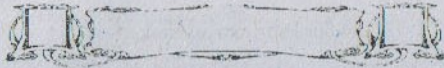
အခန်း - ၆

တိုက်ပွဲဝင်ရန် ပြင်ဆင်ပြီ

မိုးစဲသွားလေပြီ။ စိုက်ခင်းများအလယ်ရှိ ရွာသို့သွား ရာ လမ်းမကြီးမှာ ဗွက်ထနေ၏။ ဗွက်တောထဲရုန်း၍ တဖြည်း ဖြည်းသွားနေကြသူ နှစ်ဦးသာရှိသည်။

ခမောက်ဆောင်းပြီး စစ်မိုးကာတွေ ခြုံထားသော ထို လူနှစ်ဦးမှာ ပျာရီလားလ်နှင့်ရာနာဘီဘီတို့ဖြစ်၏။ တက ခြေ

www.burmeseclassic.com

မျက်စိကျော်ကျော်အထိ မြုပ်၏။ ရာနာဘီဘီက ရှေ့မှသွား
နေ၏။ ပျာရီလားလ်က သူမနောက်မှ ကပ်လိုက်ရင်း...။

“ရာနာ... မင်းက သိပ်ထက်မြက်တာပဲ၊ စကားပြော
တာ သိပ်ပါးနပ်တယ်၊ နောက်ဆုံးတော့ သူတို့ ဖွင့်ပြောရတော့
တာပဲနော်”

“ဒါလေးပြောပြဖို့ကို သူတို့ ဘာကြောင့် ဒီလောက်
ခါးခါးသီးသီး ဖြစ်နေရတယ်မသိဘူး”

“သူတို့က တောသူတောင်သားတွေလေကွာ၊ ဒါက
မဆန်းပါဘူး၊ ဆန်းတာက ဆရာကြီးဂိုဘင်ပဲ၊ ဒီတောထဲမှာရှိ
တဲ့ နှစ်ချို့ မြွေကိုမှ ဆရာကြီးက အသည်းအသန် လိုချင်နေတာ
မထူးဆန်းဘူးလား... ရာနာ”

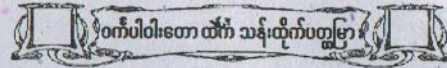
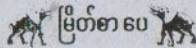
“မထူးဆန်းပါဘူး... ယောက်ျားရယ်”

ပျာရီလားလ်၏ မျက်ခုံးထူကြီးအစုံက နဖူးပေါ် သို့မြင့်
တက်သွားသည်။

“ဘာလို့ မထူးဆန်းရမှာလဲ... ရာနာရဲ့၊ နှစ်ချို့ မြွေဆို
ပြီးပြီပေါ့၊ အခုတော့ ဒီတောထဲက နှစ်ချို့ မြွေကိုမှ လိုချင်နေ
တာ ထူးဆန်းတယ်လို့ မထင်မိဘူးလား”

ရာနာဘီဘီက ခြေလှမ်းမပျက်လျှောက်ရင်း မခါင်းခါ၏။

“နည်းနည်းမှ မထူးဆန်းဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့

ဒီနေရာဟာ ဟံသာဝတီဘုရင် ရာဇာဓိရာဇ်ရဲ့ ရွှေမြို့တော်
ဟောင်းဖြစ်နေလို့ပေါ့”

ပျာရီလားလ်မှာ ပို၍နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွား
သည်။ သူက မျက်မှောင်ကုပ်ရင်း...။

“အဲဒါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

ရာနာဘီဘီက ခြေလှမ်းရပ်တန့်ပြီး ချာကနဲလှည့်ကာ
သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်တန့်လိုက်သည်။

“ရာဇာဓိရာဇ်မင်းဟာ စေတီပုထိုး အများအပြားကို
တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့လို့ပေါ့ရှင်၊ အခု အဲဒီစေတီပုထိုးဟောင်း
အတော်များများဟာ ပျောက်ကွယ်နေသေးတယ်လေ”

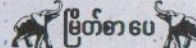
“ကိုယ်မရှင်းသေးဘူး... ရာနာ”

“ရှင်... အဲဒီလောက်ထိ ဒုန်းဝေးလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ
မထင်ခဲ့မိဘူး”

ပျာရီလားလ်က ရယ်ကျဲကျဲဖြင့်...။

“မင်းပြောလည်း ခံရမှာပဲ... ရာနာရေ ကိုယ်အခုထိ
ဆရာကြီး ဒီတောထဲက နှစ်ချို့ မြွေကိုမှ ရှာဖွေခိုင်းတာ ဘာ
ကြောင့်မှန်း မရိပ်မိသေးတာအမှန်ပဲ”

ရာနာဘီဘီက တည်ကြည်လေးနက်သော မျက်နှာ
ထားဖြင့် ပျားရီလားလ်ကို စိုက်ကြည့်ရင်း...။

www.burmeseclassic.com

“အခု ဆရာကြီးဂိုဘင် ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“သူ့ကောက်ရတဲ့ စာအုပ်ကြီးကို လေ့လာနေတာလေ။”

“အဲဒီစာအုပ်ထဲမှာ ရေးထားတဲ့အကြောင်းအရာတွေ ကိုရော ရှင်သိလား။”

“မသိဘူး... မင်းသိလား။”

“သိတယ်၊ အဲဒီစာအုပ်ထဲမှာ စေတီပုထိုးတွေက ဌာပနာပစ္စည်းတွေကို တူးယူနိုင်ဖို့ ဆိုင်ရာအစောင့်သိုက်တွေနှင့် ယှဉ်ပြိုင်ရာမှာ သုံးရမယ့် ပညာရပ်တွေ ရေးမှတ်ထားတယ်။”

ပျာရီလားလ်၏ မျက်လုံးအစုံမှာ ပြူးကျယ်သွား၏။

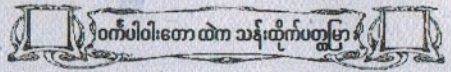
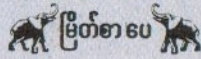
“ဟာ... ဒါဆို ဆရာကြီးက...”

“ဒီနယ်မြေမှာရှိတဲ့ စေတီပုထိုးဟောင်းတွေက ဌာပနာကို ဖောက်ယူဖို့ ကြိုးစားနေတာပေါ့ရှင်၊ လူတွေမတွေ့မီ ဦးအောင်ရှာဖွေနိုင်ဖို့ ကျွန်မတို့ကို နှစ်ချို့ မြေရှာခိုင်းလိုက်တာ၊ ရှင်နားလည်ပြီမဟုတ်လား။”

“ဟင့်အင်း... ဒီကိစ္စက နှစ်ချို့ မြေနှင့်ဘာဆိုင်လို့လဲ။”

ရာနာဘီဘီက တစ်ချက်ပြုံးလိုက်၏။

“ဆိုင်တာပေါ့ရှင်၊ ဒီနယ်မြေက စေတီပုထိုးတွေကို စောင့်ရှောက်ပေးကြတာ မြေတွေဖြစ်နေလို့လေ၊ သိုက်မြေတွေက ဒီနယ်မြေကို စောင့်ရှောက်ကာကွယ်ပေးနေတာ။”

“မင်းဘယ်လိုလုပ် အတတ်ပြောနိုင်တာလဲ”

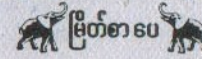
“မကြာမီ လပိုင်းလောက်ကမှ အသစ်ပြန်တည်ပြီး ထီးတော်တင်တဲ့ နာဂဿဒေးမစေတီတော်အကြောင်း ရှင်ကြားပြီးပြီမဟုတ်လား။”

“မြို့ဦးအောင်စေတီ ဆရာတော်တည်တဲ့ စေတီကို ပြောတာလား။”

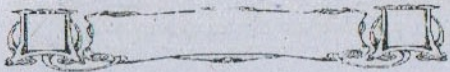
“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီဆရာတော်လက်ထက်မှ ဒီစေတီကို တည်လို့ရတာ၊ ပထမတည်ဖို့ကြိုးစားတဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးတွေ လက်ထက်တုန်းက မြေကြီးတွေ ထွက်လိုက်တယ်တဲ့၊ တွေတာကြာပြီဖြစ်ပေမယ့် အခုမှ တည်လို့ရတာလေ၊ ဒါကြောင့် ဒီနယ်မြေမှာရှိတဲ့ စေတီပုထိုးတွေက အစောင့်ဟာ မြေတွေဖြစ်မယ်လို့ ကျွန်မခန့်မှန်းမိတယ်၊ သိုက်မြေတွေပေါ့ရှင်”

ပျာရီလားလ်၏ မျက်လုံးအစုံမှာ လက်ဖြာသွားသည်။ သူက နားလည်သဘောပေါက်ပြီဖြစ်သဖြင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပြီ... ကိုယ်နားလည်ပြီ... ရာနာ၊ ဆရာကြီးက နှစ်ချို့ မြေတွေဟာ သိုက်မြေဖြစ်ဖို့ ပိုနီးစပ်တယ်လို့ စဉ်းစားခိုတာကြောင့် ကိုယ်တို့ကို ဒီလွတ်လိုက်တာ၊ ကိုယ်တို့ယူသွားတဲ့ နှစ်ချို့ မြေကို သိုက်မြေဟုတ်မဟုတ် သူစစ်ဆေးလိမ့်မယ်၊ဟုတ်”

www.burmeseclassic.com

ခဲ့ရင် အဲဒီမြေကို သူကောင်းကောင်းအသုံးချပြီး သိုက်တူးနေ ပြီပေါ့လေ”

သူ့အတွေးမှန်ကန်ကြောင်းကို ရာနာဘီဘီက ခေါင်း ညိတ်ပြပြီး . . . ။

“အဟုတ်ရင်တော့ ဆရာကြီးက ကျွန်မတို့ကို ထပ်ရှာ ခိုင်းလိမ့်မယ်၊ မတွေ့မချင်း ရှာခိုင်းနေဦးမှာ . . . သိလား”

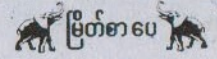
“အခု ကိုယ်တို့နဲ့တွေ့ရမယ့် နှစ်ချို့ မြေတွေက ဆရာ ကြီးလိုချင်တဲ့ မြေမျိုးဖြစ်မယ်ထင်တယ်၊ လူကို အန္တရာယ်မပြု ခဲ့ပဲ လှည့်ထွက်သွားတာကိုထောက်ရင် ဖြစ်နိုင်ခြေအများကြီး ရှိတယ် . . . ရာနာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် မြန်မာလူမျိုးတွေက ဘုရား မှာနေတဲ့ မြေတွေကို ဘုရားစောင့်မြေဆိုပြီး သဘောကျနေကြ တာဖြစ်မယ်၊ သိုက်ဆရာတွေကတော့ သိုက်မြေအဖြစ် သတ် မှတ်ကြတာပေါ့”

ပျာရီလားလ်က သက်ပြင်းရှည်ချလိုက်သည်။

“အင်း . . . ဆရာကြီးက တော်တော်အကြံကြီးတာပဲ နော်”

ရာနာဘီဘီကလည်း သက်ပြင်းတစ်ချက်ချရင်း ဦး ခေါင်းကို ဖြည်းလေးစွာ ညိတ်လိုက်သည်။

“အင်း . . . ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မတော့ ဒါမျိုးအလုပ်ကို လုံးဝလုပ်ချင်စိတ် မရှိဘူး . . . ယောက်ျားရယ်”

“ကိုယ်လည်း မင်းလိုပါပဲ . . . ရာနာ၊ ဒါပေမယ့် ဆ ရာကြီးလိုချင်တာကတော့ ကိုယ်တို့ရအောင် ရှာပေးမှဖြစ်မယ်”

“ရှာပေးရမှာပေါ့ရှင်၊ ဆရာကြီးရဲ့ ကျေးဇူးက ကျွန်မ တို့အပေါ်မှာ အများကြီးရှိတယ်လေ”

ပျာရီလားလ်က သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်၏။

“အင်း . . . ကျန်တဲ့ကိစ္စကိုတော့ ကိုယ်တို့ မသိမသာ ရှောင်နေရင်ကောင်းမယ် . . . ရာနာ”

“ကျွန်မလည်း အဲဒီလိုပဲ စဉ်းစားထားပါတယ်”

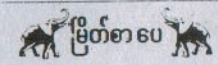
“မသိချင်ယောင်ဆောင်နေလို့ ရပါ့မလားမသိဘူး”

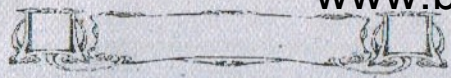
“ရမှာပါ၊ ကျွန်မတို့ကိုလည်း ဆရာကြီးက အတိအ လင်း ထုတ်ဖော်အသိပေးတာကိုပဲကြည့်”

“ကောင်းတယ် . . . ရာနာ၊ ကိုယ်တို့အတွက် အဆင် ပြေတာပေါ့၊ ကိုယ်တို့အပိုင်းက နှစ်ချို့ မြေယူသွားပေးရင်ပြီးပြီ”

ရာနာဘီဘီ၏ မျက်လုံးအစုံမှာ အရောင်လက်ဖြာသွား လေ၏။

“ဒါပေါ့၊ နှစ်ချို့ မြေတစ်ကောင်အတွက် ဆရာကြီး ကျွန်မတို့ကို ချီးမြှင့်မယ့် ပမာဏက မနည်းဘူး၊ အခု နှစ်ကောင်

တောင်ဆိုတော့...”

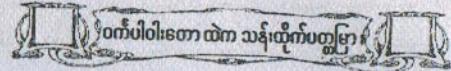
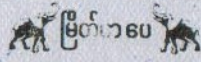
“သတိတော့ထားရလိမ့်မယ်... ရာနာ၊ ပေါ့ဆလို့မ
ဖြစ်ဘူး၊ တောကြီးမြေဟောက်ဆိုတာ အင်မတန်အဆိပ်ပြင်း
တဲ့မြေပဲ”

ပြင်ဆင်သင့်တာတွေကို အသေးစိတ် သေသေချာချာ
ပြင်ဆင်ထားကြတာပေါ့... ယောက်ျားရယ်”

“ကိုယ်တို့ရဲ့ ပုလွေသံကြားမှာ တောကြီးမြေဟောက်
စုံတွဲဟာ ယစ်မူးနစ်မြောသွားစေဖို့ ဆုတောင်းကြတာပေါ့ကွာ”

ပျ-ရီလားလ်က ပြောပြီး ရပ်တန့်ထားသော ခြေထောက်
များကို စတင်ရွှေ့ လျားလိုက်သည်။ ရာနာဘီဘီက နေရောင်
ထွက်ပေါ်လာပြီဖြစ်သော ကောင်းကင်ကို တစ်ချက်မော့ကြည့်
ပြီး ပျာရီလားလ်၏နောက်မှ လိုက်ပါသွားလေသည်။

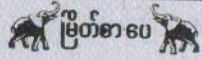
* *

အခန်း - ၇

ကျိန်စာသင့်သူများ

ဆည်းဆာရောင်ခြည်က ခြုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ၊ မြက်
ရိုင်းပင်များ၊ ညောင်ပင်မြင့်ကြီးများနှင့်တောင်ပို့များ ဝန်းရံထား
သော ရေကန်ကြီးပေါ်သို့ သဲ့သဲ့လေး ယှက်ဖြာကျလာသည်။
စိမ်းလဲ့နေသော ကန်မျက်နှာပြင်၌ လှိုင်းဂယက်များ လှလွန်
နေ၏။ လေတိုက်ခတ်ခြင်းကြောင့် ထသောလှိုင်း သက်လို

www.burmeseclassic.com

ညင်သာမှုမရှိပါ။

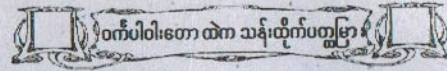
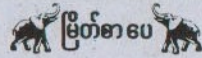
ရုတ်တရက်. . . ။

“ဗွမ်း”

ရေမျက်နှာပြင်အထက်သို့ လွင့်စင်လာသော ရေမှုန်
ရေမွှားများကြားမှ ပါးပျဉ်းကြီးတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာ၏။ တော
ကြီးမြေဟောက်၏ လှပသော ဦးခေါင်းပိုင်းက ဆည်းဆာရောင်
ခြည်အောက်တွင် အရောင်တောက်ပလျက်. . . ။

သူ၏ ပါးစပ်၌ ကြီးမားသော ငါးကြီးတစ်ကောင်၏
ဦးခေါင်းကို မလွတ်တမ်းကိုက်ချီထား၏။ ထိုနောက် သူသည်
ငါးခေါင်းကို ကိုက်ချီရင်း ကမ်းစပ်သို့ ကူးခတ်လာသည်။ ကြီး
မားရှည်လျားသော ခန္ဓာကိုယ်ကို လူးလွန်ရင်း ကျင်လည်စွာ
ကူးခတ်လာသော မြွေကြီးကို စောင့်ကြိုနေသူ တစ်ဦးရှိသည်။
အလွန်ညို့ ငင်ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းရှိသည့် မိန်းမချောလေးတစ်
ဦးဖြစ်သည်။

မိန်းမချောလေး၏ မျက်ခုံးကွေးနှစ်တန်းကြား၌ မွဲနီ
တစ်လုံး ထင်ရှားလှပစွာ ရှိနေ၏။ ချန်နီပင်ဖြစ်၏။ သူမသည်
တောကြီးမြေဟောက်ဖို၏ ပါးစပ်တွင်းရှိ ငြိမ်သက်နေပြီဖြစ်
သော ငါးကြင်းကြီးကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

“ညစာလုံလောက်ပါပြီ. . . အချစ်ရယ်”

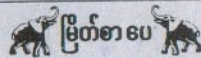
မြွေကြီးက သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်လေးအား ရစ်ပတ်လိုက်
၏။ မြွေကြီးက သူမ၏ မျက်နှာကို ပြုတစ်ပြုတစ်ဖြစ်နေသော
သူ၏ လျှာနှစ်ခွဖြင့် တို့ထိလေသည်။ သူမက မြွေကြီး၏ ဦး
ခေါင်းအောက်သို့ လက်လေးတစ်ဖက်ဖြင့် ပင့်ရင်း. . . ။

“ရှင်ပင်ပန်းသွားပြီ၊ အနားယူလိုက်ဦး၊ ကျွန်မ ညစာ
အတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်ပေးမယ်၊ ညစာ
စားပြီးရင် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ကြယ်ကလေးတွေကို ရေတွက်
ကြည့်ရအောင်ကွယ်. . . နော်”

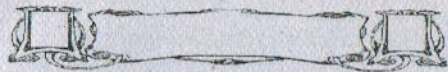
မြွေကြီးက ချန်နီကို ရစ်ပတ်ထားသော သူ၏ခန္ဓာကိုယ်
ကို တစ်ပတ်ချင်းလျှော့ပြီး မြေပြင်သို့ ဆင်းသွားကာ ပုစွန်ဆီ
ရောင်အဆင်းဖြင့် လှပနေသော ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်
နေလေသည်။

* * *

လတစ်ခြမ်းပဲ့လေးက ကောင်းကင်ပေါ်၌ မဝံ့မနဲ့ဖြင့်
နေရာယူထား၏။ ကြယ်ကလေးများက ဟိုတစ်စု၊ သူ့တစ်စု

www.burmeseclassic.com

ကြပြန်နေ၏။

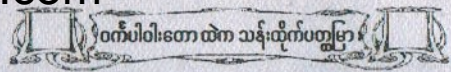
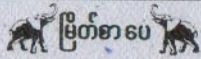
ထိုကောင်းကင်ကြီးအား မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်
နေသော လူသားနှစ်ဦးမှာ ချန်နီနှင့်စိုင်းဆိုင်မော်တို့ဖြစ်သည်။
သူတို့သည် နွယ်ပင်များ ပိန်းပိတ်အောင် ရစ်ပတ်ထားသော
ခြံပင်ကြီးပေါ်၌ လှဲလျောင်းနေကြသည်။ စိုင်းဆိုင်မော်သည်
ကြယ်ကလေးများကို အသံထွက်လျက် ရေတွက်နေ၏။

“ကိုးဆယ်ခုနှစ်. . ကိုးဆယ်ရှစ်. . ကိုးဆယ်ကိုး. .
တစ်ထောင်”

သူ့မရေတွက်ရသေးသော ကြယ်ကလေးများကို မျက်
လုံးဝေ၍ ရှာဖွေနေစဉ် သူ့နံဘေး၌ ငြိမ်သက်နေခဲ့သော ချန်နီ
ထံမှ စကားသံထွက်လာသည်။

“ကျွန်မတို့ဆီမှာရှိတဲ့ အစွမ်းသတ္တိတွေဟာ တစ်နေ့
တစ်ခြား လျော့ပါးလာတယ်နော်. . အချစ်၊ အခုဆို သူများတွေ
ကို အရင်လို အလွယ်တကူ အိပ်မက်ပေးလို့ မရတော့ဘူးဗိုက်
လည်း ဆာတတ်လာကြပြီ၊ အဆိုးဆုံးကတော့ လူအဖြစ်ပြောင်း
ဖို့ အချိန်အကြာကြီး ကြီးစားရတာပဲ”

ကြယ်ကလေးများကို ရေတွက်နေသော စိုင်းဆိုင်မော်
၏ လက်ချောင်းလေးမှာ အောက်သို့ ကျသွားသည်။ သူက

ထထိုင်ပြီး ချန်နီကို ငဲ့ကြည့်လိုက်၏။

“ချန်နီက အဲဒါတွေကို နှမော့နေလို့လား”

ချန်နီက သူ့မျက်နှာကို မော့ကြည့်ရင်း. . . ။

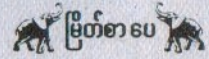
“လုံးဝမနှမော့ဘူးလို့တော့ ကျွန်မမလိမ်ပြောချင်ဘူး
အချစ်ရယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မလုံးဝနောင်တမရဘူး၊ သိလား”
စိုင်းဆိုင်မော်၏ မျက်နှာမှာ ညှိုးနွမ်းသွား၏။ သူ၏
မျက်လုံးတွေကလည်း အရောင်မှေးမှိန်သွားသလိုပင်။

“တကယ် လုံးဝနောင်တမရဘူးလား. . . ချန်နီ”

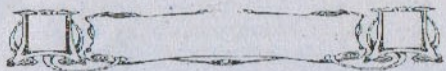
ချန်နီက ထထိုင်ပြီး စိုင်းဆိုင်မော်၏ မျက်နှာကို စိုက်
ကြည့်ရင်း လှလှပပ ပြုံးလိုက်သည်။

“တကယ်မရတာ ကျွန်မဘဝမှာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မ
ခံစားခဲ့ရဘူးတဲ့ ကြည်နူးပျော်ရွှင်မှုတွေကို ကျွန်မခံစားနေရပြီ
ပဲ၊ အဲဒီအတွက် ကျွန်မမှာရှိတဲ့ အစွမ်းသတ္တိအားလုံးတို့ ပျောက်
ကွယ်မယ်ဆိုရင်တောင် ကျွန်မတန်တယ်လို့ ယူဆတယ်၊ တ
ကယ်လို့ ကျွန်မကို ရွေးချယ်ခွင့် ပြန်ပေးမယ်ဆိုရင်လေ အချစ်
ကိုပဲ ကျွန်မထပ်ရွေးချယ်မှာ”

သူမ၏ စကားသံက နူးနူးညံ့ညံ့ သာသာယာယာကြိုင်
စိုင်းဆိုင်မော်နားထဲသို့ စီးဝင်သွားသည်။ စိုင်းဆိုင်မော်၏ မျက်

www.burmeseclassic.com

ဝန်းမှာ ရုတ်ချည်းတောက်ပလာ၏။ အပြုံးကလည်း နှုတ်ခမ်း ပါးအစုံမှာ ပီပီပြင်ပြင် ထင်လာ၏။

“ဒီစကားဟာ ကိုယ့်အတွက် ခွန်အားပဲ... ချန်နီ၊ ကျိန် စာသင့်နေတဲ့ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် အသက်ရှင်ခွင့်ရတဲ့ အချိန် လေးအထိ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေကြရအောင်လား။”

“စိတ်ချပါ... အချစ်ရယ်၊ ကျွန်မစကားတွေကြောင့် အချစ်စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတယ်ထင်တယ်... ဟုတ်လား။”

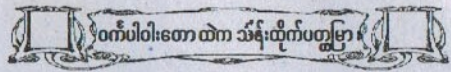
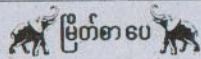
ချန်နီက စိုင်းဆိုင်မော်၏ လက်တစ်ဖက်ကို သူမ၏ လက်လေးနှစ်ဖက်ဖြင့် တမြတ်တနိုး ဆွဲယူပြီး ပါး၌ကပ်ရင်း မေး၏။ စိုင်းဆိုင်မော်က ခေါင်းညိတ်ရင်း...။

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းစိတ်ညစ်နေပြီလားဆိုပြီး ကိုယ်ဖြင့် ရင်ထိတ်သွားတာပဲ။”

“အဟင်း... ဟင်း... အချစ်ရယ်၊ ကျွန်မအတွက်ချည်း စဉ်းစားမနေပါနဲ့၊ ရှင့်အတွက်လည်း စဉ်းစားပါဦး၊ ကျိန်စာသင့် နေတာက နှစ်ယောက်စလုံးပါနော်။”

“ကိုယ်က ဘာမှမကြောက်ဘူး၊ ကိုယ်အသက်ရှင်နေ တဲ့နား မင်းနှင့်အတူ မနေရမှာက လွဲလို့ပေါ့။”

“ကျွန်မကလည်း ထပ်တူထပ်မျှပါပဲရှင်၊ မဟုတ်သေး

ဘူး၊ ရှင့်ထက်တောင် ပိုမယ်ထင်တယ်၊ ကျွန်မက နောင်ဘဝ အထိ ရှင်နဲ့တွေ့ချင်သေးတယ်၊ ရှင်နဲ့ပဲ အတူနေချင်တာ။”

“ကိုယ်ကောပဲ။”

စိုင်းဆိုင်မော်က ထိုသို့ပြောရင်း ချန်နီ၏ ပါးကို လက် ဝါးတစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်မိုးရင်း စိုက်ကြည့်နေသည်။ ချန်နီက ပြုံး ရင်း ပြန်စိုက်ကြည့်နေရာမှ အတန်ကြာတော့...။

“ဒါဖြင့် ကျွန်မတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ... ဟင်။”

စိုင်းဆိုင်မော်၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံး တည်ကြည်လေး နက်သွားသည်။ သူက ချန်နီပါးပေါ်ရှိ သူ၏လက်ကို ရုတ်သိမ်း ကာ ကောင်းကင်ပေါ်သို့ မော့ကြည့်၏။

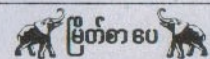
“ကိုယ်စဉ်းစားထားတာ ရှိတယ်။”

ချန်နီက ကြယ်ကလေးများနှင့်အပြိုင် တောက်ပနေ သော သူ့မျက်ဝန်းအစုံကို စိုက်ကြည့်ရင်း...။

“ပြောလေ။”

စိုင်းဆိုင်မော်က ကောင်းကင်ပေါ်သို့ မော့ကြည့်ရင်း ပြုံးပြီး တစ်လုံးချင်းပြောသည်မှာ...။

“သစ္စာဆိုကြမယ်၊ ကိုယ်တို့ သစ္စာပြုပြီး ဆုတောင်းကြ တာပေါ့။”

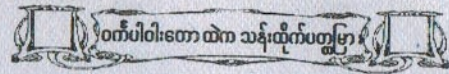

www.burmeseclassic.com

သူ၏အသံ၌ ယုံကြည်မျှော်လင့်ခြင်းများဖြင့် ပြည့်နှက်
နေလေသည်။

* * *

အခန်း - ၈

အသက်လူပွဲ

လပြည့်ည သန်းခေါင်ယံအချိန်ဖြစ်၍ လဝန်းသည်
ကောင်းကင်ဗဟိုတည့်တည့်၌ နေရာယူရင်း အစွမ်းကုန် ထွန်း
လင်းတောက်ပနေ၏။ ယနေ့ည၌ ကြယ်တာရာတို့ကလည်း
ကစုံအလင် များပြားစွာ ထွက်ပေါ်နေကြသည်။

နွယ်ပင်များ နေရာမလပ် ရစ်သိုင်းအုပ်မိုးခံလားရသော

www.burmeseclassic.com

ခြံမြင့်ကြီးတစ်ခုပေါ်၌ ကြီးမားလှပသော တောကြီးမြွေဟောက်
မောင်နံ့ ပါးပျဉ်းထောင်နေကြသည်။ သူတို့သည် လှပသော
ကောင်းကင်အား စိုက်ကြည့်နေကြသည်။

ရုတ်တရက် အလွန်သာယာ နာပျော်ဖွယ်ကောင်းလှ
သော ပုလွေသံစဉ်က ညလေနှင့်အတူ လိုက်ပါလွင့်မျောလာ
သည်။ ညှို့ ဝင်ဖြားယောင်းနိုင်စွမ်းရှိသော ပုလွေသံက ငြိမ့်ငြိမ့်
ညောင်းညောင်းကလေး...။

မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်နေခဲ့သော မြွေဟောက်ကြီး
နှစ်ကောင်မှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြသည်။ သူတို့၏
ပါးပျဉ်းများမှာ ယိမ်းနွဲ့လှုပ်ရှားလာကြသည်။ ပုလွေသံစဉ်က
တစ်စထက်တစ်စ ကျယ်လောင်လာ၏။ မြွေများ၏ ပါးပျဉ်းများ
က ပို၍ယိမ်းနွဲ့လာကြ၏။

ထိုစဉ် တောကြီးမြွေဟောက်မသည် သူမ၏ကိုယ်လုံး
ကို ရှေ့သို့ဆွဲယူကာ သွားများဖြင့် ကိုက်ပစ်လိုက်သည်။ နီရဲ
ခော သွေးများ စိမ့်ထွက်လာ၏။ ပုလွေသံစဉ်၏ ဆွဲငင်မှုအား
လွန်ဆန်နိုင်ရန် အနာခံကြိုးစားလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ယင်းနောက် ပုလွေသံစဉ်၌ နစ်မျောရင်း တေးသွား
အလိုက် ယိမ်းနွဲ့လှုပ်ရှားနေသော မြွေဟောက်ဖိုကြီး၏ ခန္ဓာ
ကိုယ်ကိုလည်း မြွေဟောက်မက လှမ်းကိုက်၏။ မမီလိုက်ချေ။

အကြောင်းကား မြွေဟောက်ဖိုကြီးက ခြံပုတ်ထဲမှ
လျှင်မြန်စွာ လျောဆင်းသွားသောကြောင့်ဖြစ်၏။ သူ၏စိတ်
သည် ကိုယ်နှင့်မကပ်တော့။ လပြည့်ဝန်း၏ ညှို့ ဝင်ခြင်းအပြင်
ဖြားယောင်းနိုင်စွမ်းကောင်းလွန်းသည့် ပုလွေသံစဉ်တို့၏ညှို့
စက်ကွင်းသို့ ဝင်ရောက်နေပေပြီ။ သူသည် မြူးကြွသွက်လက်
စွာကရင်း ပုလွေသံစဉ်ထွက်ပေါ်လာရာနေရာသို့ သွားရောက်
ရန် ခေါင်းလှည့်နေ၏။

ထိုစဉ် မြွေဟောက်မက သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းကို ပါးစပ်
ဖြင့် လှမ်းကိုက်ရင်း သူမ၏ ရှည်လျားသော ခန္ဓာကိုယ်ကို ဆန့်
ထုတ်ကာ မြွေဟောက်ဖို၏ ပါးပျဉ်းအား ရစ်ပတ်ဟန့်တား
လိုက်သည်။

မြွေဟောက်ဖို၏ လှုပ်ရှားမှုမှာ ရပ်တန့်သွား၏။ ပုလွေ
သံစဉ်အတိုင်း လွင့်မျောသွားသော သူ၏စိတ်ကို စုစည်းလိုက်
နိုင်ပေပြီ။ သူတို့အတွက် အန္တရာယ်ကိုလည်း ရိပ်စားမိပြီဖြစ်
ကြောင်းကို ချာချာလည်အောင် လှုပ်ရှားသွားသော သူ၏မျက်
လုံးများအရ သိနိုင်၏။

ယင်းအချိန် ပုလွေသံစဉ် ပြောင်းသွား၏။ ငြိမ့်ငြိမ့်
ညောင်းညောင်း ထွက်ပေါ်နေသော တေးသွားသည် ရုတ်ချည်း
ပင် လှိုင်းတံပိုးထသကဲ့သို့ ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းလာသည်။ တေး

www.burmeseclassic.com

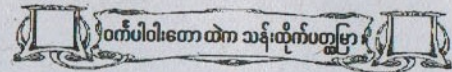
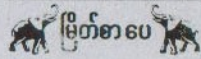
သွားအတွင်း ပျော်ဝင်နေသော ညို့ငင်အားကလည်း အဆပေါင်းများစွာ များပြားမြင့်တက်နေ၏။

ပုလွေသံဌ် ထူးခြားဆန်းကြယ်သော သံစဉ်များ ပျော်ဝင်နေ၏။ အသေအချာ နားစိုက်ထောင်ကြည့်ပါက သံစဉ်နှစ်မျိုး ရောယှက်ထွက်ပေါ်နေကြောင်း သတိပြုမိပေမည်။ သံစဉ်တစ်မျိုးက နူးညံ့ပျော့ပျောင်း၏။ ကျန်တစ်မျိုးက ကြမ်းတမ်းခက်ထန်၏။

ဆန့်ကျင်ဘက်သံစဉ်နှစ်မျိုး ပေါင်းစပ်နေသော ပုလွေသံမှာ ညို့ငင်နိုင်စွမ်းအား ပြင်းထန်လွန်းနေ၏။ မြူးကြွဖျတ်လတ်ခြင်း၊ ရဲရင့်ပျော်ရွှင်ခြင်းနှင့်စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းတို့ ဖြစ်ပေါ်ခံစားရလေအောင် လှုံ့ဆော်နေ၏။

အေးမြသော လရောင်ကလည်း စိတ်ကြည်နူးပျော်ရွှင်အောင် အားပေးနေ၏။ လရောင်အောက်ရှိ မြွေဟောက်ဖို၏ စိတ်နှလုံးမှာ ပုလွေသံစဉ်အတွင်းသို့ ပျော်ဝင်သွားပြန်သည်။ သူ၏ ပါးပျဉ်းကြီးမှာ တဖြည်းဖြည်း ယိမ်းနွဲ့လှုပ်ရှားလာနေပြီ။

မြွေဟောက်မမှာ သစ်ကိုင်းအား ကိုက်ခဲရင်း ပုလွေသံစဉ်ထဲ စိတ်မမျောသွားလေအောင် ကြိုးစားထိန်းချုပ်နေ၏။ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်းဖြင့် ရစ်ပတ်ထားသောမြွေဟောက်ဖို၏ ပါးပျဉ်းမှာမူ အားကောင်းကောင်းဖြင့် လှုပ်ရှားနေ၏။

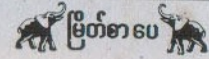

ပုလွေသံစဉ်က တစ်စထက်တစ်စ ပြင်းပြင်းထန်ထန် မြူးကြွလာသည်နှင့်အမျှ မြွေဟောက်ဖို၏ ပါးပျဉ်းကြီးက ပို၍ လှုပ်ရှားမြန်ဆန်လာသည်။ ကြာတော့ မြွေဟောက်မ၏ ရစ်ပတ်တုပ်နှောင်ထားမှုမှ လွတ်မြောက်သွား၏။

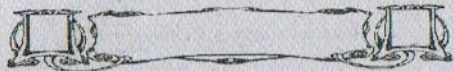
ထိုအခါ စိတ်လွတ်နေပြီဖြစ်သော မြွေဟောက်ဖိုကြီးမှာ ခန္ဓာကိုယ်အား ပုလွေသံစဉ်အလိုက် လှုပ်ရှားယိမ်းနွဲ့ရင်း ထွက်ခွာသွားသည်။ ပုလွေသံစဉ်က သူ့အား ကောင်းစွာညို့မြူဖမ်းစားနိုင်လေပြီ။ သတိကောင်းသော မြွေဟောက်မပင် စိတ်လွတ်ချင်နေပြီ။ ပုလွေသံစဉ်အတိုင်း စိတ်အာရုံကို လွှင့်မျောလိုက်ချင်နေပြီ။ ဒါမျိုးကို သူမအဖြစ်မခံနိုင်ပေ။

ယင်းကြောင့် သစ်ကိုင်းကိုက်ထားသော သူမ၏ပါးစပ်ရှေ့သို့ အမြီးကို ဆွဲယူ၏။ အမြီးရှေ့သို့ရောက်လျှင် သစ်ကိုင်းကိုလွှတ်၍ သူမ၏ အမြီးအရင်းကို ပြောင်းလိုက်သည်။ အရေခွံများ ပေါက်ပြဲပြီး သွေးများစီးကျလာသည်အထိ ဖိကိုက်ရင်း ခန္ဓာကိုယ်ကို ခက်ခက်ခဲခဲ ရွှေ့လျားကာ မြွေဟောက်ဖိုကိုရှာလေသည်။ မြွေဟောက်ဖိုကို လုံးဝမမြင်ရတော့။ ပုလွေသံစဉ်၏ ညို့မြူခိုင်းစေချက်အတိုင်း စိတ်နောက်ကိုယ်ပါ လှုပ်ရှားနေရောပေါ့။

ထိုအခါ မြွေဟောက်မသည် မြွေဟောက်ဖိုသွက်သွား

www.burmeseclassic.com

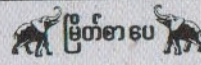
ရာနှင့်ဆန့်ကျင်ဘက်အရပ်သို့ အမြီးကိုကိုင်ခဲရင်း ရွှေ လျား သွားသည်။ ခက်ခက်ခဲခဲ သွားရခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော် သူမ၏ လှုပ်ရှားမှုမှာ မြန်ဆန်နေ၏။ ချစ်သူအတွက် အန္တရာယ်ကို အချိန်မီ တားဆီးရမည်မဟုတ်ပါလော။ သူမသည် ခြုံနွယ်များ ကြား သွားလာရာမှ ကျင်လည်နေ၏။ ဤနေရာများမှာ သူမ တို့နှင့်ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ပြီးသားဖြစ်သည်။

အတန်ကြာ စိုထိုင်း၍ ကွေ့ကောက်နေသော ရွှာလမ်း မကြီးပေါ်သို့ သူမရောက်ရှိလာသည်။ သူမက အမြီးကိုလွှတ် ပြီး လမ်းကွေ့လေးအတိုင်း ရွှေ လျားသွားသည်။ မကြာပါချေ။ စိမ်းစိုနေသော စပါးခင်းကြီးကို လမ်းဘေး၌ တွေ့ရ၏။ သူမ သည် စပါးခင်းကြီးကြားသို့ လျှင်မြန်စွာ တိုးဝင်သွားလေသည်။

* * *

ဤနေရာသည် အောင်မောင်းနှင့်မေဝင်းတို့ ရှင်းထား သော တစ်ကေခန့်ကျယ်သည့် မြေနေရာလေးဖြစ်သည်။ ယခု ထိုနေရာလေးပေါ်၌ လှပဆန်းကြယ်သော မြင်ကွင်းတစ်ခုရှိ နေ၏။

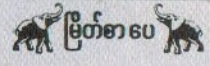
အကြေးခွံများကို ထင်ထင်ရှားရှား မြင်နိုင်သည်အထိ

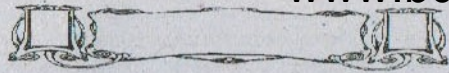

ကြီးမားသော မြွေဟောက်ဖိုကြီးသည် စကောဝိုင်းခန့်ကြီးသော ပါးပျဉ်းကြီးအား လှပစွာ လှုပ်ရှားယိမ်းနွဲ့နေ၏။ သူ၏ စိတ်နှ လုံးအား ညှို့ မြူဖမ်းစားထားနိုင်သည့် ပုလွေသံစဉ်ကို ဖန်တီး နေသူ လူသားနှစ်ဦးမှာ ဟိန္ဒူလူမျိုးများဖြစ်သည့် ပျာရီလားလ် နှင့်ရာနာဘီဘီတို့ဖြစ်၏။

သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက်သည် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်၍ ကြေးပုလွေများကို အဆက်မပြတ်မှုတ်ရင်း သံစဉ်ဖော် ကျူးနေကြသည်။ သူတို့၏အလယ်၌ သာမန်ထက် ငါးဆခန့် ပိုကြီးသော ပခြပ်နှစ်လုံးမှာ အဖုံးပွင့်လျက်ရှိနေ၏။ မြွေဟောက် ဖိုကြီးသည် ပုလွေသံစဉ်၏ စေစားချက်အတိုင်း လှုပ်ရှားရင်း ပခြပ်နံဘေးသို့ တဖြည်းဖြည်းရောက်ရှိလာသည်။

ရုတ်တရက် တေးသွားမှာ ချက်ချင်းပြောင်းလဲသွား၏။ မြင့်နေသော ပုလွေသံစဉ်မှာ တဖြည်းဖြည်းတိုးလာသည်။ ထို အခါ မြွေကြီး၏ ပါးပျဉ်းမှာ တဖြည်းဖြည်း သေးငယ်လာပြီး နောက်ဆုံး၌ မြေပြင်ပေါ်၌ ဝပ်ဆင်းသွား၏။ ပုလွေသံစဉ်က စိတ်အေးချမ်းသာစဖွယ် ငြိမ်ငြိမ်ညောင်းညောင်းလေး ထွက် ပေါ်လာသည်။ အသံက တိုးသဲ့သဲ့လေးဖြင့် . . . ။ ရုတ်တရက် ရုတ်ချည်းပင် စူးရှကျယ်လောင်သော သံစဉ်က တဟုန်ထိုး ထွက်ပေါ်လာ၏။

ထိုအခါ မြွေဟောက်ဖိုက ပခြပ်ပေါ် ခေါင်းတင်ပြီး တဟုန်ထိုးတက်သွား၏။ သူ၏ဦးခေါင်း ပခြပ်ဝသို့ရောက်စဉ် စူးရှကျယ်လောင်နေသော သံစဉ်မှာ တဖြည်းဖြည်း ပြန်တိုးလာသည်။ သံစဉ်အလိုက် ကကွက်ဖော်နေသော မြွေဟောက်ကြီးမှာ အရာအားလုံးကို မေ့လျော့လျက် . . သံစဉ်လျော့သွားလျှင် ပခြပ်တွင်းသို့ ခေါင်းစိုက်ကာ တိုးဝင်သွား၏။

ထိုစဉ် ရာနာဘီဘီက သူမနံဘေးရှိ ပခြပ်အဖုံးအား ကောက်ယူပြီး ပခြပ်အနီးသို့ လျှင်မြန်စွာ ပြေးကပ်သွားသည်။ ပျာရီလားလ်က ငြိမ်ညောင်းအေးဆေးသော သံစဉ်လေးဖြင့် ပခြပ်တွင်းရှိ မြွေဟောက်ဖိုကြီး၏ စိတ်နှလုံးကို ထိန်းချုပ်ပေးထားစဉ် . . .။ ရာနာဘီဘီက ပခြပ်အဖုံးကို အသေအချာပိတ်လိုက်လေသည်။

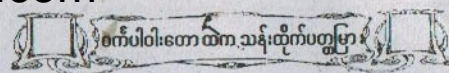
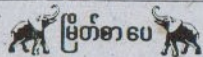
ယင်းအချိန် ရုတ်တရက် . . .။

“ရှူး . . . ဖြီး . . .”

ကျယ်လောင်သောအသံက ပုလွေမှုတ်နေသော ပျာရီလားလ်၏ နောက်ကျောမှ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဟာ”

ရာနာဘီဘီက ခင်ပွန်းသည်အတွက် စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် လှမ်းကြည့်၏။ ထိုအခါ ပျာရီလားလ်၏ ကျောပြင်နောက်မှ

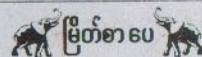
ပါးပျဉ်းထောင်ရင်း သူမထံသို့ လျှင်မြန်စွာ ရွှေ့လျားလာသော မြွေဟောက်မကြီးကို ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်ဖွယ် တွေ့မြင်ရ၏။ သူမနောက်သို့ အလျင်အမြန် ခုန်ဆုတ်ပြီး ပျာရီလားလ်ကို ကြည့်၏။

“ယောက်ျားရေ . . ရှင်အမြန်ပြေးတော့၊ ဖြေဆေးသောက်ပြီး တစ်နေရာက စောင့်နေချည်၊ ကျွန်မ . . . သူ့ကို ဟန့်တားပေးထားမယ်”

စိုးရိမ်သောကဖြင့် လှမ်းမှာပြီး မြေပြင်ပေါ် တင်ပခွေထိုင်ကာ ကြေးပလွေကို စတင်မှုတ်လိုက်သည်။ ပျာရီလားလ်က ကျောပြင်မှစ၍ တစ်ကိုယ်လုံး မခံနိုင်အောင် ပူပြင်းလာသည့် အဆိပ်ဒဏ်ကို အန်တုခံရင်း မြူးကြွသွက်လက်သော တေးသွားတစ်ပုဒ်ကို ဆက်လက်ဖော်ကျူးနေ၏။ သူ၏ ပလွေသံစဉ်သည် ရာနာဘီဘီ၏ သံစဉ်နှင့်လိုက်ဖက်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ထိုအခါ မြွေဟောက်ဖိုရှိနေသော ပခြပ်ကို ခန္ဓာကိုယ်ဖြင့် ရစ်ပတ်ပြီး ယူဆောင်သွားရန် ကြိုးစားနေလျက်ရှိသော မြွေဟောက်မကြီးမှာ ပုလွေသံစဉ်၏ ဆွဲဆောင်မှုကို မလွန်ဆန်နိုင်တော့ချေ။

သူမသည် ပခြပ်အား ဖြေလျော့ပြီး လှပသော ပါးပျဉ်း

www.burmeseclassic.com

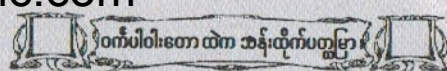
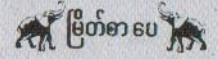
ကြီးကိုထောင်ကာ တေးသွားအလိုက် ယိမ်းနွဲ့လှုပ်ရှားလေပြီ။ သတိဝင်လာသော တစ်ချက်တစ်ချက်၌ မာန်ဖီရင်း ရာနာဘီဘီထံသို့ ရွှေ့လျားရန် ကြိုးစား၏။

ထိုအခါမျိုးတွင် ပျာရီလားလ်နှင့်ရာနာဘီဘီတို့သည် သံစဉ်ကို ပြောင်းလဲမြှင့်တင်ပစ်လိုက်သည်။ ယင်းကြောင့် မြွေဟောက်မမှာ ပြောင်းလဲသွားသော သံစဉ်နှင့်လိုက်လျောညီထွေ ပြောင်းလဲလှုပ်ရှားရင်း နစ်မြောသွားပြန်သည်။

ရာနာဘီဘီသည် ပုလွေအား သတိကြီးစွာ အစွမ်းကုန် မှုတ်ရင်း ပျာရီလားလ်ကို လှမ်းကြည့်၏။ ပုလွေအား မနားတမ်း မှုတ်နေသော ပျာရီလားလ်၏ နှုတ်ခမ်းထောင့်များမှ သွေးမည်းများ စီးကျနေပေပြီ။ သွားဖုံးထဲမှ သွေးများယိုစီးလာသည့် အခြေအနေအထိ ဆိုးဝါးနေပြီဖြစ်ကြောင်းကို သူမရိပ်မိလိုက်၏။

ပျာရီလားလ်၏ မျက်လုံးအစုံမှာ ပြာဝေနေပေပြီ။ သူသည် အားတင်းရင်း ပုလွေသံစဉ်ကို ဖော်ကျူးနေ၏။ ရာနာဘီဘီတစ်ယောက်တည်းဖြင့် ဒေါသကြီးနေသော တောကြီးမြွေဟောက်မကို မနိုင်နိုင်မှန်း သူသိထားသည် မဟုတ်ပါလော။

ရာနာဘီဘီသည် သူမအပေါ် သံယောဇဉ်ကြီးလွန်းသော ပျာရီလားလ်၏ အခြေအနေအားကြည့်ရင်း ကြေကွဲဝမ်းနည်းလာသည်။ မြွေဟောက်မအပေါ် ဒေါသနှင့်အတူ မုန်းတီး

လာ၏။ သူမက မြွေဟောက်မအား တောက်ပြောင်နေသော မျက်လုံးအစုံဖြင့်ကြည့်ရင်း သံစဉ်ပြောင်းမှုတ်ပြန်သည်။

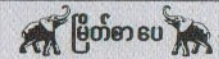
ထိုစဉ် မြွေဟောက်မကြီးမှာ ပခြုပ်ဝသို့ ခေါင်းဝင်နေပေပြီ။ ရာနာဘီဘီက ပုလွေအား လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်မှုတ်ရင်း ကျန်လက်က ပခြုပ်ဖုံးကိုယူကာ ပခြုပ်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားသည်။

နာခေါင်းထဲမှ သွေးမည်းတွေ လျှံထွက်နေပြီဖြစ်သော ပျာရီလားလ်က ငြိမ့်ညောင်းအေးဆေးသော သံစဉ်လေးကို လွမ်းဆွေးဖွယ်ဖန်တီးရင်း မြွေဟောက်မ၏ စိတ်အာရုံကို ဖမ်းစားထား၏။

မြွေဟောက်မ၏ တစ်ကိုယ်လုံး ပခြုပ်ထဲရောက်သွားသည်နှင့် ရာနာဘီဘီက ပခြုပ်အဖုံးအား အသေအချာပိတ်လိုက်သည်။ ထိုနောက် လဲကျနေသော ပျာရီလားလ်အား အပြေးအလွှား ပွေ့ထူလိုက်သည်။

သူမအား မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်သော ပျာရီလားလ်၏ မျက်လုံးအစုံ၌ သွေးခြေတွေ ဥကာ နီရဲနေသည်။ သူ၏မျက်လုံးထဲမှာ သူမကို တွေဟန်မတူ။ လက်တစ်ဖက်မြှောက်ရင်း သူမမျက်နှာကို စမ်း၏။

“ရာနာ. . . မင်း. . . ဒီအလုပ်ကို စွန့်လွှတ်လိုက်တာ

www.burmeseclassic.com

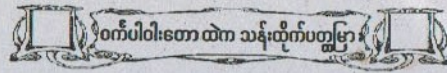
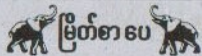
လုံးဝ. . မလုပ်နဲ့”

သူ၏ စကားသံမှာ တဖြည်းဖြည်း တိုးဝင်၍ပျောက်ကွယ်သွား၏။ သူ၏လက်မှာလည်း မြေပြင်ပေါ်သို့ ပြုတ်ကျသွားသည်။ ရာနာဘီဘီ၏ ရင်ခွင်တွင်းသို့ ခေါင်းစောင်းကျကာ ငြိမ်သက်သွား၏။ သူငြိမ်သက်သွားပုံမှာ တစ်သက်စာငြိမ်သက်သွားသလိုမျိုး။ ရာနာဘီဘီက သူမအပေါ် အမြဲတမ်းဦးစားပေးကာ ငဲ့ညှာလွန်းသော ယောက်ျားဖြစ်သူ၏ အလောင်းကို ရင်ခွင်ပိုက်ကာ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးလေပြီ။

ကိုယ့်အသက်ကို အလေးမထားပဲ နောက်ဆုံးအချိန်ထိ သူမအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်ပေးနေခဲ့သော ယောက်ျား၊ သူမအတွက် တန်ဖိုးကြီးလှသော အဖော်ကောင်းကို ဆုံးရှုံးပျောက်ကွယ်သွားအောင် ဖန်တီးခဲ့သူမှာ မြွေဟောက်မပင်ဖြစ်၏။

သူမရင်ထဲ ရှိရှိသမျှ ဆွဲထုတ်အယူခံလိုက်ရသလို နာကျင်မှုမျိုးကို မြွေဟောက်မအလားတူ ခံစားရအောင် ဖန်တီးရပေမည်။ သူမက ပျာရီလားလ်၏ အလောင်းကို မြေပေါ်သို့ ဖြည်းညှင်းစွာ ချလိုက်၏။

ထိုနောက် မြေပေါ်အသင့်စိုက်ထားသော ကိုင်းခုတ်ဓားရှည်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်နှုတ်ယူရင်း ထရပ်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် တင်းမာခက်ထန်သော မျက်နှာထားဖြင့် အံ့ကို

တင်းတင်းကြိတ်ရင်း ပခြပ်ကြီးရှေ့သို့ လျှောက်သွား၏။

ယင်းနောက်. . . ။

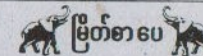
“သေစမ်းဟဲ့”

အော်ဟစ်ကြုံးဝါးရင်း ပခြပ်တွင်းသို့ ဓားဦးချွန်ဖြင့် အချက်ပေါင်းများစွာထိုး၏။ နီရဲသော သွေးများက ပခြပ်တွင်းမှ ယိုစီးထွက်ကျလာ၏။ ပခြပ်တွင်းမှ မသဲကွဲသော အသံဗလံတစ်ချို့ ထွက်ပေါ်လာသည်။

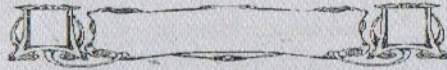
အားရအောင် အချက်ပေါင်းများစွာ ထိုးပြီးကာမှ ပခြပ်အား ခြေဖြင့်ကန်ကာ လှဲချပြီး အပိုင်းပိုင်း ခုတ်ဖြတ်လေသည်။ ပါးလွှထက်မြက်သော ဓားချက်များက ပခြပ်နှင့်တကွ မြွေဟောက်ဖိုကြီး၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို အပိုင်းပိုင်းဖြစ်အောင် ဖန်တီးပေးနိုင်ခဲ့၏။

“ဟား. . ဟား. . ဟား. . ငါ့ယောက်ျားသေသလို နှင့် ယောက်ျားလည်း သေပြီ၊ မြွေဟောက်မရေ. . ဟား. . ဟား”

သွေးများစွန်းပေနေသော ဓားကို မြှောက်ကိုင်ရင်းမှ သူမ အားပါးတရ အော်ဟစ်ရယ်မောကြည့်သည်။ သို့သော် ယခုထိ သူမစိတ်မကျေနပ်နိုင်သေးပေ။ သူမစိတ်ကျေနပ်အောင် လုပ်ဖို့ တစ်နည်းပဲ ကျန်တော့သည်။ သူမ၏ ခင်ပွန်းအား သေစေခဲ့သော မြွေဟောက်မကိုပါ သတ်ရန်ဖြစ်၏။

www.burmeseclassic.com

“နင့်ကိုလည်း အရှင်မထားဘူး”

အပြီးအမျက်ကြီးလွန်းသော ရာနာဘီဘီမှာ ကျန်ရှိသော ပခြပ်ထဲသို့ ခြေလှမ်းကျကျဖြင့် လှမ်းသွားသည်။ အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်ထားသော သူမ၏ မျက်နှာမှာ ကြောက်လန့်ဖွယ်ကောင်းအောင် တင်းမာခက်ထန်လျက်...။

ယင်းအချိန် ရုတ်တရက်...။

“တော်ပါတော့၊ ညည်း.. သူ့ကို ထပ်မသတ်ပါနဲ့တော့၊ သူတို့ဘာသာ နေတာကို ညည်းတို့က ရန်သွားစတာကိုးအေ့”

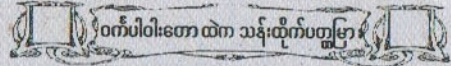
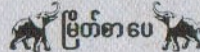
အော်ဟစ်ဟန့်တားရင်း ပြေးလွှားလာသူမှာ ဒေါ်မေဝင်းဖြစ်၏။ သူမနောက်မှ ဦးအောင်မောင်း ပြေးလွှားလိုက်ပါလာသည်။ သူတို့သည် အဖြစ်အပျက်အားလုံးကို တစ်ချိန်လုံး စိတ်ဝင်စားအံ့ဩစွာ ချောင်းကြည့်နေကြခြင်းဖြစ်၏။

ရာနာဘီဘီက ကိုင်းခုတ်စားအား ဝေ့ရမ်းရင်း...။

“ငါနား လုံးဝမကပ်နဲ့၊ ငါခုတ်ပစ်မှာနော်”

မေဝင်း၏ ခြေလှမ်းများ ရပ်တန့်သွားသည်။ အောင်မောင်းက သူမ၏ ပခုံးအား ဆွဲကာ ဟန့်တားထားလိုက်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။ မေဝင်းက မြွေဟောက်မကြီးရှိနေသော ပခြပ်ကို စိုးရိမ်တကြီး လှမ်းကြည့်ရင်း...။

“ဒီလောက်ဆို တော်ပါတော့ရှင်၊ သူ့ကို ထပ်မသတ်

ပါနဲ့တော့၊ ညည်းခံစားရသလို သူလည်း ခံစားနေရမှာပါ။ ကျေနပ်လိုက်ပါတော့”

ရာနာဘီဘီက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်၏။

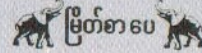
“ဒါ.. ရှင်နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး၊ ကျွန်မဖမ်းထားတဲ့ မြွေကို ကျွန်မကြိုက်သလို လုပ်မယ်”

ပြောပြီးသည်နှင့် ပခြပ်အား ဓားဖြင့် အကြိမ်ကြိမ်ထိုးပြီးနောက် စလွယ်သိုင်းကာ ခုတ်ချလိုက်၏။ သူမ၏ ဓားချက်သည် ပခြပ်အပေါ်ပိုင်းအား ပြတ်ကျသွားစေ၏။ လွင့်စင်သွားသော ပခြပ်နှင့်အတူ လိုက်ပါခုန်ထွက်လာသည်က တောကြီးမြွေဟောက်မ၏ ဦးခေါင်းပြတ်ပင်ဖြစ်၏။

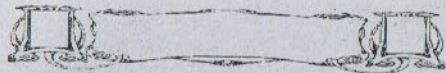
ထိုဦးခေါင်းသည် ကိုင်းခုတ်စားအား ထပ်မံမြှောက်ကာ အားယူနေသော ရာနာဘီဘီ၏ လည်မျိုသို့ ဦးတည်လွင့်စင်လာ၏။ ဟနေသော မြွေဟောက်မ၏ ပါးစပ်သည် ရာနာဘီဘီ၏ လည်မျိုကို မလွတ်တမ်းခဲကာ တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေသည်။

“အမလေး”

ရာနာဘီဘီ၏ မျက်လုံးအစုံမှာ မီးစနှင့်ထိုးသလို ပြင်းသော ဝေဒနာကို အံ့ကြိတ်ရင်း ကိုင်းခုတ်စားအား လွတ်ချပြီး မြွေဟောက်မ၏ ဦးခေါင်းပြတ်အား လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်

www.burmeseclassic.com

အကြောက်အကန် ဆွဲဖြုတ်၏။

“ဟာ”

“အမလေး”

အောင်မောင်းနှင့်မောင်းတို့မှာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာ ဖြင့် အော်ဟစ်မိကြ၏။ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် မမျှော်လင့် ထားသော အနိဋ္ဌာရုံမြင်ကွင်းကို မျက်လုံးအပြူးသား ပါးစပ် အဟောင်းသားတို့ဖြင့် ငေးကြည့်နေမိကြ၏။

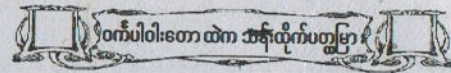
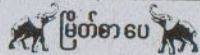
နောက်မှ သတိဝင်ပြီး ကူညီရန် ရာနာဘီဘီအနားသို့ ပြေးလွှားသွားကြသည်။ သူတို့အနား ရောက်သွားသောအခါ ရာနာဘီဘီက သူမ၏ လည်ပင်းသားများကို အပဲ့ခံကာ မြွေ ခေါင်းကိုဖြုတ်ကာ အဝေးသို့ လွှင့်ပစ်လိုက်နိုင်လေပြီ။ သူမ၏ ဒဏ်ရာမှာ ချက်ချင်းပင် နီရဲယောင်ကင်းလာသည်။

“ငါတို့ . . ငါတို့ . . ဘာလုပ်ပေးရမလဲ . . ရာနာဘီဘီ”

မောင်းက ရာနာဘီဘီ၏ ဒဏ်ရာကိုကြည့်ရင်း အ တုန်တုန်အယင်ယင်ဖြင့် မေး၏။ ရာနာဘီဘီက သူမ၏ အင်္ကျီ ကြယ်သီးများကို တုန်ယင်သော လက်အစုံဖြင့် ဖြုတ်နေရာမှ။

“အတွင်းအင်္ကျီအိတ်ထဲမှာ . . . ဖြေဆေး”

အသံက တိုးညှင်းလွန်း၏။ ဦးအောင်မောင်းက ရာ နာဘီဘီကို ပွေ့ထူလိုက်၏။

“မောင်း . . . သူ့အင်္ကျီအိတ်က ဖြေဆေးထုတ်ပြီး အ မြန်တိုက်လေ၊ ဘာကြောင်နေတာလဲ”

“ဪ . . . အင်း . . . အင်း”

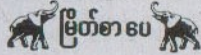
မောင်းက ရာနာဘီဘီ၏ အင်္ကျီအား အမြန်ဖြုတ်ပြီး အောက်ခံအင်္ကျီပေါ်ရှိ အိတ်အတွင်းသို့ လက်နှိုက်၏။ သူမ လက်ပြန်ထုတ်လာသောအခါ စက္ကူခေါက်လေးတစ်ခုပါလာ၏ စက္ကူခေါက်လေးအား ဖွင့်ပြီး အဖြူရောင်ဆေးမှုန့်များ ကို ရာနာဘီဘီ၏ ပါးစပ်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ရာနာ ဘီဘီက အငမ်းမရ မျိုချ၏။ အောင်မောင်းက သူမကို မောင်း လက်ထဲသို့ ပြောင်းထည့်ပေးလိုက်၏။ ရာနာဘီဘီမှာ သတိ လစ်နေပေပြီ။ အောင်မောင်းက ပုဆိုးပြင်ဝတ်ရင်း . . . ။

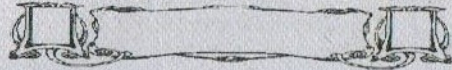
“ငါ . . ဆေးဆရာ သွားခေါ်လိုက်ဦးမယ်၊ မောင်း . . မင်းနေခဲ့ဦး”

“ဟာ . . ကျွန်မမနေခဲ့ရဲဘူး”

“ခဏလေးပါကွာ၊ ငါတို့ တဲထဲမှာ သတင်းစောင့်နား ထောင်နေတဲ့ ရွာသားတွေကို လွှတ်လိုက်မယ်၊ ဟုတ်ပြီလား” ပြောပြီး လှည့်ပြေးသွားသော အောင်မောင်းနောက် ကျောကို ကြည့်ရင်း . . . ။

မောင်းက အားငယ်စွာဖြင့် . . . ။

“အမြန်လာခိုင်းလိုက်နော်. . . ကိုအောင်မောင်း”

“အေးပါကွာ”

အောင်မောင်းမျက်စိရှေ့က လုံးလုံးပျောက်သွားတော့ မှ မောင်းတစ်ယောက် သူမပွေထားသော ရာနာဘီဘီကို ငုံ့ကြည့်ဖြစ်၏။ ရာနာဘီဘီ၏ မျက်နှာအား မြင်သည်နှင့် သူမအလွန်ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားရသည်။

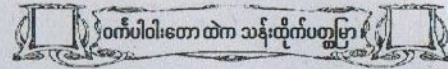
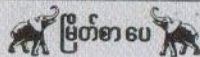
“အမလေး”

ရာနာဘီဘီ၏ နှာခေါင်းနှင့်ပါးစပ်တို့မှ စီးကျနေသော သွေးမည်းများက သူမမျက်နှာပြင်က နေရာအတော်များများမှာ နေရာယူထားပြီ။ အဆမတန် ပြူးကျယ်နေသော မျက်လုံးအစုံက ထိတ်လန့်ဖွယ်ကောင်းအောင် ရဲရဲနီနေပြီမဟုတ်လော။ မောင်းက ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာဖြင့် ရာနာဘီဘီ၏ အလောင်းအား လွှတ်ချကာ ဖနောင့်နှင့်တင်ပါး တသားတည်းကျအောင် ပြေးတော့သည်။

“ကိုအောင်မောင်းရေ. . . ကျွန်မကို စောင့်ပါဦး”

* * *

အလောင်းများ ပြန်ကျနေခဲ့သော ထိုနေရာသို့ အောင်

မောင်းနှင့်မောင်းတို့ ရွာသားတချို့ နှင့်ပြန်ရောက်လာသည့်အခါ သစ်သားအခေါင်းနှစ်လုံး ပါလာ၏။ အေးစက်တောင့်တင်းနေပြီဖြစ်သော ပျာရီလားလ်နှင့်ရာနာဘီဘီတို့၏ အလောင်းများကို အခေါင်းထဲသို့ထည့်ပြီး ရွာသားတချို့ ထမ်းထုတ်သွားကြသည်။ ကျန်လူများက အကြွေးခွဲများ ဖုံးလွှမ်းနေသော ကြီးမားသည့် အသားတုံးကြီးများကို တအံ့တကြည့်ရင်း တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝေဖန်နေကြ၏။

“ကြည့်စမ်း. . . ဒီလောက်ကြီးတဲ့ မြွေရှိတာကို မျက်မြင်တာမဟုတ်ရင် ငါယုံမိမှာမဟုတ်ဘူး”

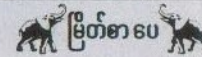
“အပိုင်းပိုင်းပြတ်နေတာက အထီးကြီးကွ၊ ဒီမှာ ခေါင်းပြတ်နေတာက အမပဲ၊ လှလိုက်တာကွာ၊ ကိုယ်ပေါ်မှာ ဓားချက်တွေတော့ရှိတယ်”

“ဟာ. . . ဒီလိုဆို ငါတို့ ဒီနားတစ်ဝိုက်ကို အမြန်ရှင်းပြီး ရွာမှဖြစ်မယ်”

“ဘာရွာမှာလဲကွ”

“သူတို့ရဲ့ မျိုးဥတွေ၊ ဒါမှမဟုတ် အကောင်ပေါက်လေးတွေ ရှိနိုင်တယ်လေကွာ၊ ရွာကို အန္တရာယ်မပြုနိုင်မီ စောစောစီးစီး ရှင်းထားရမယ်မဟုတ်လား”

“အေး. . . ဟုတ်တယ်၊ တို့ရွာအတွက် အသက်စွန့်သွား

www.burmeseclassic.com

ကြရရှာတဲ့ လင်မယားနှစ်ယောက်အတွက်လည်း လုပ်ပေးသင့်တာတွေ အသေအချာ လုပ်ပေးရမယ်”

“ကဲ. . ကဲ. . ပြန်ကြမယ်”

ရွာသားတွေ အရှိန်မပျက် စကားပြောရင်း လှည့်ပြန်သွားကြသည်။ ထိုအခါမှ အောင်မောင်းနှင့်မေဝင်းတို့ သက်ပြင်းချနိုင်၏။

“ဟင်း. . . တော်ပါသေးရဲ့၊ မြွေသားတွေကို ဘယ်သူမှ ယူမသွားကြဘူး”

“ကြီးလွန်းအားကြီးတော့ သူတို့စားဖို့တောင် မဝံ့မရဲဖြစ်နေကြမှာပေါ့. . မေဝင်းရာ၊ အဆိပ်ဘယ်လောက်ပြင်းတယ်ဆိုတာကလည်း မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ပဲမဟုတ်လား”

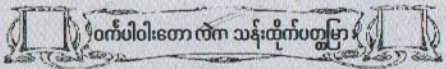
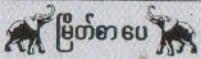
“သနားပါတယ်ရှင်၊ သူတို့က လူတွေကို အန္တရာယ်မပြုရှာကြပါဘူး”

“ကောင်းရာမွန်ရာ ဘဝရောက်အောင် ဆုတောင်းပေးကြတာပေါ့ကွာ၊ ကဲ. . ကဲ. . မင်းဘေးဖယ်၊ ငါ. . သူတို့ကိုမြှုပ်ဖို့ မြေကျင်းတူးလိုက်ဦးမယ်”

“အတူတူ မြှုပ်ပေးလိုက်ပါရှင်”

“အေးပါကွာ”

အောင်မောင်းက ပြောပြောဆိုဆိုပင် သူယူလာသော

ပေါက်တူးဖြင့် စတင်တူးလိုက်သည်။ ခပ်နက်နက်ကလေးတူးလိုက်၏။ သူ့စိတ်ထဲ အတော်မကောင်းပေ။ မေဝင်းကတော့ စုတ်တသပ်သပ်ဖြင့်. . . ကောင်းမွန်သော ဘုံဘဝရောက်သွားအောင် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ နှုတ်မှထုတ်ဖော်ဆုတောင်းပေးနေမိ၏။

မြေကျင်းနက်နက် တူးပြီးသောအခါ အောင်မောင်းက မြွေများ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို ပေါက်တူးဖြင့် ဆွဲယူကာ ကျင်းထဲ ထည့်၏။ မြွေခေါင်းနှစ်လုံးကို သတိကြီးစွာထား၍ ယူရသည်။

“ကိုအောင်မောင်း. . သတိထားနော်၊ အစွယ်နဲ့ မထိစေနဲ့”

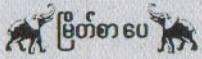
“သိပါတယ်. . . မေဝင်းရယ်”

အောင်မောင်းက အားလုံးပြီးသောအခါ မြေပြန်ဖို့၏။ အညီဖြစ်သည်အထိ ညှိပြီးနောက် မေဝင်း၏ ပခုံးကိုဖက်ရင်း ပေါက်တူးကိုထမ်းကာ လှည့်ပြန်သွားသည်။

* * *

ယင်းအချိန်. . . ။

ဝက်ပါဝါးတောထဲမှ ကျွန်းအိမ်အိုကြီးအတိုင်းရှိ မြေ

www.burmeseclassic.com

ရုပ်ထုများအနက် စင်မြင့်ပေါ်ရှိ မြွေဘုရင်မချန်နီ၏ အမှတ်အသားဖြစ်သော တောကြီးမြွေဟောက်မရုပ်တုကြီးမှာ တဖြည်းဖြည်း ပြိုကျပျက်စီးသွား၏။ မြွေရုပ်တုကြီးများ၏ဘေး၌ ရပ်တန့်နေကြသော မိန်းမပျိုလေးများမှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြသည်။

“သခင်မချန်နီ”

ရှေ့ဆုံးရှိ စပါးကြီးမြွေမ၏ ရုပ်တုဘေး၌ ရပ်တန့်နေသော ဆူဆီရီ၏ ကြေကြေကွဲကွဲ ခေါ်သံက ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

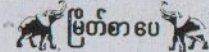
“သခင်မ. . . သခင်မမရှိတော့ဘူး. . . အဟင့်. . . ဟင့်၊ သခင်မရယ်. . .”

မိန်းမပျိုလေးများ ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေကြစဉ် ရုတ်တရက်. . . ။

“ဟင်း”

ရှည်လျားပြင်းထန်သော သက်ပြင်းချသံက အခန်းတံခါးဝမှ ထွက်ပေါ်လာသည်။ အားလုံးက လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ်ထားသော မျက်နှာထားကြည်လင်သန့်ရှင်းသည့် အဘိုးကြီးတစ်ယောက် ရပ်တန့်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူ့အားတွေ့သည်နှင့် မိန်းမပျိုအားလုံးတို့

၏ မျက်နှာပေါ်၌ အပြုံးရိပ်များ ထပ်ဟပ်လာကြသည်။

“အဘ”

တညီတညွတ်တည်းခေါ်ရင်း ထိုပုဂ္ဂိုလ်နား အပြေးအလွှား သွားကြ၏။ နောက်ဆုံးမှာရှိနေခဲ့သော ဆူဆီရီက အဘိုးကြီးအနားကို အရင်ဆုံးရောက်လာသည်။

“အဘ. . . ပြန်လာပြီကိုး”

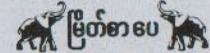
အဘက ခေါင်းညိတ်ရင်း. . . ။

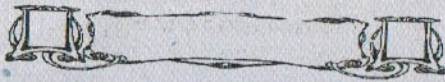
“အေးကွယ်၊ ပြန်ရောက်ချိန်တန်ပြီမို့ အဘပြန်ရောက်လာပါပြီကွယ်”

“စေတီတော်လေးတွေကို ပြုပြင်ဖို့ ထိုက်တန်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကို ရှာတွေ့ပြီလား. . . အဘ”

ဆူဆီရီက အားတက်သရော မေး၏။ အဘက ကြည်ကြည်လင်လင်ပြုံးရင်း ခေါင်းညိတ်၏။ သူ၏အပြုံးက တွေ့မြင်သူတိုင်း၏နှလုံးကို အေးချမ်းသာယာစေသည့် အပြုံးမျိုး. . . ။

“တွေ့ချိန်တန်တော့ တွေ့ခဲ့ပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် အချိန်ကို စောင့်ရဦးမယ်. . . ဆူဆီရီ၊ သမီးတို့ရဲ့ စိတ်နှလုံးကို သိပ်ပြီးအပူမတိုက်ပါနဲ့ကွယ်၊ ချန်နီဟာ ဒီဘဝ၊ ဒီခန္ဓာကို စွန့်ချိန်တန်ပြီမို့ စွန့်သွားတာ၊ တစ်နေ့မှာ သမီးတို့အားလုံးလည်း သူ့လိုပဲ၊ ဒီခန္ဓာကြီးကို စွန့်ခဲ့ရမှာပါကွယ်၊ လမ်းဆုံးမှ မရောက်သေးပဲ၊

လမ်းဆုံးရောက်အောင် ဗုဒ္ဓရဲ့ လမ်းညွှန်မှုအတိုင်း ကျင့်ကြံကြ
ပါကွယ်”

မိန်းမပျိုလေးများက ရိုရိုကျိုးကျိုးနာခံရင်း ခေါင်းညိတ်
ကြ၏။ သူတော်စင်အဘက ဆက်ပြော၏။

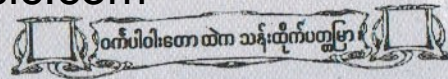
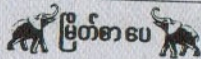
“အဓိကက စိတ်ကလေးပဲ၊ စိတ်ကို ထားတတ်ရမယ်၊
အဲဒီစိတ်ကလေးကို ထားတတ်ဖို့က ဓမ္မကို လက်ခံယုံကြည်နိုင်
မှဖြစ်မှာ၊ လောကရဲ့ အမှန်တရားဖြစ်တဲ့ ဓမ္မကို မပြတ်နှလုံး
သွင်းနေကွယ်”

“ကျွန်မနားလည်ပါပြီ... အဘ”

“ကဲ... ဒါဖြင့် လုပ်သင့်တာလေးတွေ ဆက်လုပ်ကြ
ချည်၊ အဘ... ချန်နီအတွက် လုပ်ပေးနိုင်သလောက် သွားလုပ်
ပေးလိုက်ပါ့မယ်”

သူတော်စင်ကြီးက ကြည်လင်သော အသံဖြင့် နူးနူး
ညံ့ညံ့ ငြင်ငြင်သာသာကလေး တစ်လုံးချင်းပြောပြီး မိန်းမပျို
လေးများအား ကျောခိုင်းကာ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

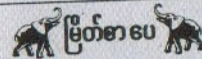
* * *

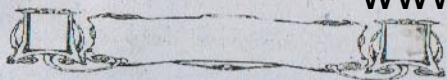
အခန်း - ၉

အိပ်မက်ထဲက သူတော်စင်

ဒီဇင်ဘာလ ကုန်ခါနီးလေ အအေးဓာတ်က ပိုတိုးလာ
သလိုပင်။ ဆောင်းည၏ အအေးဒဏ်ကို အန်တု၍ အိပ်ပျော်
ရန် အတော်ပင် ကြိုးစားယူကြရ၏။ အောင်မောင်းနှင့်မေဝင်း
တို့ ယာတ်ကလေးပေါ်တွင် ကျောချင်းကပ်၍ စောင်အထပ်
ထပ်ခြံရင်း အိပ်ပျော်နေကြသည်။

www.burmeseclassic.com

ထိုစဉ် သူတို့နံ့ဘေးသို့ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ်ထားသော သူတော်စင်အဘ ရောက်ရှိလာသည်။ သူက သူတို့၏ ခေါင်းရင်း၌ ရပ်တန့်ရင်း...။

“အောင်မောင်းနှင့်မေဝင်း... ထကြပါဦးကွယ်”

သူ၏အသံက ငြင်ငြင်သာသာ တိုးတိုးလေးရယ်။ ဒါပေမယ့် ကြည်လင်ပြတ်သားမှု အပြည့်ရှိ၏။ အောင်မောင်းနှင့်မေဝင်းတို့၏ မျက်လုံးများ ရုတ်ချည်းပွင့်လာကြသည်။ သူတို့အား အုပ်မိုးကြည့်နေသော သူတော်စင်ကြီးကို ထင်ထင်ရှားရှားပင် မြင်သွားကြ၏။ သူတို့ တပြိုင်နက်ပင် အိပ်ယာမှ ထလာကြသည်။ သူတော်စင်ကြီးက နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာ ပြုံးပြ၏။

“မင်းတို့ ကလေးလိုချင်နေကြတယ်မဟုတ်လား”

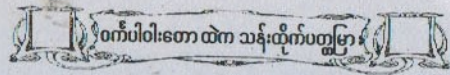
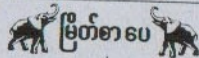
အောင်မောင်းနှင့်မေဝင်းတို့ ချက်ချင်းပင် တပြိုင်နက် တည်းလိုလို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ကြသည်။ ထွက်လာသည့် လေသံကလည်း တစ်ထပ်တည်း...။

“ဟုတ်ပါတယ်... အဘ”

သူတော်စင်ကြီးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လေ၏။

“ကောင်းတယ်ကွယ်၊ ဒီလိုဆို အဘနောက်လိုက်ခဲ့ကြ”

ပြောပြီး လှည့်ထွက်သွား၏။ အောင်မောင်းနှင့်မေဝင်းတို့က သူတော်စင်ကြီးနောက်မှ လိုက်ပါသွားကြသည်။

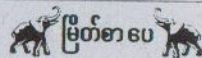
အပြင်သို့ရောက်သောအခါ နှင်းမှုန်များ သယ်ဆောင်ထားသော မြောက်ပြန်လေက သူတို့ကို ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်လေသည်။ နှင်းမှုန်များ ရစ်သိုင်းထားသဖြင့် လပြည့်ဝန်း၏ အလင်းရောင်က မှန်မှန်ဝါးဝါးမျှသာ...။

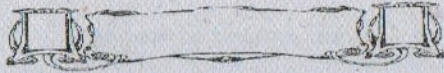
သူတော်စင်ကြီးက စပါးခင်းကြီးကြားရှိ လမ်းသေးသေးလေးအတိုင်း လျှောက်နေသည်။ စပါးခင်းကြီးက မှည့်ဝင်းစပြုနေပါပြီ။ အောင်မောင်းက ရှေ့ကလိုက်၏။ မေဝင်းက နောက်ဆုံးမှ လိုက်ပါလာသည်။ စပါးခင်းကြီးအား လွန်မြောက်ပြီး မြေကွက်လပ်ကျယ်သို့ ရောက်လာလေသည်။ မြေအလွှာယိုလင်မယားနှစ်ယောက်နှင့်မြေဟောက်မောင်နှံတို့ အသက်ချင်းထပ်ကာ စတေးခဲ့သော နေရာဖြစ်သည်။

သူတော်စင်ကြီးက ခြေလှမ်းရပ်တန့်ပြီး အောင်မောင်းတို့ လင်မယားဘက်လှည့်လာသည်။ သူ၏လက်ထဲ၌ အနီးထုပ်ကလေးတစ်ထုပ်ရှိနေ၏။ ဘယ်အချိန်က ဘယ်လို သူ့လက်ထဲရောက်နေမှန်းမသိ။

“ရော့! ဒါ... မင်းတို့ရဲ့ ကလေးပဲ”

မေဝင်းက မက်မက်မောမောပင် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် လှမ်းယူလိုက်သည်။ ချစ်စဖွယ် နုနယ်ချောမောသော ကလေး

လေးက နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေ၏။ ကလေးငယ်၏ မျက်ခုံး နှစ်ခုကြား၌ မွှဲနီလေးတစ်လုံးရှိနေ၏။

“ဘာလေးလဲမသိဘူး. . ကိုအောင်မောင်း၊ ကျွန်မ. . ကြည့်လိုက်မယ်”

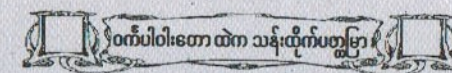
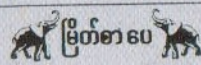
သူမ၏ အသံမှာ ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် တုန်ယင်နေ၏။ သူမက အနီးထုပ်လေးအား လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဖြည့်ရန်ဟန် ပြင်လိုက်စဉ် သူတော်စင်ကြီးက ဟန်တားလေသည်။

“မကြည့်နဲ့. . မေဝင်း၊ ကလေးက မိန်းကလေးပါ။ မင်း တို့အတွက် ပစ္စည်းနှစ်ခုပေးခဲ့မယ်၊ တစ်ခုက မင်းတို့အတွက်၊ တစ်ခုကိုတော့ မင်းတို့လှူရမယ်. . . ကြားလား”

သူ၏အသံမှာ အနည်းငယ် ခက်ထန်သွား၏။ အောင် မောင်းတို့ လင်မယားက ခေါင်းညိတ်၏။ အောင်မောင်းသည် အလေးအနက်ဖြင့်. . . ။

“ကြားပါတယ်. . . အဘ၊ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်နေရာ မှာ သွားလှူပေးရမလဲဆိုတာ ပြောပါ”

“သန့်စင်ထွန်းဆိုတဲ့ လူရွယ်လေးတစ်ယောက်ရဲ့ လက် ထဲ ထည့်ပေးရလိမ့်မယ်၊ သူက မင်းတို့လှူတဲ့ ပစ္စည်းလေးကို အကောင်းဆုံးအသုံးပြုပေးနိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်”

“သူက ဘယ်မှာရှိမလဲမသိဘူး”

“အခုတော့ ရန်ကုန်မှာရှိတယ်၊ ဗဟန်းမြို့နယ်က ဓမ္မ စေတီလမ်းမှာ နေတယ်၊ မင်းတို့က သူ့အိမ်ကို သွားမလို့ စဉ်း စားနေတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်. . . အဘ”

သူတော်စင်ကြီးက ပြုံးရင်း လက်ကာပြ၏။

“မလိုဘူး. . မောင်အောင်မောင်း၊ ကံကြမ္မာက မင်း တို့နဲ့ သူ့ကို တွေ့ဆုံရအောင် ဖန်တီးပေးပါလိမ့်မယ်၊ မင်းတို့ တကူးတက သွားတွေဖို့ မလိုပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့က သူနဲ့ ဘယ်တော့မှ တွေ့ကြ ရမှာလဲ. . . အဘ”

“တွေ့ချိန်တန်ရင် တွေ့ရမှာပေါ့ကွယ်၊ မင်းတို့ လုပ်မြဲ ကိစ္စတွေကို ဆက်လုပ်ရင်း အချိန်ကို စောင့်နေပေါ့”

အောင်မောင်းက ခေါင်းညိတ်ရင်း မေဝင်းကို လှည့် ကြည့်၏။ ကလေးငယ်အား ရင်ခွင်ပိုက်ထားသော မေဝင်းက ကလေးမျက်နှာလေးအား ငုံ့ကြည့်နေရာမှ သူတော်စင်ကြီးထံ ခေါင်းထောင်ကြည့်ရင်း. . . ။

“အဘ. . ကျွန်မတို့ကို ဘယ်လိုပစ္စည်းမျိုးပေးမှာလဲ”

www.burmeseclassic.com

သူတော်စင်ကြီး၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံး တည်ကြည်လေးနက်သွားသည်။ သူက ခြေနင်းထားသော မြေနေရာကို လက်ညှိုးညွှန်ပြရင်း...။

“မင်းတို့အတွက် ပစ္စည်းတွေက ဟောဒီမြေအောက်မှာရှိတယ်”

အောင်မောင်းနှင့်မေဝင်းတို့ မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွား၏။ သူတော်စင်ကြီး ညွှန်ပြသော နေရာမှာ တော်ကြီးမြေဟောက်မောင်နံ့ကို အောင်မောင်းမြှုပ်ထားခဲ့သည့် နေရာဖြစ်သည်မဟုတ်ပါလော။

မေဝင်းက မဝံ့မရဲဖြင့်...။

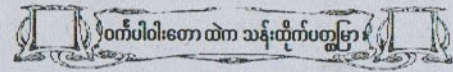
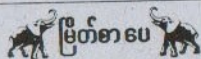
“အဲဒီထဲမှာ ဘာပစ္စည်းရှိလို့လဲ... အဘရယ်”

“သိချင်ရင် တူးကြည့်ပေါ့ကွယ်... အောင်မောင်း၊ ဟိုမှာ ကိုင်းခုတ်တဲ့ ဓားတစ်လက်တွေလား”

“တွေပါတယ်... အဘ”

ထိုဓားမှာ ရာနာဘီဘီက တောကြီးမြေဟောက်မောင်နံ့တို့၏ ဇီဝိန်ကို ခြွေခဲ့သော ကိုင်းခုတ်ဓားဖြစ်ကြောင်း သူ့... ချက်ချင်းမှတ်မိလိုက်သည်။

သူတော်စင်ကြီးက နေရာရွှေ့ ရပ်ရင်း...။

“အဲဒီဓားနဲ့ ဒီနေရာကို တူးလိုက်ပါ”

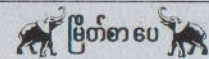
“အဲဒီနေရာမှာ မြေကြီးနှစ်ကောင်ရဲ့ အလောင်းတွေကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မြှုပ်ပေးထားခဲ့တယ်... အဘ၊ အဲဒီမြေအောက်မှာ အသားပုပ်တွေ ရှိချင်ရှိမယ်၊ ဒါမှမဟုတ် မြေခေါင်းနဲ့ အကြေးခွံတွေပဲလည်း ရှိနေနိုင်ပါတယ်၊ အဖိုးတန်တဲ့ ပစ္စည်း ဘာမှမရှိပါဘူးဗျာ”

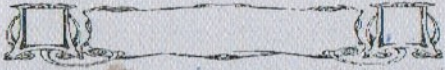
“တူးမှာသာတူးပါ... မောင်ရင်ရယ်၊ မင်းတို့က အတော်စိတ်လောကြတာပဲကိုး”

အောင်မောင်း... ဘာမှမပြောတော့ပါ။ ကိုင်းခုတ်ဓားကို သွားကောက်လာပြီး သူတော်စင်ကြီးခိုင်းသည့်အတိုင်း မြေများကို ဓားဖြင့် တူးဆွလိုက်၏။ တူးဆွပြီးသား မြေများမှာကျစ်လျစ်မှုမရှိပဲ ပွနေသဖြင့် အဆင်ပြေပါသည်။ မကြာမီပင် အပုပ်နံ့နှင့်အတူ မြေအရိုးခေါင်းနှစ်လုံးကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“မင်း... ယူလိုက်ပါ”

သူတော်စင်ကြီးက ထပ်မံအမိန့်ပေးပြန်၏။ အောင်မောင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက် ကြိတ်ချမိ၏။ ဘာပဲပြောပြောကလေးတစ်ယောက်ပေးထားသည့် သူတော်စင်ကြီး၏ အလိုဆန္ဒကို သူလိုက်လျောဖို့ ဆုံဖြတ်ပြီးသား...။

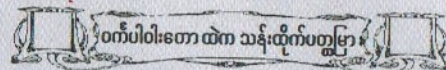
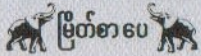
ဒီတော့ မြွေခေါင်းနှစ်လုံးကို ရွံရွံရှာရှာဖြင့်ပင် ကောက်
ယူကာ သူတော်စင်ကြီးထံ လှမ်းပေးလိုက်သည်။ သူတော်စင်
ကြီးက မြွေ၏ဦးခေါင်းကို အရင်ယူပြီး မြွေပါးစပ်အား ဟကာ
တစ်စုံတစ်ခုကို လက်ဖြင့်နှိုက်ထုတ်၍ မြွေဖို၏ခေါင်းကို မြေ
ကျင်းထဲသို့ ပြန်ပစ်ချလိုက်သည်။ သူ့နှိုက်ယူထားသော ပစ္စည်း
လေးကို အောင်မောင်းထံ လှမ်းပေး၏။

“ရော့. . ဒါက မင်းတို့အတွက်”

သူက လက်ဖြင့်အုပ်မိုး ဆုပ်ကိုင်ထားသောကြောင့်
ဘာပစ္စည်းမှန်း အောင်မောင်းမမြင်ရသေး။ အောင်မောင်းက
လက်ဝါးဖြင့် ထုတ်ပေးမိ၏။ သူတော်စင်ကြီးက အောင်မောင်း
လက်ဝါးပေါ်သို့ အတန်ငယ်လေးသော ပစ္စည်းလေးတစ်ခုကို
တင်ပေးလိုက်သည်။

“ဟင်. . ဒါ. . ဒါ. . ပတ္တမြားကြီးလား”

လရောင်အား တန်ပြန်အလင်းတန်းလွှတ်ပေးနေသော
အရည်အသွေးကောင်းလွန်းသည့် နီနီရဲရဲပတ္တမြားခဲက အောင်
မောင်းတို့လင်မယားကို မျက်လုံးအစုံ ပြူးကျယ်စေလျက် ပါး
စပ်အဟောင်းသားဖြစ်အောင် ပြုလုပ်နိုင်ခဲ့သည်။ သူတော်စင်
ကြီးက အောင်မောင်း၏ ဘယ်လက်ရှိ မြွေဟောက်မ၏ ဦး

ခေါင်းကို လှမ်းယူရင်း ခေါင်းညိတ်၏။

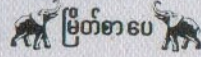
“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါ သန်းထိုက်ပတ္တမြားပဲ”

ခပ်အေးအေးပင်ပြောပြီး မြွေဟောက်မ၏ အာခံတွင်း
ထဲမှ အလားတူပတ္တမြားခဲတစ်လုံး ထုတ်ယူကာ ထပ်မံပေးလိုက်
သည်။ မြွေခေါင်းကိုတော့ ကျင်းထဲပြန်ထည့်သည်။

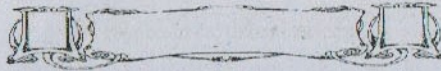
အောင်မောင်းက သူ၏ လက်ဝါးနှစ်ဘက်ပေါ်တွင်ရှိ
ပတ္တမြားနှစ်ခဲကို အသက်ကင်းမဲ့နေသူလို တအံ့တဩ ငေးမော
ကြည့်နေသည်။ မေဝင်းကလည်း အလားတူပင်။ သူတော်စင်
ကြီးက အောင်မောင်းတို့လင်မယားကို ကြည့်ရင်း သက်ပြင်း
တစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“အင်း. . လောကီသားတွေ၊ လောကီသားတွေ၊ တ
ကယ့်ရတနာအစစ်အမှန်ကို မမြင်တွေ့နိုင်ရှာကြသေးပဲကိုး”

သူ၏ စကားကိုကြားမှ အောင်မောင်းတို့လင်မယား
သတိဝင်လာကြသည်။ သူတို့သည် သူတော်စင်ကြီးကို ကြည့်
ပြီး ဘာပြောရမှန်းမသိ။ အသက်ရှူနှုန်း မြန်ဆန်နေကြသည်။
သူတော်စင်ကြီးက အောင်မောင်းလက်ဝါးပေါ်မှ ပတ္တမြားနှစ်
ခဲ မြေကျင်းထဲသို့ ပစ်ချလိုက်၏။ သူပစ်ချလိုက်သော သန်း
ထိုက်ပတ္တမြားနှစ်ခဲ မြေကျင်းထဲရောက်သွားသည်နှင့် ကျင်းနံ

www.burmeseclassic.com

ဘေးရှိ မြေသားများက အလိုအလျောက် ကျင်းထဲပြန်ကျသွားသည်မှာ အဆက်မပြတ်ပင်။

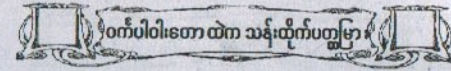
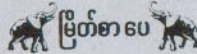
မကြာမီမှာပင် ပကတိအတိုင်း ပြန်ပြည့်သွားခဲ့သည်။ အောင်မောင်းက ကိုင်းခုတ်စားဖြင့် မတူးဖော်ရသေးမီက အခြေအနေအတိုင်းပင်။

သူတော်စင်ကြီးက အောင်မောင်း၏ မျက်လုံးအစုံကို စိုက်ကြည့်လိုက်၏။ သူ၏ အကြည့်က အောင်မောင်း၏ မျက်လုံးများကို ထွင်းဖောက်ပြီး စိတ်နှလုံးကိုပါ တွေ့မြင်နေပြီဟု အောင်မောင်းယုံကြည်မိသည်။

သူတော်စင်ကြီး၏ မျက်လုံးအစုံမှ အလင်းတန်းများ ဖြာထွက်နေသလိုပင်။ နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရှုပ်ပြောသော သူ၏အသံက အောင်မောင်းနားထဲ ပဲ့တင်ထပ်၍ ဝင်ရောက်လာသည်။

“မှတ်ထားပါ။ မြွေဟောက်အမရဲ့ သန်းထိုက်ပတ္တမြားခဲက ပိုကြီးတယ်။ အဲဒီအခဲက မင်းတို့အတွက်မဟုတ်ဘူး။ သန့်စင်ထွန်းနှင့်တွေ့တဲ့အချိန်မှာ ဒီသန်းထိုက်ပတ္တမြားခဲကို ပေးရမယ်။ ကဲ... မင်းတို့ပြန်တော့ မနက်မှ ဒီသန်းထိုက်ပတ္တမြားနှစ်ခဲကို လာယူချည်၊ သွားတော့”

သူ၏ အမိန့်အတိုင်း အောင်မောင်းတို့လင်မယားမှာ

နောက်လှည့်ကာ လာလမ်းအတိုင်း ပြန်လျှောက်သွားကြသည်။ သူတို့ ယာတဲထဲပြန်ရောက်သည်အထိ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားမပြောဖြစ်ကြ။ ငေးငိုင်းကာ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်နေကြသည်။

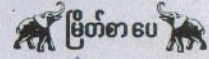
ယင်းအချိန်... ရုတ်တရက်...

“အဲ့... အဲ့... အူဝဲ”

စူးစူးရှရှအော်ရင်း အော်ဟစ်ရုန်းကန်ခြင်းဖြင့် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်းကို စတင်ဖြိုခွင်းသူက မေဝင်း၏ ရင်ခွင်တွင်း ငြိမ်သက်စွာ အိပ်ပျော်နေခဲ့သော ကလေးငယ်ပင်ဖြစ်သည်။ ကလေးငယ်မှာ သန်မာလွန်းလှ၏။ စူးရှသော အသံဖြင့် ငိုကြွေးရင်း ရုန်းကန်နေသည့်အားက ကြီးမားလွန်း၏။

“သမီးလေး... သမီးလေး... မငိုပါနဲ့ကွယ်”

မေဝင်းက ကမန်းကတမ်း ချော့မော့၏။ ကလေးငယ်လွတ်မကျသွားအောင် တင်းတင်းကြပ်ကြပ် ပိုက်လိုက်သည်။ ကလေးငယ်က ခါးကိုကော့ပစ်လိုက်သည်။ အားကောင်းလှသဖြင့် မေဝင်း၏ လက်နှစ်ဖက်မှာ မခံရပ်နိုင်အောင် နာကျင်သွား၍ လက်လွတ်သွား၏။ ထို့ကြောင့် ကလေးငယ်မှာ မြေပေါ်သို့ ပြုတ်ကျသွား၏။ အနီးစမှာလည်း အဝေးသို့ လွင့်သွားသည်။

www.burmeseclassic.com

“ဘုတ်”

“အူဝဲ... အူဝဲ”

ဆက်လက်ငိုနေသော ကလေးငယ်ကို အောင်မောင်း တို့လင်မယား စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ ကလေး ငယ်က ဘာမှမဖြစ်ပါ။ သို့သော် သူတို့ လိပ်ပြာလွင့်မတတ် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားမိကြသည်။ ကလေးငယ်၏ လည်ပင်း မှ ခြေဖျားလက်ဖျားအထိ နေရာမလပ် နေရာယူထားသော အကြေးခွံများကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့်ဖြစ်၏။

“ဟာ”

“အမလေး”

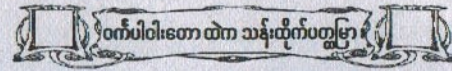
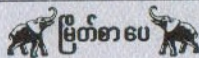
သူတို့သည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာဖြင့် ပြိုင်တူအော်မိ ကြလေတော့သည်။

* * *

“အမလေး”

မေဝင်းအော်ဟစ်ရင်း အိပ်မက်မှ လန့်နိုးလာသည်။

ငေါက်ကနဲထထိုင်ပြီး...။

“သမီးလေး.. သမီးလေးရဲ့ ကိုယ်မှာ မြွေအကြေးခွံ တွေနဲ့၊ မြွေအကြေးခွံတွေနဲ့”

ကယောင်ကတမ်းဖြင့် အော်ဟစ်ပြီးမှ သတိဝင်လာ သည်။ တဒုတ်ဒုတ်ခုန်နေသော ရင်ဘတ်ကို လက်ဖြင့်ဖိရင်းမှ မျက်လုံးစုံမှိတ်ကာ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

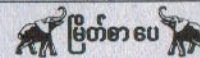
“အင်း... ငါအိပ်မက်မက်နေတာကိုး၊ တော်ပါသေး ရဲ့”

သူမမှာ မရှိသောရင်သွေးကို မိခင်စိတ်ဖြင့် ပူပန်သွား လေသည်။ သူမ.. အောင်မောင်းဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက် သည်။ ထိုအခါ မီးထွန်းပြီး သူမကို လှမ်းကြည့်နေသော အောင် မောင်း၏ မျက်လုံးအစုံကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ သူ၏ မျက် လုံးအစုံ၌ ထူးဆန်းသော အရိပ်အယောင်တချို့ နေရာယူထား တာကို သူမချက်ချင်း သတိပြုမိလိုက်သည်။

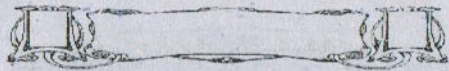
“ကိုအောင်မောင်း.. ရှင်ကော.. ရှင်ကော အိပ်မက် က လန့်နိုးလာတာလား... ဟင်”

အောင်မောင်းက ဖြည်းညှင်းစွာ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ်တယ်... မေဝင်း၊ ငါလည်း သမီးလေးရဲ့ ကိုယ် ပေါ်က မြွေအကြေးခွံတွေကို တွေ့လို့ လန့်နိုးလာတာ”

www.burmeseclassic.com

မေဝင်းရင်ထဲ တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်လာသည်။ သူမက တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်သွားသော နှုတ်ခမ်းအစုံကို ကြိုးစားထိန်းချုပ်ပြီး စကားပြောနိုင်ရန် အတော်လေးကြိုးစားယူရသည်အထိ စိတ်လှုပ်ရှားသွားမိသည်။

“ကျွန်မတို့ . . ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်လုံး အိပ်မက်တစ်ခုတည်းကို အတူမက်ပြန်ပြီ၊ ဒါဆို . . ဒါဆို . . ကျွန်မတို့ . . .”

သူမ . . ဆက်မပြောနိုင်တော့ပါ။ အောင်မောင်းက သူမအနီး ကပ်လာပြီး ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း . . .။

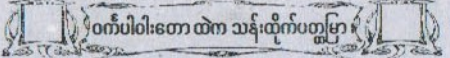
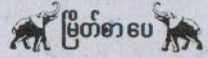
“စိတ်အေးအေးထားပါ . . မိန်းမရယ်၊ မနက်ကျရင် ငါတို့ ဟိုနေရာကို သွားတူးကြည့်တာပေါ့!”

မေဝင်းက အောင်မောင်း၏ လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ပြန်လည်ဆုပ်ကိုင်ပြီး မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“အိပ်မက်ကတော့ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ထူးဆန်းတယ် . . ကိုအောင်မောင်း၊ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား . . ဟင်”

အောင်မောင်း၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံး တည်ကြည်လေးနက်သွား၏။

“ငါတို့အိပ်မက်အပေါ် ငါအပြည့်အဝ ယုံကြည်တယ် မေဝင်း”

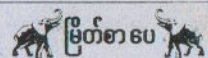

သူ၏ ယုံကြည်ချက် လုံးဝမမှားပါ။ အာရုဏ်တက်ချိန်၌ သူတို့ ပေါက်တူးတစ်လက်ဖြင့် မြွေဟောက်မောင်နှံတို့၏ မြေပုံသို့ သွားရောက်ကာ တူးဖော်ရာ သန်းထိုက်ပတ္တမြားနှစ်လုံးကို အံ့ဩဖွယ်ရာ တွေ့မြင်ရရှိခဲ့၏။

သူတို့သည် လျှို့ဝှက်စွာ သိမ်းဆည်းထားရင်း စပါးပေါ်ချိန်ကို စောင့်ရ၏။ သန့်စင်ထွန်းဆိုသော လူနှင့်တွေ့ဆုံခွင့်ရမည့်အချိန်ကို မျှော်လင့်ကြီးစွာဖြင့် စောင့်မျှော်နေစဉ် မေဝင်းမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိလာသည်။

သူတို့ အလွန်ပင် ပျော်ရွှင်သွားကြ၏။ လှပသည့် အနာဂတ်လေးကို မျက်စိထဲ ပုံဖော်မြင်ယောင်ရင်း ကြည်နူးနေမိကြသည်။ သူတို့ စိုးရိမ်မိတာ တစ်ခုတော့ရှိသည်။ အိပ်မက်ထဲကအတိုင်း သူတို့ မွေးလာမည့် ကလေးလေး၏ကိုယ်ပေါ်တွင် မြွေအကြေးခွံများ ပါလာမှာကို စိုးရိမ်စွာဖြင့် မေဝင်းမှာ အကြိမ်ကြိမ် ဆုတောင်းနေခဲ့သည်။

ထိုအတောအတွင်း သူမ၏ ဝမ်းဗိုက်အတွင်းရှိ ကလေး၏ အစွမ်းကို သူမတို့ တအံ့တဩ သိရှိခွင့်ရရှိခဲ့ကြသည်။ ဖုန်ဆိုးမြေအား ရှင်းလင်းရင်း မြွေဟောက်မောင်နှံကို တွေ့မြင်ခဲ့ကြချိန်မှစ၍ သူတို့သည် အံ့ဩထူးဆန်းမှုများကို ခံစားနေခဲ့ကြ

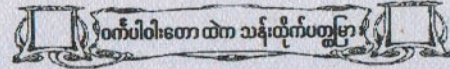

ရပေပြီ။

‘မိန်းကလေး’ဟု သိထားသော သူမရင်သွေးလေးနှင့် ပတ်သက်သည့် ထူးဆန်းမှုက သူတို့ကို ယုံကြည်ရဲရင့်မှုများကို ဖန်တီးပေးခဲ့လေသည်။

* * *

အခန်း - ၁၀

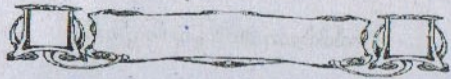

အဖေ့ကို ကယ်ပါ

“အမေ . . အမေ . . ထပါဦး၊ အဖေ . . ဝါးတောထဲမှာ သတိလစ်နေပြီ”

နား၊ အနားကပ်ပြောသော စူးရှရှအသံလေးကြောင့် မေဝင်းလန့်နိုးလာသည်။ ဘေးနားကိုကြည့်လိုက်တော့ ဒွေဗင် မောင်းကမရှိ။ နေရောင်ကတော့ ထွက်ပေါ်နေပြီ။ မေဝင်းရင်

www.burmeseclassic.com

ထဲ ထိတ်ကန်ဖြစ်သွားရ၏။ မနက်တိုင်း တောထဲဝင်ကာ ဟင်း ရွက်သွား၊ သွားခူးတတ်သည့် အောင်မောင်းအတွက် အကြီးအ ကျယ် စိုးရိမ်သွားရသည်။

“ဟင် . . . ကိုအောင်မောင်း . . . ကိုအောင်မောင်း၊ ဝါး တောထဲမှာ သတိလစ်နေပြီဆိုပါလား။”

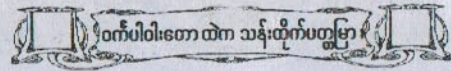
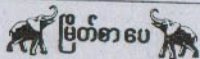
သူမယောက်ယက်ခတ်သွား၏။ ပြူးပြူးပျာပျာဖြင့် ယာ တဲထဲမှထွက်ကာ တောထဲဝင်ခဲ့သည်။ ဝါးတောထဲအရောက် ၌ ပက်လက်ကြီးလဲနေသော အောင်မောင်းကို တွေ့ရသည်။ သူမပြေးသွားပြီး ပွေ့ထူလိုက်၏။

“ကိုအောင်မောင်း . . . ကိုအောင်မောင်း၊ အိုး . . . ခေါင်း နောက်မှာလည်း သွေးတွေနဲ့ပါလား၊ ကိုအောင်မောင်း . . . ခေါ် လို့လည်း မရဘူး၊ ဒုက္ခပါပဲ”

မောင်းက မျက်ရည်တလည်လည်ဖြင့် အောင်မောင်း ၏ ခေါင်းနောက်ဘက်ကို လက်ဝါးဖြင့်အုပ်ရင်း ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ။ ရင်ထဲ မီးမြိုက်ခံရသလို ပူလောင်လာသည်။

“ကယ်ကြပါဦးရှင်၊ ဒီမှာ . . . ကျွန်မယောက်ျား ဒုက္ခ ရောက်နေလို့ပါ၊ ကယ်ကြပါဦး”

အသံကုန် ဟစ်အော်လေတော့၏။ မျက်ဝန်းထဲ ပြည့် လာသော မျက်ရည်ပူတွေကလည်း ပါးနှစ်ဖက်ပေါ် တလိပ်

လိမ့် စီးကျလာနေပြီ။

ထိုစဉ် . . . ။

“ငါလာပြီ . . . မောင်းရေ”

ထိုအသံနှင့်အတူ လွယ်အိတ်ကြီးတစ်လုံးဖြင့် မောင်း အနားရောက်လာသူက ရွာမှ ဆေးဆရာကြီးဦးခင်အောင်ဖြစ် ၏။ သူမ . . . ဝမ်းသာအားတက်သွားရသည်။

“ဟာ . . . ဦးလေး၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ . . . ဦးလေးရယ်၊ ကိုအောင်မောင်းကို ကယ်ပေးပါ၊ ဒီမှာ ခေါ်လို့မရတော့ဘူး”

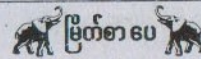
ဦးခင်အောင်က လွယ်အိတ်ကို ဘေးချပြီးမှ အောင် မောင်း၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို မှောက်ခုံဖြစ်အောင် ပြုလုပ်လိုက်၏။

“ညည်းလက်ဘေးဖယ် . . . မောင်း၊ ငါကြည့်စမ်းမယ်” မောင်းက အောင်မောင်း၏ ဦးခေါင်းပေါ်ရှိ သူမ၏

လက်ကို ဖယ်ပေးလိုက်၏။ ဦးခင်အောင်က ဝမ်းလိပ်တစ်လိပ် ကို ပုလင်းတစ်ခုထဲမှ ဆေးရည်အနည်းငယ်စွတ်ပြီး သွေးများ ကို အမြန်ဖယ်ရှား၏။ အနာပေါက်ပေါ်လာသည်။

“ဒဏ်ရာက မကြီးပါဘူး၊ စိတ်မပူနဲ့ . . . မောင်း” သူကပြောရင်း သွေးဆေးမှုန့်များကို ထုတ်ယူကာ

အောင်မောင်း၏ ဒဏ်ရာကိုသိပ်၏။ ပြီးလျှင် ဝမ်းစဖြင့် ဖိကပ် ပြီး ပတ်တီးစည်းလေသည်။ မောင်းက လိုအပ်သည်များအား

www.burmeseclassic.com

ဘေးမှ ကူညီကိုင်ပေးရင်း...။

“အားကိုးပါတယ်... ဦးလေးရယ်၊ သူ့... သူ့... ဘာမှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးနော်”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ အသက်နဲ့ အဝေးကြီးပါ။ အဲ... ဒါပေမယ့် သွေးထွက်တော့ နည်းနည်းလွန်နေပြီ၊ ကံကောင်း လို့ပေါ့ကွာ”

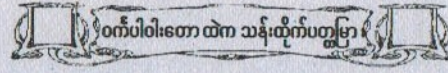
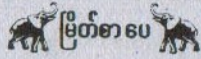
ဦးခင်အောင်က ထိုသို့ပြောပြီး အောင်မောင်းအား ပက်လက်ပြန်လှန်စေလျက် ဆေးတစ်ဖုံတိုက်သည်။ ပြီးလျှင် မှောက်လျက် ပြန်နေစေ၏။ အောင်မောင်းကတော့ အခုချိန် ထိ သတိမရသေး။

“ဒီကောင်... ဒီမျှစ်စို့ကြီးကို နင်းမိပြီး ချော်လဲရာက ဒီကျောက်ခဲစွန်းနဲ့ ဆောင့်မိတာဖြစ်မယ်၊ ချက်ချင်းသတိလစ် သွားတော့ ပိုဆိုးသွားတာပေါ့၊ တော်သေးတာပေါ့ကွာ၊ မြင်တဲ့ လူကမြင်ပြီး သတင်းလာပို့လို့ မဟုတ်ရင် မလွယ်ဘူး”

မေဝင်းမှာ အံ့သြသွား၏။

“ဟင်... ဦးလေးကို ကိုအောင်မောင်းအကြောင်းကို ဘယ်သူက သတင်းလာပို့တာလဲ၊ ကျွန်မကိုတော့ လာမပြော ဘူး”

ဦးခင်အောင်... မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ဟေ... ဒါဖြင့် ညည်းက ဒီကို ဘယ်လိုလုပ်ရောက် လာတာလဲ”

“ဟို... ဟို... ကိုအောင်မောင်း ထွက်သွားတာ ကြာ လွန်းနေလို့ စိတ်ပူပြီး လိုက်လာတာ၊ ဦးလေးကို ဘယ်သူလာ ပင့်သွားတာလဲ”

“မသိဘူး၊ အော်သံကြားတာနဲ့ ငါလွယ်အိတ်ယူပြီး ချက်ချင်းလာခဲ့တာပဲ၊ ဘယ်သူလာပြောသွားလဲတောင် မသိပါ ဘူးလေ၊ တခြားလူတွေကို လိုက်အကြောင်းကြားနေပြီထင်ပါ တယ်”

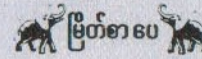
မေဝင်းရင်ထဲ နားလည်လိုက်သလိုရှိသည်။ ပို၍သေ ချာအောင် ဦးခင်အောင်ကိုပဲ မေးရပါမည်။

“အသံက ဘယ်သူ့အသံလဲ ဆိုတာကိုကော ဦးလေး မမှတ်မိဘူးလား”

“အသံစူးစူးလေးပဲ၊ ကလေးအသံနဲ့တောင်တူသေး၊ ဘယ်သူလဲတော့ မသိပါဘူး၊ မမှတ်မိဘူး”

“ရှင်”

“ဪ... ညည်းကလည်း ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် အရေးမ ကြီးပါဘူး၊ ညည်းကို ဝင်ပြီးအကြောင်းမကြားတာက ငါ့အ မြန်ရောက်ဖို့ကိုသာ အာရုံစိုက်ရင်း မေ့သွားလို့ဖြစ်မှာပေါ့၊ အ

ချိန်ကြာမှာလည်း စိုးတယ်နဲ့တူတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ညည်းရဲ့ ယောက်ျား အချိန်မီ ဆေးကုခံရဖို့က အရေးကြီးဆုံး မဟုတ် လား။”

“ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် လမ်းကြောင်း သင့်နေရဲ့ သားနဲ့ လှမ်းအော်ပြောသွားလို့ ဘာမှအပမ်းကြီးတာ မှမဟုတ်ပဲ . . ဦးလေးရယ်”

ဦးခင်အောင်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်၏။

“ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ၊ ဪ . . မင်းရောက်နေတာ ကိုပါ သူတွေသွားလို့လားမှမသိတာ၊ မင်းရောက်တာ ကြာနေ ပြီလား။”

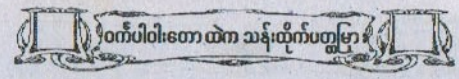
“မကြာသေးပါဘူး၊ ဦးလေးနဲ့ ရှေ့ ဆင့်နောက်ဆင့်ပဲ”

“အိုကွယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ညည်း . . သူ့ကို ကျေးဇူးတင် သင့်တယ်၊ ဘာလို့ ရန်လိုနေရတာလဲ”

မေဝင်းက ခေါင်းကောလက်ပါ ခါရင်း ငြင်းရသည်။

“ဟာ . . ကျွန်မရန်မလိုပါဘူး . . ဦးလေးရယ်၊ ဘယ်သူ လဲဆိုတာကို ကျွန်မက သိချင်နေတာပါ၊ ကျွန်မတို့ ရွာသူတွေ ထဲမှာကလည်း အသံစူးပြီး ကျယ်တဲ့လူက အများသားနော်”

“အချိန်တန်တော့ သိရမှာပေါ့၊ ဟော . . ဟိုမှာ ငါတို့ ရွာသားတွေတောင် ရောက်လာပြီ၊ ဟေ့ကောင်တွေ ဒီကောင်

ကြီးကို လာမကြပါဦး”

ရောက်လာသော ရွာသားများအနက် ဗလတောင့် သော ရွာသားနှစ်ယောက်က အောင်မောင်းကို မှောက်လျက် အနေအထားဖြင့်ပင် သယ်ဆောင်သွားကြသည်။ သူတို့ကို သ တင်းလာပို့သူ မည်သူမှန်းမသိကြ။ ကလေးအသံနှင့်တူသော အသံစူးစူးလေးဟူသာ ပြောကြသည်။

ရွာမှာက အသံစူးပြီး ကျယ်တဲ့လူရှိသော်လည်း ကလေး အသံနှင့်တူတဲ့ အသံပိုင်ရှင်တော့မရှိပေ။ ဒီအကြောင်း အောင် မောင်းသတ်ရလာတော့ မေဝင်း . . ဝမ်းသာအားရပြောပြပြီး။

“သမီးလေးက ရှင့်အသက်ကို ကယ်လိုက်တာရှင့်”

ဟုမှတ်ချက်ပေးလိုက်သည်။

သူမ၏ မှတ်ချက်ကို အောင်မောင်းက အပြည့်အဝ ယုံကြည်ထောက်ခံပေးခဲ့သည်။

“ဟုတ်တယ် . . မေဝင်း၊ ငါ့သမီးလေးက ဗိုက်ထဲမှာ ဖြင့် နှစ်လပဲရှိသေးတယ်၊ မိဘကို ကူညီစောင့်ရှောက်နေပြီ၊ တကယ် သမီးကောင်း၊ ငါတို့ ကံကောင်းတာပေါ့ . . မိန်းမရယ်”

မေဝင်းက ကြည်ကြည်နူးနူးပြုံးရင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဒါပေါ့ရှင်၊ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ကျွန်မတို့လောက် ကံ ကောင်းတဲ့လူ မရှိတော့ဘူးထင်တယ်”

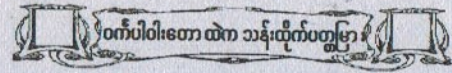
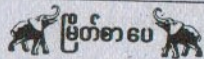
www.burmeseclassic.com

ဂုဏ်ယူဝမ်းမြောက်စွာပြောရင်း သူမဝမ်းဗိုက်ကို ပွတ်
သပ်နေမိသည်။ ထိုအသံရှင်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ရွာသူရွာသားများ
လည်း တအံ့တဩဖြစ်သွားကြရသည်။

နောက်တော့ အားလုံးက 'အောင်မောင်းမှာအစောင့်
အရှောက်ရှိတယ်'လို့ မှတ်ချက်ချသွားကြလေတော့သည်။

* * *

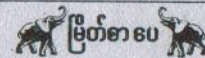

အခန်း - ၁၁

အမေ့ကို ခေါ်သွားပါ

“အဖေ... ဒီနေ့ စပါးခင်းထဲဆင်းရင် အမေ့ကိုပါ ခေါ်
သွားပါနော်”

အောင်မောင်းအိပ်ပျော်နေရာမှ နိုးချင်သလိုလို ဖြစ်
လာချိန် သတိလုံးလုံးမကပ်နိုင်သေးမီ ကြားရသည့် အသံစူးစူး
လေးက ပီပီပြင်ပြင်ပင် နားထဲသို့ ဝင်လာသည်။ သူ့မျက်လုံး

www.burmeseclassic.com

များကို ဖွင့်လိုက်၏။

တဲထဲ၌ အလင်းရောင်မှုန်မှုန်လေးရှိနေ၏။ အပြင်မှာ နေရောင်ထွက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း သူ့ခန့်မှန်းသိရှိလိုက်သည်။ သူက အကြောဆန့်ပြီး သမ်းဝေရင်း ထထိုင်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် မေဝင်းလည်း အိပ်ယာမှ နိုးလာ၏။ နိုးနိုးချင်း ပင် သူမက အောင်မောင်း၏ လက်မောင်းကို လှမ်းဆွဲပြီး . . ။

“ကိုအောင်မောင်း . . ရှင်ဒီနေ့ စပါးခင်းထဲမှာ ဘာ လုပ်စရာရှိလဲ”

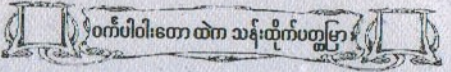
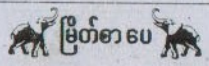
“ထုံးစံအတိုင်း ရေလောင်းပေးရမှာပေါ့၊ ပြီးရင်တော့ ပေါင်းသင်ဖို့ စဉ်းစားထားတယ်၊ ဘေးနားမှာ မြက်ပင်လေးတွေ အတော်ပေါက်နေတာ မနေ့ကမှ ငါသတိထားမိလို့လေ”

“ဒီနေ့တော့ ရှင်နှင့်အတူ ကျွန်မပါ လိုက်ခဲ့မှဖြစ်မယ်၊ သမီးလေးက လိုက်ခိုင်းနေပြီရှင်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲမသိဘူး”

အောင်မောင်းပြုံးလိုက်၏။

“ကိစ္စထူးရှိလို့ နေမှာပေါ့ကွာ၊ ကဲ . . ထ . . ကိုယ်လက် သန့်စင်ပြီးရင် မနေ့ညက ပေါင်းထားတဲ့ ကောက်ညင်းပေါင်း ကို ငါးရုံ ခြောက်ဖုတ်နဲ့ စားကြတာပေါ့၊ ပြီးမှ လုပ်ငန်းခွင်ဝင် ကြမယ်”

“အင်း”

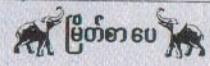
မေဝင်းက ဆံပင်အားထုံးရင်း ထသွားသည်။ သူမ နောက်မှ အောင်မောင်းလိုက်သွားသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင်တော့ ဒီနေ့ ဘယ်လိုထူးဆန်းတာတွေနဲ့ တွေ့ရမလဲမသိဘူးဟု တွေး တော့မှန်းဆကြည့်နေမိလေသည်။

ကိုယ်လက်သန့်စင်ခြင်း၊ နံနက်စာစားသောက်ခြင်းတို့ ပြီးစီးသောအခါ အောင်မောင်းက ထမ်းပိုးကိုမကာ ပခုံးပေါ် တင်၏။ ထမ်းပိုးတစ်ဖက်တစ်ချက်၌ ချိတ်ဆွဲထားသော သံ ချိတ်၌ ရေပန်းခရားနှစ်လုံးကို ချိတ်ကာ မေဝင်းနှင့်အတူ ရေ ခပ်ထွက်ခဲ့သည်။

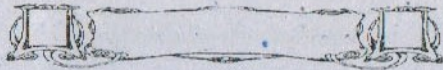
မေကြည်တို့ လယ်ခင်းရှိ ရေတွင်းထဲမှရေကို ရေပန်း ခရားထဲ ခပ်ထည့်ပြီးနောက် အောင်မောင်းက ထမ်းပိုးရင်းဖြင့် ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်လာခဲ့သည်။ မေဝင်းက ဘေးမှလိုက် ရင်း ပြောလာသမျှစကားတွေကို စိတ်ရှည်လက်ရှည်ပင် စိတ် ပါဝင်စားစွာ နားထောင်ပေးလေသည်။

ယာခင်းထဲပြန်ရောက်တော့ မေဝင်းက စပါးခင်းထဲကို လှမ်းဝင်သွားသည်။ အောင်မောင်းက ရေပန်းခရားနှစ်လုံးထဲ က ရေများကို တစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ စပါးတန်းများကိုလောင်း ရင်း မေဝင်းနောက်မှ လိုက်ရသည်။

တဖန် ရေတွင်းထဲက ရေကို ပြန်ခပ်ရ၊ သလုပ်ရ၊ ဖြန်း

www.burmeseclassic.com

ရဖြင့် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ လုပ်ရလေသည်။ ခဏကြာတော့ အောင်မောင်းတစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတို့ရွှဲရွှဲစိုသွားသည်။ သူ့အား ကြည့်ရင်း မေဝင်းက သက်ပြင်းချမိ၏။

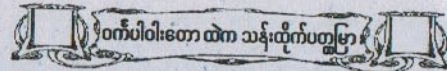
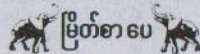
“အင်း. . ရှင်လည်း တစ်နေ့တစ်နေ့ သိပ်ပင်ပန်းမှာပဲ နော်. . ကိုအောင်မောင်း၊ ကန်ကြီးဘေးနားကို ရှင်းပစ်လိုက်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“အေးကွာ၊ ဒီလိုသာဆို ငါတို့အတွက် အတော်အဆင် ပြေမှာ၊ တို့ရွာသားတွေလည်း လူစုပြီးရှင်းမယ်၊ ရှင်းမယ်နဲ့ မရှင်းဖြစ်ကြသေးဘူး၊ အေးလေ. . အားလုံးက ကိုယ့်စိုက်ခင်းနှင့်ကိုယ် အလုပ်ရှုပ်နေကြတာကိုး၊ ငါကလည်း အဲဒီနားကို သွားရှင်းချင်စိတ်ကို မွေးလို့ကိုမရဘူး၊ ဘာဖြစ်မှန်းမသိဘူးကွာ၊ အဲဒီနားရောက်ရင် ငါ့စိတ်ထဲတစ်မျိုးကြီးပဲ”

“ဟိုအဖြစ်အပျက်ကို ရှင့်မျက်စိထဲစွဲနေလို့ ဖြစ်မှာပေါ့တော်၊ ရှင်းမနေပါနဲ့၊ နောက်ဆို ရှင်လည်း ဒီလိုအလုပ်ကြမ်းတွေ လုပ်ရတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူဌေးကြီးလို့ နေရတော့မှာပါရှင်”

အောင်မောင်းက ပြူးပြူးပျာပျာဖြင့် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ကြည့်ပြီး. . .

“တိုးတိုးပြောစမ်းပါ. . မေဝင်းရယ်”

“ဘယ်သူမှ မရှိပါဘူး”

“သတိဆိုတာ ပိုတယ်လို့မရှိဘူးကွ၊ ဒီကိစ္စကို မေ့ထားစမ်းပါ၊ ငါတို့က ‘သန့်စင်ထွန်း’ဆိုတဲ့လူကို တွေ့ပြီးမှ အကျိုးခံစားခွင့်ရမှာ၊ ဒီအတောအတွင်း မလိုလားအပ်တဲ့ ပြဿနာတွေ မဖြစ်စေဖို့က ဒီကိစ္စကို ဘယ်သူမှသိလို့မဖြစ်ဘူး”

မေဝင်းကပြုံးရင်း ခေါင်းညိတ်၏။

“ကျွန်မသိပါတယ်ရှင်၊ ရှင်ပင်ပန်းနေတာကို တွေ့လို့ အားပေးတာပါ”

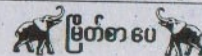
“ရပါတယ်ကွာ၊ နောက်ဆို ဒီအလုပ်တွေကို လုပ်ချင်တောင် လုပ်ခွင့်ရတော့တာမှမဟုတ်ပဲ၊ သန့်စင်ထွန်းနှင့်တွေ့ပြီးရင် အားလုံးပြောင်းလဲသွားတော့မှာလေ”

“သူ. . ကျွန်မတို့ဆီ အခုထိ ရောက်မလာသေးဘူးနော်၊ သူ့ကို ကျွန်မသွားသာ တွေ့ပစ်လိုက်ချင်တယ်၊ နေရာလည်း သိနေတဲ့ဟာကို”

“သူတော်စင်ကြီး ဟန့်တားထားတာကို လုပ်ဖို့စိတ်မကူးပါနဲ့ကွာ”

“ကျွန်မရဲ့ ကိုယ်ဝန်တောင် သုံးလကျော်နေပြီ၊ ဘယ်အချိန်ထိ စောင့်ရဦးမယ်မသိဘူး”

“အေးကွာ၊ စပါးပေါ်ချိန်ဆို ငါက ရွာမှာရှိမဟုတ်

www.burmeseclassic.com

ဘူး၊ အဲဒီအချိန်မှ ရောက်လာရင် မင်းတစ်ယောက်တည်းရယ်၊ မင်းကလည်း ကိုယ်ဝန်နဲ့ ထားခဲ့ရမှာ စိတ်မချဘူး၊ ဒီကြားထဲ ရောက်လာရင် ကောင်းမယ်ကွာ”

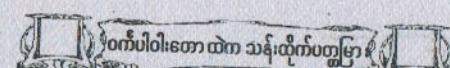
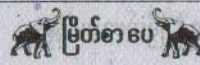
“ဒီတစ်ခေါက် ရှင်မြို့ တက်ရင် ကျွန်မလည်း လိုက်ခဲ့မယ် . . ကိုအောင်မောင်း၊ ပစ္စည်းတွေကိုလည်း တစ်ခါတည်း ယူသွားမယ်”

အောင်မောင်းက မျက်မှောင်ကုတ်ပြီး မောင်းကိုလှည့်ကြည့်သည်။

“မင်းက ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့ကို ဘာလိုက်လုပ်မှာလဲ”

“ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ဒီပစ္စည်းတွေနဲ့ ရှင်စိတ်ချလက်ချထားခဲ့မလို့လား၊ မတော်တဆဆိုတဲ့ ကိစ္စတွေကြုံလာရင် ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမှာလဲ၊ အခုရွာကိုရောက်လာကြတဲ့ ဟိုလင်မယားနှစ်ယောက်ရဲ့ဆရာကြီး ဝိုဘင်တို့လူစုက ကျွန်မတို့ဆီ မကြာမကြာလာလာပြီး စကားလာလာပြောနေတာကို ကျွန်မမကြိုက်ဘူး၊ သူတို့ ဒီကိစ္စကိုများရိပ်မိထားသလားလို့”

“အေး . . ဟုတ်တယ်ကွ၊ ဟိုနေ့က သူ . . ငါ့ကို လာမေးသေးတယ်၊ နှစ်ချို့ မြေတွေကို ဘယ်နေရာမှာ မြုပ်ထားခဲ့လဲတဲ့၊ ဧကန္တ နှစ်ချို့ မြေရဲ့ အာခေါင်ထဲမှာ သန်းထိုက်ပတ္တမြား

ရှိတာကို သူသိလို့လားမသိဘူး”

မောင်းက မျက်လုံးပြူး၊ မျက်ဆံပြူးဖြင့် . . . ။

“ဟင် . . ဟုတ်လား၊ ရှင် . . ဘာပြန်ပြောလိုက်လဲ”

“အတိအကျ မမှတ်မိဘူးလို့တော့ ဖြေလိုက်တယ် . . မောင်း၊ မင်းပြောတာမှန်တယ်၊ မင်း . . ငါနှင့်အတူသာ လိုက်ခဲ့ပေတော့”

“ကျွန်မတစ်ခုစဉ်းစားမိတယ် . . ကိုအောင်မောင်း”

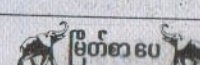
“ဘာလဲ . . မောင်း၊ ပြောလေ”

“ကျွန်မတို့ လှည်းကူးမြို့ ပေါ်မှာ တစ်နေရာရာရှာပြီး သန့်စင်ထွန်းကိုစောင့်ရင် ကောင်းမလားလို့ ကံကြမ္မာက ကျွန်မတို့ကို သူနှင့်တွေ့ခွင့်ပေးထားတယ်ဆိုမှတော့ ကျွန်မတို့ ဘယ်နေရာမှာနေနေ တွေ့ရမှာပဲလေ”

အောင်မောင်း၏ မျက်လုံးအစုံ ပြူးကျယ်သွား၏။

“မင်းက ရွာကနေ တစ်ခါတည်း ပြောင်းပြေးမလို့ . . ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ နောက်လည်း ကျွန်မတို့ မြို့မှာပဲ ကခြေချရမှာမဟုတ်လား၊ လောလောဆယ် ကိစ္စမရှင်းမီ ရွာက လူတွေနဲ့ ဆက်သွယ်လို့မဖြစ်ဘူး၊ နောက်မှ ပြန်ဆက်သွယ်ကြတာပေါ့ရှင်”

www.burmeseclassic.com

“အဲဒီလောက်ထိတော့ လိုအပ်မယ် မထင်ဘူးနော်”
မေဝင်းက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်ကိုက်ပြီး . . . ။

“ကျွန်မကတော့ အဲဒီလိုပဲ လုပ်ချင်တယ် . . . ကိုအောင်
မောင်း၊ ကျွန်မတို့ကို သူတို့က စောင့်ကြည့်နေပြီ၊ မတော်တဆ
များ သိသွားခဲ့ရင် ယုတ်မာကောက်ကျစ်တဲ့နည်းနဲ့ ဒုက္ခပေးနိုင်
တယ်လေ၊ ဒီရွာကလည်း မြို့နဲ့ အလှမ်းနည်းနည်းဝေးတော့
တစ်ခုခုဆို သက်ဆိုင်ရာတွေဆီက အကူအညီရဖို့မလွယ်ဘူး
မဟုတ်လား”

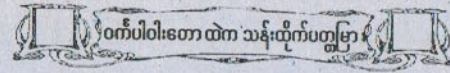
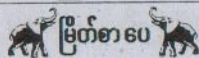
“တို့ရွာသားတွေက ကြည့်နေပါ့မလားကွာ”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ရှင်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့က မြွေတွေကို
ခိုင်းစေနိုင်တာ မမေ့နဲ့လေ၊ ရွာသားတွေကိုပါ မြွေတွေနဲ့ ဒုက္ခ
ပေးနိုင်တယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှောင်နေတာ မမှားဘူးရှင်”

အောင်မောင်းစဉ်းစားကြည့်တော့ မေဝင်းပြောတာက
နည်းလမ်းကျနေသည်။ ဂိုဘင်တို့လူစုကို သူသိပ်သဘောမကျ
ပေ။ ရွာနှင့်အတော်ဝေးသော သူတို့၏ ယာခင်းထဲကို တကူး
တက လာလာနေတာကို သံသယဖြစ်လာမိသည်။

ထို့ကြောင့် . . . ။

“အေး . . . မင်းအကြံမဆိုးဘူး၊ စပါးပေါ်ချိန်ကျရင်
ငါတို့ တစ်ခါတည်း လစ်ကြတာပေါ့”

သူတို့သည် စကားတပြောပြောဖြင့် စပါးခင်းကို ရေ
လောင်းနေသည်မှာ အစွန်ဆုံးသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ရုတ်တ
ရက် မေဝင်းက အောင်မောင်း၏ လက်ကို လှမ်းဆွဲပြီး . . . ။

“နေဦး . . . ကိုအောင်မောင်း၊ အဲဒါ စပါးတန်းကြားကို
ရှင်မဝင်နဲ့၊ ကျွန်မဝင်ကြည့်ဦးမယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ . . . မေဝင်း”

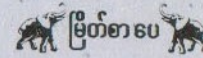
“ကျွန်မနှာခေါင်းထဲ ပုပ်အက်အက် အနံ့တစ်မျိုးရနေ
တယ်၊ ဒီနေရာမှာ ရှင့်အတွက် အန္တရာယ်ရှိနေတယ်လို့ ကျွန်မ
သိနေသလိုပဲ”

အောင်မောင်းက မျက်မှောင်ကုပ်ရင်း လေကို အား
ပါးတရ ရှူကြည့်၏။

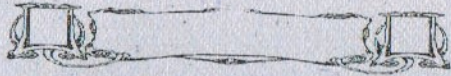
“ငါတော့ ဘာအနံ့မှ မရပါဘူး . . . မေဝင်းရယ်၊ ငါ့အ
တွက် အန္တရာယ်ရှိတာကို မင်းက ဝင်သွားရင် မင်းလည်းပဲ
အန္တရာယ်ဖြစ်မှာပေါ့၊ မင်းမဝင်ပါနဲ့၊ ငါသတိထားပြီး ဝင်လောင်း
လိုက်မယ်”

“ကျွန်မအတွက်က အန္တရာယ်မရှိပါဘူး၊ ကျွန်မ . . . သိ
တယ်၊ ဒါကြောင့် သမီးက ကျွန်မကို ရှင်နှင့်လိုက်ခိုင်းတာဖြင့်
မယ်”

“ကဲ . . . ဒါဆိုလည်း မင်း . . . သွား၊ ဘေးမှတောက်ကို

www.burmeseclassic.com

အသေအချာကြည့်နော်၊ မမွေးရသေးတဲ့ သမီးလေးရဲ့ စကားကို နားထောင်တာ မမှားဘူးကွ၊ ဟား... ဟား...”

မေဝင်းက ရယ်မောပြီး စပါးတန်းထဲ လှမ်းဝင်သွားသည်။ သူမရနေသော ပုပ်အက်အက်အနံ့က စပါးခင်းအလယ် အရောက်မှာ အလွန်ဆိုးဝါးလာသလိုရှိသည်။ ထို့ကြောင့် သူမ ခြေလှမ်းရပ်တန့်ပြီး အနံ့လာသည်ဟု ထင်ရသော စပါးခင်းဘေးကို အသေအချာ ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ မြက်ရိုင်းရှည်အခြောက်များ တစ်နေရာတည်း၌ စုပုံနေတာကို သူမတွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ သူမမြင်တွေ့သွားစဉ်မှာပင် မြက်ခြောက်အုံကြီးမှာ လှုပ်ရှားလာသည်။ နောက်တော့ မြေခေါင်းတစ်ခု ထိုးထွက်လာသည်။

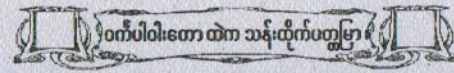
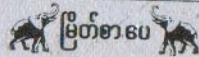
“အမလေး”

သူမက လန့်ပြီး အော်လိုက်သည်။ ထိုအခါ...။

“ဖြိုး”

မြွေက ပါးပျဉ်းကို ထောင်ကာ မာန်ဖီရင်း သူမဘက် လှည့်လာသည်။ ယောက်ျားပေါင်လုံးခန့်ရှိသော ငန်းပုပ်မြွေအမကြီးဖြစ်၏။

ရုတ်တရက် မြွေမကြီးသည် ပါးပျဉ်းကိုချကာ စပါးခင်းနှင့်ဆန့်ကျင်ရာဘက်သို့ လှည့်ထွက်သွားသည်။ သူမ၏ ဝမ်း

ဗိုက်ကြီးမှာ ဖောင်းကားနေ၏။ အစာမျိုထား၍ ဖောင်းနေသည့် ပုံမျိုးမဟုတ်။ မျိုးဥလွယ်ထားရ၍ ဖောင်းနေခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို မေဝင်းသိလိုက်သည်။

“ဘုရား.. ဘုရား.. သူက ဒီမှာ အသိုက်လုပ်ထားတာကိုး”

သူမရင်ဘတ်အား လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဖိရင်း ရေရွတ်မိ၏။ ထိုစဉ် သူမအနီးသို့ အောင်မောင်းက ကိုင်းခုတ်ဓားတစ်လက်နှင့်အတူ ရောက်လာသည်။

“မေဝင်း.. မေဝင်း.. မင်းဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဟိုမှာ... ဟိုမှာ...”

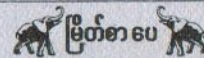
မေဝင်း.. လက်ညှိုးညွှန်ရာကို အောင်မောင်းကြည့်လိုက်တော့ ဖောင်းကားသော ဗိုက်ကြီးကို သယ်ရင်း တရွေ့ရွေ့ သွားနေသော မြွေမကြီးကို တွေ့သွားသည်။

“ဟာ.. မိန်းမ၊ မင်းကို ပေါက်သွားသေးလားဟင်”

“မပေါက်ပါဘူး၊ သူ့ဘာသာ လှည့်ထွက်သွားတာ”

“သေချာလို့လားကွာ”

“သေချာပါတယ်၊ သူက စပါးတန်းရဲ့ ဟိုဘက်ဘေးမှာ အသိုက်လုပ်နေတာ၊ အခုတော့ ဒီအသိုက်ကို သူစွန့်သွားပါပြီ”

www.burmeseclassic.com

အောင်မောင်းက စပါးခင်းဘေးရှိ မြက်ခြောက်အုံအား ကြည့်ရင်း မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

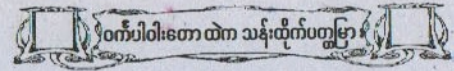
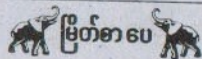
“ဟား . . သူက ဒီဘေးမှာမှ လာကပ်လုပ်ထားတာကိုး၊ တော်ပါသေးရဲ့ ကွာ၊ ငါ . . စပါးတန်းကို ရေလောင်းတဲ့အခါ သူ့အသိုက်ပေါ် ရေပေါက်တွေကျမှာပဲ၊ ဒါဆို ငါ့ကို ထွက်ပြီး ပေါက်မှာ သေချာတယ်၊ သမီးရေ . . သမီး . . အဖေ့ကို ကယ် ပြန်ပြီ၊ အဖေ့မှာ သမီးပေးတဲ့အသက်ပဲ ရှိတော့တယ်”

သူက သဘောအကျကြီး ကျသွားသည်။ အားပါးတရ အော်ဟစ်ရယ်မောသည်အထိ အူမြူးသွား၏။

“ဟား . . ဟား . . ငါ့သမီးက ဗိုက်ထဲကနေ ဟိုမြွေမ ကို နှင်ထုတ်လိုက်ပြီကွ၊ ဒါမှ အောင်မောင်းသမီး”

ကြိမ်းဝါးရင်း မေဝင်းအား ဖက်ထားလိုက်လေသည်။

* * *

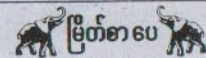
အခန်း - ၁၂

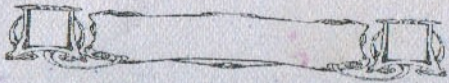
အနီရောင်အင်ဖူး

“ကိုအောင်မောင်း . . ကိုအောင်မောင်း၊ ထတော့လေ၊ နေတောင် အတော်မြင့်နေပြီရှင့်”

မေဝင်းက အောင်မောင်းအား လှုပ်နှိုး၏။ အောင်မောင်းက မျက်လုံးများကို တစ်ဝက်ခန့်သာဖွင့်ရင်း . . . ။

“မေဝင်း . . ငါဝမ်းလျှော့နေတယ်၊ ညက ထသွားရ

တာ ငါးခါလောက်ရှိတယ်။ အခု ငါ့တစ်ကိုယ်လုံး အားမရှိတော့ သလို နှုန်းချိနေပြီကွ”

“ဟင်. . ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် ကျွန်မရွာထဲသွားပြီး ဦးလေးဦးခင်အောင်ကို ပင့်ခဲ့မယ်၊ ရှင်ခဏစောင့်ဦးနော်. . ကိုအောင်မောင်း”

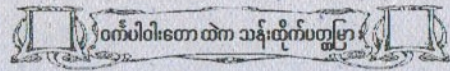
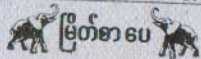
“ဖြည်းဖြည်းသွားနော်. . မေဝင်း၊ ရေးကြီးသုတ်ပျာလုပ်မနေနဲ့၊ တော်ကြာ ချော်လဲသွားဦးမယ်၊ မင်းက ကိုယ်ဝန်ဆောင်ဆိုတာ မမေ့နဲ့”

အောင်မောင်းက လေးလရှိပြီဖြစ်သော မေဝင်း၏ ဗိုက်အတွက် စိတ်မချနိုင်ပဲ မှာတမ်းခြွေ၏။ မေဝင်းက ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ရင်း. . . ။

“စိတ်ချပါ. . ကိုအောင်မောင်း၊ ကျွန်မသတိထားပြီး သွားမှာပါတော်”

မေဝင်းကပြောပြီး မျက်နှာသစ်ကာ ရွာဘက်ထွက်ခဲ့သည်။ သွားရင်းလာရင်းမှာပင် သူမနိုးခါနီး ကြားလိုက်ရသော သမီး၏ စကားသံကို ပြန်လည်ကြားယောင်လာ၏။

“အမေ. . အနီရောင်အင်ဖူးတွေက ယာခင်းနဲ့မဝေးလှတဲ့ ရေကန်ကြီးဘေးမှာ အများကြီးရှိတယ်၊ အပြင်ကကြည့်ရင် ရေကန်ကြီးဘေးမှာ အများကြီးရှိတယ်၊ အပြင်ကကြည့်

ရင် မတွေ့ရဘူး၊ အင်ပင်ပေါက်လေးတွေကို တောင်ပို့ကြီးက ကာကွယ်ပေးထားတယ်”

သူမက မျက်မှောင်ကုတ်သွားမိ၏။

“အနီရောင်အင်ဖူးရှိတဲ့ နေရာကို သမီးက ဘာလို့ပြောပြတာပါလိမ့်”

ထိုမေးခွန်း၏ အဖြေကို ဦးခင်အောင်က ပေးခဲ့သည်။ အောင်မောင်း. . အလွန်အကျွံ ဝမ်းလျှောနေကြောင်း ဦးခင်အောင်ကို သူမပြောလိုက်သောအခါ ဦးခင်အောင် မျက်လုံးမျက်ဆန်ပြူးသွားပြီး ခေါင်းတဖျင်းဖျင်း ကုပ်တော့သည်။

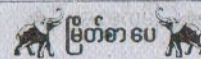
“ဟာ. . အဲဒါမှ ဒုက္ခပဲ၊ ငါ့ရဲ့ ဝမ်းပိတ်ဆေးမှုန့်က ကုန်နေပြီ၊ အနီရောင်အင်ဖူးကိုလည်း ဒီတောထဲ ဒုထိရှာမတွေ့သေးဘူး၊ ခက်တော့တာပဲကွာ”

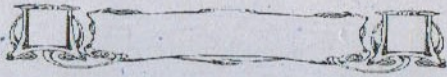
သူက စိတ်ပျက်သွားပေမယ့် မေဝင်းက အားတက်သွား၏။

“အနီရောင်အင်ဖူး. . ဟုတ်လား၊ ဦးလေး”

“ဟုတ်တယ်. . မေဝင်း၊ ငါ့ရဲ့ အစွမ်းထက် ဝမ်းပိတ်ဆေးက အနီရောင်အင်ဖူးကို အခြောက်လှန်း၊ ထုထောင်းပြီး ရလာတဲ့ ဆေးမှုန့်ပေါ့၊ အဲဒါကို ရေနွေးနဲ့ ကျိုသောက်ရင် ငန်ဖွဲ့ရှင်းပြီ”

“အင်ဖူးကို အခြောက်လှမ်းရဦးမှာဆိုတော့ ကြာနေ

မှာပေါ့. . ဦးလေးရဲ့၊ ကိုအောင်မောင်းက အခုအိပ်ယာထဲမှာ တောင် ခွေနေပြီ”

ဦးခင်အောင်က ခေါင်းခါရမ်းလိုက်သည်။

“ဒါက အရေးမကြီးဘူး. . မေဝင်း၊ အင်ဖူးအစိမ်းကို ပါးပါးလှီးပြီး ဆီ၊ ဆား၊ ကြက်သွန်၊ နှမ်းလှော်တို့နဲ့ သုပ်ကျွေး လိုက်ရင်လည်း အဆင်ပြေတယ်၊ အရမ်းဝမ်းလျှောနေတာမ ဟုတ်ရင်တော့ အင်ဖူးကို တစ်ရေခမ်းအောင်ပြုတ်ပြီးမှ ပါးပါး လှီးပြီး သုပ်ကျွေးရတယ်၊ အခြောက်မလှမ်းမီလည်း သုံးလို့ရ တယ်။ ဒါက အရေးမကြီးဘူး၊ အရေးကြီးတာက အင်ပင်တွေ မရှိတော့တာပဲ၊ အားလုံး အခုတ်ခံလိုက်ရပြီ၊ ငါ. . တခြားတော တွေထဲ လိုက်ရှာရဦးမယ်”

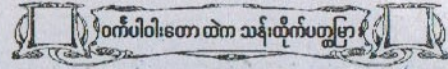
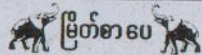
မေဝင်း၏ မျက်လုံးအစုံ ဝင်းလက်တောက်ပသွား၏။ သူမက အားပါးတရ ပြုံးလိုက်၏။

“ဦးလေး. . အဲဒီလောက်ထိ အပင်ပန်းခံဖို့ မလိုဘူး၊ ဦးလေး! ကျွန်မ. . ဦးလေးပြောတဲ့ အနီရောင်အင်ဖူးတွေကို တွေ့ထားတယ်”

သမီးလေးအပေါ် အားကိုးယုံကြည်စိတ်ဖြင့် အတိအကျ ပြောလိုက်၏။ ဦးခင်အောင်လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားပြီး

“ဘယ်မှာလဲ၊ ညည်း. . ဘယ်နေရမှာ တွေ့ခဲ့တာလဲ”

ဟုအငမ်းမရ မေး၏။ မေဝင်းက သူမမျက်စိဖြင့် ကိုယ်

တိုင်မြင်တွေ့ထားဟန်ဖြင့်. . . ။

“ရေကန်ကြီးဘေးမှာ အင်ပင်ပေါက်လေးတွေရှိတယ်၊ အင်ရွက်စိမ်းစိမ်းကြီးတွေရဲ့ အလယ်မှာရှိတဲ့ အနီရောင်အင်ဖူး က တစ်မိုက်လောက်ရှည်တယ်၊ တောင်ပို့နဲ့ကွယ်နေလို့ ထင် ထင်ရှားရှားကြီး မမြင်ရတာ. . . ဦးလေးရဲ့”

“ဟာ. . ဒီလိုဆို ငါရွာသားသုံးလေးယောက်လောက် ခေါ်ပြီး သွားခူးမှပဲ၊ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ. . မေဝင်းရာ၊ ကဲ ကဲ. . ညည်း အောင်မောင်းဆီပြန်နှင့်ချေ၊ ငါအင်ဖူးခူပြီး လာ ခဲ့မယ်”

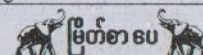
“ကျွန်မပဲ သွားခူးလိုက်ပါ့မယ်. . ဦးလေး”

“ဟာ. . မသွားနဲ့၊ မသွားနဲ့၊ မတော်တဆ မြွေတွေနဲ့ တွေ့ပြီး အပေါက်ခံလိုက်ရရင် ညည်းဒုက္ခရောက်သွားမယ်”

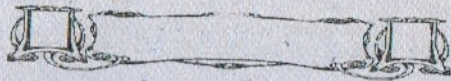
“မရောက်ပါဘူး. . ဦးလေးရဲ့”

မေဝင်းက သူမ၏ဝမ်းဗိုက်ကို ငုံ့ကြည့်ပြီး ပြုံးရင်းပြော လိုက်မိသည်။

“ဟာ. . ဒီကလေးမ ဘာမှလည်းမသိဘူး၊ ကိုယ်ဝန် ဆောင်တွေ ပိုးထိရင် ဘာလက္ခဏာမှမပြဘူး၊ အေး. . မီးဖွားပြီး ရင်တော့ မြွေဆိပ်ပျံ့ပြီး ချက်ချင်းသေတာပဲ၊ ဗိုက်ထဲ သန္ဓေ သားရှိနေချိန်မှာတော့ သားဆိပ်က မြွေဆိပ်ကို တားထားလို့ ဘာမှမသိသာဘူးကွယ်”

www.burmeseclassic.com

“ဪ”

“ဪမနေနဲ့၊ တို့ရဲ့ ဒီတောက သားကောင်ကြီးတွေ မရှိဘူး၊ မြွေတွေကတော့ ပေါသလားမမေးနဲ့၊ ညည်းဘာသာ အေးအေးဆေးဆေး ပြန်နေပါ။ ငါအင်ဖူးတွေခူးပြီး ဝင်လာခဲ့ ပါ့မယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ.. ဦးလေးရယ်၊ ဒီလိုဆို ကျွန်မပြန်လိုက် တော့မယ်”

ဦးခင်အောင်က တပြုံးပြုံးဖြင့် ခေါင်းညိတ်၏။

“အေး.. လောလောဆယ်တော့ သကြားကို ရေဖျော် ပြီး တိုက်ထားချေ”

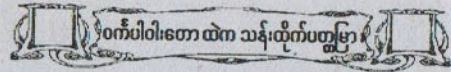
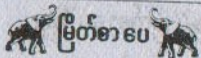
“ဟုတ်ကဲ့.. ဟုတ်ကဲ့”

မဝင်း.. ယာတဲထဲ ပြန်ရောက်တော့ အောင်မောင်း ကို အကြောင်းစုံပြန်ပြောပြလိုက်သည်။ အောင်မောင်းသဘော အကျကြီးကျသွား၏။

“ဟာ.. ငါ့သမီးက ဆေးလည်းကုတတ်တာကိုး၊ ဟား ဟား.. ဟား.. ဟား”

မကြာပါချေ။ သူတို့ထံသို့ ဦးခင်အောင်က တပြုံးပြုံး ဖြင့် ရောက်ရှိလာ၏။ သူနှင့်အတူ အနီရောင်အင်ဖူးအများအပြား ပါရှိလာလေသည်။

* * *

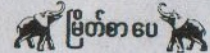

အခန်း- ၁၃

လျှို့ဝှက်ချက်မဟုတ်တော့သည့် လျှို့ဝှက်ချက်

နွေဦးကာလသို့ ရောက်ရှိလာပေပြီ။ အောင်မောင်း နှင့်မဝင်းတို့ လင်မယားသည် ယာတဲသို့ ပြန်ရောက်သည်နှင့် ထုံးစံအတိုင်း ဝှက်ထားသော သံဗူးလေးကို ထုတ်ယူကာ အဖူးကိုဖွင့်ပြီး သန်းထိုက်ပတ္တမြားနှစ်ခဲကို ထုတ်ယူကြည့်ကြသည်။

ထိုစဉ်... ရုတ်တရက်... ။

www.burmeseclassic.com

“ဟယ် . . အစ်မ . . နင်တို့ . . နင်တို့ ဒီပစ္စည်းတွေကို ဘယ်ကရလာတာလဲ”

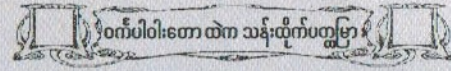
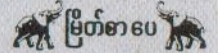
ကျယ်လောင်သော စကားသံက ထွက်ပေါ်လာသည်။ အောင်မောင်းနှင့်မေဝင်းတို့ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာဖြင့် အသံ လာရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။ ဝါးလှေကားပေါ်မှ အပြေးအလွှားဆင်းလာသော မေကြည်ကို တွေ့ရ၏။

မေကြည်မှာ မေဝင်း၏ ညီမအရင်းဖြစ်၏။ မေကြည် သည် သူတို့အနီးသို့ အပြေးအလွှား ရောက်ရှိလာသည်။ မေဝင်းက သူမလက်ဝါးပေါ်ရှိ သန်းထိုက်ပတ္တမြားနှစ်ခဲကို သံဗူးထဲ အမြန်ပြန်ထည့်ကာ အဖုံးပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

“မေကြည် . . ညည်းအပေါ်တက်ပြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ငါ့ယောက်ျားနှင့်စကားများလာလို့ ဒီည ငါ . . နင်တို့ ဆီမှာအိပ်မယ်ဆိုပြီး လာနေတာ။ ကြည့်စမ်း . . နင်တို့မှာ ဒီပစ္စည်းတွေရှိတာ ငါ့တောင် အသိမပေးဘူး၊ ပြစမ်းပါဦးဟယ်”

မေကြည်က မေဝင်းလက်ထဲရှိ သံဗူးလေးကို လှမ်းယူ၏။ မေဝင်းက သံဗူးကိုင်ထားသောလက်ကို ကိုယ်နောက်သို့ ဖျတ်ကနဲရွှေ့ပြီး အောင်မောင်းကိုကြည့်သည်။ အောင်မောင်က သက်ပြင်းငွေငွေချပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ မေဝင်း

က မေကြည်ကို စိုက်ကြည့်ရင်း . . . ။

“ဒီကိစ္စ . . ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြန်မပြောပါဘူးလို့ ကတိပေး၊ အဲဒီကတိပေးရင် ငါပြမယ်”

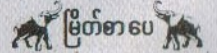
မေကြည်က မျက်စောင်းရွယ်ပြီး . . . ။

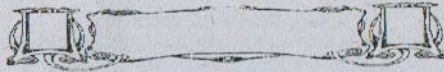
“ငါက နင့်ညီမအရင်းပါဟဲ့၊ ဒါမျိုးကိစ္စကို လျှို့ဝှက်ထားရမယ်ဆိုတာ ငါနားလည်ပါတယ်၊ နင် . . ဒီကတိတောင်းစရာတောင်မလိုဘူး၊ ဒီလိုကိစ္စမျိုးကို ငါက တခြားသူစိမ်းတွေကို ပြောပါ့မလား၊ စိတ်ချ . . ငါဘယ်သူ့ကိုမှ ပြန်မပြောဘူး”

“နင့်ယောက်ျားနှင့်ကလေးတွေရှေ့မှာလည်း မဟာရဘူးနော်”

“အေးပါဟယ်၊ ငါသတိထားပြီး နှုတ်စောင့်ပါ့မယ်၊ ကတိပေးတယ်၊ ငါ့ကိုပြတော့”

မေဝင်းက စိတ်မသက်မသာဖြင့်ပင် သံဗူးလေးအား မေကြည့်လက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်ရသည်။ မေကြည်သည် နှုတ်ဖွာလွန်းသူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ သူမသိသမျှ ကိစ္စရပ်များအား ရင်ထဲမထားတတ်။ ယခု သူတို့၏ လျှို့ဝှက်ချက်ကို သူမသိသွားပေပြီ။ မေကြည်က ပတ္တမြားနှစ်ခဲကို ပါးစပ်ဖောက်

သားဖြင့် မျက်လုံးပြူးကြည့်ရင်း အသက်ရှူမြန်လာသည်။

“လှလိုက်တာဟယ်၊ အရောင်တွေတောင် ဖြာထွက်နေတယ်၊ တန်ဖိုးအတော်ရှိမယ်ထင်တယ်နော်”

“အတိအကျတော့ ဘယ်သိမလဲဟယ်၊ ငါတို့က နားလည်တဲ့သူတွေမှမဟုတ်ပဲ”

“ကြည့်လိုက်တာနဲ့ သိသာပါတယ်အေ၊ ငါ့က နားမလည်ပေမယ့် ကြားဖူးနားဝတော့ ရှိထားပါတယ်၊ ငါ့အထင်ပတ္တမြားဆိုတာ ဒါပဲဖြစ်မယ်. . အစ်မ”

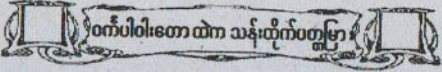
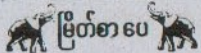
မေဝင်းက မေကြည့်လက်ထဲက ပတ္တမြားနှစ်ခဲကို ပြန်ယူပြီး သံဗူးထဲ ပြန်ထည့်လိုက်သည်။

“ငါတို့လည်း အဲဒီလိုထင်လို့ သိမ်းထားတာ၊ ရန်ကုန်တက်ပြီး နားလည်တဲ့လူနဲ့ ပြကြည့်မလားလို့”

“ဟာ. . ပြရမှာပေါ့ အစ်မရဲ့၊ ဒါနဲ့ ဒါတွေကို နင်တို့ဘယ်ကဘယ်လို ရလာတာလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦးတော်”

“ငါတို့ပြောရရင် နင်ယုံချင်မှတောင် ယုံလိမ့်မယ်၊ ကိုအောင်မောင်း. . ဒီကိစ္စကို ရှင်ပဲပြောပြလိုက်ပါ”

မေဝင်းက အောင်မောင်းဆန္ဒ ဘယ်လိုရှိမှန်းမသိသ

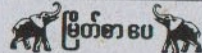
ဖြင့် သူမခေါင်းရှောင်လိုက်သည်။ အောင်မောင်းက ခေါင်းညိတ်ပြီး. . . ။

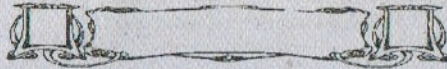
“ဒီလိုဟေ့. . ဟိုနှစ်ချို့ မြွေကြီးနှစ်ကောင်ရဲ့ အလောင်းကို ငါမီးရှို့ လိုက်တာ နောက်ဆုံး ဒါတွေကျန်ခဲ့တာပဲ၊ ငါတို့ထင်တဲ့ ပတ္တမြားဟုတ်၊ မဟုတ်တော့ မသေချာဘူး၊ ဒီတစ်ခေါက် စပါးပေါ်ချိန်ရောက်မှ အခြေအနေကြည့်ပြီး လှုပ်ရှားရလိမ့်မယ်”

အောင်မောင်းက အမှန်တစ်ဝက်၊ အမှားတစ်ဝက် ပြောလိုက်သည်။ ဘာရယ်တော့မဟုတ်။ မေကြည်ကို ပြောပြနေစဉ် မတော်တဆ တခြားလူတွေ ကြားသွားမှာကို စိုးရိမ်မိသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ အဖြစ်မှန်ကို ပြောပြရလျှင် တော်တော်နဲ့ ပြီးမည်မဟုတ်သဖြင့် ခပ်တိုတိုပင် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ဒီလောက်လေး အသိပေးလိုက်တာတောင် မေကြည်က အတော်အံ့ဩနေပြီ။

“ဟယ်. . ဒီလိုဆို နှစ်ချို့ မြွေတွေရဲ့ ကိုယ်ထဲမှာ ပတ္တမြားတွေရှိနေတာပေါ့. . ဟုတ်လား”

“ဒီလိုတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး. . ခယ်မရဲ့၊ မုဆိုးကြီးဖိုးထက်

လည်း နှစ်ချို့ မြွေတွေ ရတတ်တာပဲ။ နှစ်ချို့ မြွေတိုင်းရဲ့ ကိုယ်ထဲမှာ မရှိနိုင်တာ သေချာတယ်။ ငါတို့တွေရတဲ့ မြွေကြီးတွေက မြင်တဲ့လူတိုင်း တအံ့တဩနဲ့ မူးမေ့သွားစေမတတ်ကို ကြီးတာ။ လှကြတာလည်း အရမ်းပဲ။ အဲဒီလိုမြွေမျိုး နောက်ထပ်တွေရင် ခယ်မကို လာခေါ်မယ်.. သိလား”

“အမလေး.. တော်ပါတော့ ခဲအိုကြီးရယ်။ ရှင့်ရဲ့ အစောင့်အရှောက်က မ,စတာဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ရှင့်တို့က တကယ်ကို ဘုန်းကံကြီးတဲ့ သူတော်ကောင်းတွေပဲ.. အစ်မ၊ နင်တို့တော့ ချမ်းသာပြီ၊ သိလား”

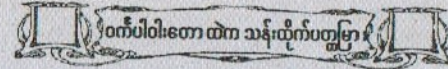
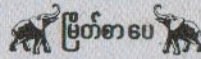
မေဝင်းက အလေးသိပ်မထားဟန်ဖြင့်...။

“မသေချာသေးပါဘူး.. မေကြည်ရယ်။ ငါတော့ အရမ်းကြီး မမျှော်လင့်ထားဘူး၊ တော်ကြာ ရူးသွားမှာစိုးလို့”

မေကြည်က ရယ်မောရင်း မေဝင်းကို သူမအကျင့်အတိုင်း လှမ်းရိုက်၏။

“အစ်မကတော့ ပြောတော့မယ်။ အစ်မ.. နင်ချမ်းသာသွားရင် ငါ့ကို မမေ့နဲ့နော်၊ ကြည့်ဦး”

“ကြည့်မှာပေါ့ဟဲ့၊ ငါ့မှာ သွေးသားရင်းဆိုလို့ နင်တစ်

ယောက်ပဲရှိတာ၊ အရေးကြီးတာက နင်နှုတ်လုံဖို့ပဲ။ ငါစိတ်ချမယ်နော်”

“စိတ်ချ၊ ကဲ.. ငါတို့ ထမင်းစားရအောင်၊ ငါဗိုက်ဆာနေပြီ၊ ဘာဟင်းချက်ထားလဲ”

“ဝက်သားချက်ထားတယ်”

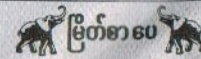
“ဒါပဲလား”

“ဒါဖြင့် ငါပဲ ထမင်းခိုင်းပြင်လိုက်မယ်၊ နင်တို့ နားလိုက်ကြဦး”

အောင်မောင်းနှင့်မေဝင်းတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်ကြသည်။

“မေဝင်း.. မင်း.. ခယ်မနှင့်အတူစားနှင့်၊ ငါ.. ရေချိုးပြီးမှ စားမယ်”

အောင်မောင်းက ပြောပြီး မေဝင်းလက်ထဲမှ သံဗူးကို ယူကာ အပေါ်တက်သွား၏။ မေကြည်ကတော့ ထမင်းပွဲပြင်နေသည်။ မေဝင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချပြီး မေကြည်ကနားလို့ လျှောက်သွားကာ ကူလုပ်ပေးရင်း သူမတို့၏ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ဘယ်သူ့ကိုမှ မပေးမသိစေရန် အကြိမ်ကြိမ် ကတိပေးခဲ့

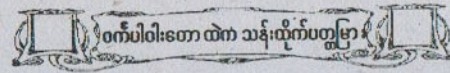
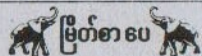

၏။ မေကြည်က အကြိမ်ကြိမ် ကတိပေးခဲ့သည်။ သို့သော် သူမအကျင့်ကို မဖျောက်နိုင်ခဲ့ပါ။ နောက်ဆုံးတော့ သူမသိသော လျှို့ဝှက်ချက်မှာ တစ်ရွာလုံးကို သိသွားစေခဲ့သည်။

ထိုအခါ သိုက်တူးရန်ကြံစည်နေကြသော ဝိုဘင်တို့လူစု၏ လက်ထဲမှ အောင်မောင်းနှင့်မေဝင်းတို့ လွတ်မြောက်ရန် အသည်းအသန် ကြိုးစားကြရလေသည်။

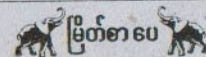
* * *

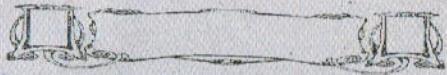
အခန်း- ၁၄

ကယ်တင်ရှင်မြွေများ

မေဝင်းသည် အနက်ရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် မိန်းမပျိုလေး၏ မျက်လုံးအိမ်ကို တအံ့တဩ ငေးကြည့်နေမိသည်။ ထိုမျက်လုံးအိမ်ထဲ မပြတ်ပေါ်လာသော ပုံရိပ်များ အနက် သူမကိုယ်တိုင် ပါဝင်ကြုံတွေ့ခဲ့ရ၍ သိနေသည်များရှိသလို သူမ၊ မသိ၊ မမြင်၊ မကြားခဲ့ရသော ဇာတ်ကောင်လေးများ

www.burmeseclassic.com

လည်း အပြည့်အစုံ ပါဝင်နေ၏။

အဖြစ်အပျက် အစအဆုံး အလုံးစုံကို ပြန်လည်ထုတ်ဖော်ပြနိုင်သည့် ထိုမျက်လုံးအိမ်ကို သူမအထူးအဆန်းဖြင့် အသေအချာ စိုက်ကြည့်နေစဉ် ပုံရိပ်များမှာ တဖြည်းဖြည်းပျောက်ကွယ်သွားသည်။ မေဝင်းက ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ငေးငိုင်းနေဆဲ။ မိန်းမပျိုလေးက မျက်တောင်ရှည်ရှည်ကော့ကော့များကို တဖျတ်ဖျတ်ခတ်လိုက်သည်။

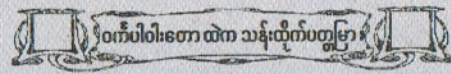
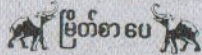
“ဒီလောက်ဆို ရှင်. . ကျွန်မပြောတာတွေကို ယုံကြည်လက်ခံနိုင်မှာပါ။ ရှင်. . အားလုံးကို နားလည်သွားပြီမဟုတ်လား”

မေဝင်းက သတိဝင်လာ၏။ သူမက သူမ၏ ဗိုက်အား တစ်လှည့်၊ လက်ထဲ၌ အခုတိုင် တင်းတင်းဆုပ်ထားသော သံဗူးလေးကို တစ်လှည့်ကြည့်ရင်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မနားလည်သွားပါပြီ. . ဆူဆီရီ”

မှန်ပါသည်။ အနက်ရောင်ဇာဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသော ထိုမိန်းကလေးမှာ လက်ရှိမြေဘုရင်မ ဆူဆီရီဖြစ်သည်။ ဆူဆီရီက တစ်ချက်ပြုံးလိုက်၏။

“ဒါဆို. . ရှင်ဒီမှာပဲ စိတ်အေးလက်အေး အနားယူလိုက်ပါ”

မေဝင်းက ဦးခေါင်းအား ဖြည်းညှင်းစွာ ခါရမ်းလိုက်သည်။

“မဖြစ်နိုင်တာရှင်၊ ကျွန်မက ဘယ်လိုလုပ် စိတ်အေးလက်အေး နေနိုင်မှာတဲ့လဲ”

ဆူဆီရီက မျက်မှောင်ကုတ်ရင်း မေဝင်းကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်၏။ နောက်မှ ခေါင်းအား ဆတ်ကနဲညိတ်ရင်း. . ။

“ဟုတ်သားပဲ၊ ရှင့်ရဲ့ ယောက်ျားအတွက် ရှင်စိုးရိမ်ပူပန်နေရမှာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မယောက်ျား ဟိုလူယုတ်မာတွေ လက်က လွတ်ပါ့မလားမသိဘူး”

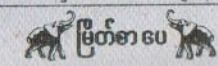
“ရှင်သိချင်ရင် ကျွန်မမျက်လုံးတွေကတစ်ဆင့် ပြပါမယ်၊ ကဲ. . . ကြည့်”

မေဝင်းက ဆူဆီရီ၏ မျက်လုံးအစုံကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ဖြင့် စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

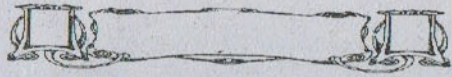
ထိုအခါ. . . ။

* * *

အောင်မောင်းမှာ အားကုန်ပြေးလွှားနေ၏။ သူ၏

www.burmeseclassic.com

ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်ရှိ အဝတ်အစားများမှာ စုတ်ပြုနေ၏။ ပွန်းပဲ့ရာ နှင့်ခြစ်ရာများက သူ၏ခန္ဓာကိုယ်အနှံ့အပြား၌ နေရာမလပ်။ ထို့အပြင် ညာဘက်ပခုံးပေါ်၌ ဓားဒဏ်ရာတစ်ချက် ရထား၏။

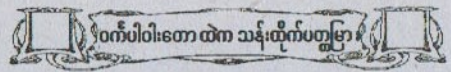
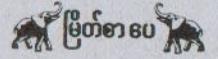
နီစွေးသော သွေးများက သူပြေးရာလမ်းကြောင်းတ လျှောက်၌ ကျကျန်နေခဲ့သည်။ အသည်းခိုက်အောင် နာကျင် နေသည့် ဓားဒဏ်ရာကို သူဂရုမစိုက်နိုင်သေးပါ။ အသက်ရှင် နိုင်ရေးအတွက် နာကျင်မှုကိုလည်းကောင်း၊ မောပန်းမှုကိုလည်း ကောင်း လျစ်လျူရှုထားရသည်။

သူ၏နောက်မှ လူငယ်နှစ်ယောက် ထပ်ကြပ်မကွာ ပြေးလိုက်နေ၏။ မြန်မာလူမျိုးများဖြစ်၏။ သို့သော် လူမျိုးခြား ဘက်မှ ရပ်တည်၍ မြန်မာအချင်းချင်းကို သတ်ဖြတ်ရန် ကြိုး စားနေသော မြန်မာစိတ်ဓာတ်ကင်းမဲ့နေသူများဖြစ်သည်။

သူတို့၏ လက်ထဲရှိ ဓားရှည်များမှာ လရောင်အောက် တွင် တလက်လက် တောက်ပနေကြသည်။ ဓားကိုင်းထားသော သူတို့၏ မျက်နှာများပေါ်၌ အပြုံးရိပ်များ ထင်ဟပ်နေ၏။ ရက် စက်ကြမ်းကြုတ်လိုသော သွေးဆာသည့် အပြုံးမျိုးဖြစ်သည်။

“ပြေးစမ်း၊ ခင်ဗျားဘယ်လောက် ပြေးနိုင်သလဲဆိုတာ ကျုပ်ကြည့်စမ်းမယ်”

လူငယ်နှစ်ဦးအနက် အရပ်ပိုရှည်သော လူငယ်သည်

အောင်မောင်းနောက်သို့ ပြေးလိုက်ရင်း အော်ဟစ်ကြုံးဝါးလိုက် လေသည်။ ကျန်တစ်ဦးက သွားများပေါ်အောင်ပြုံးပြီး...။

“သူက ဒီတောဒီတောင်ကို သူတစ်ယောက်တည်း ကျွမ်းတယ်ထင်နေတာ.. နန္ဒရဲ့၊ ငါတို့ ဆရာတပည့်တွေက ဒီတကြောကို မျက်စိမှိတ်သွားလို့ရတဲ့အထိ ကျင်လည်ခဲ့တာကို မသိရှာဘူးလေ”

နန္ဒဆိုသော လူငယ်က အော်ဟစ်ရယ်မောလိုက်၏။

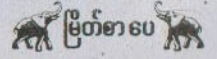
“ဟား.. ဟား.. ဟား.. ဒါဟာ သူသေနေစေလိုဖြစ် မှာပေါ့.. မင်းမင်းရဲ့၊ သနားဖို့ကောင်းလိုက်တာကွာ”

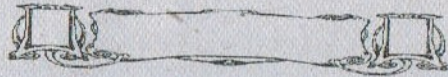
မင်းမင်းဆိုသော လူငယ်က ပြေးလွှားလိုက်ရင်းမှပင် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အမှန်ပေါ့ကွာ၊ အခု သူပြေးအားက တဖြည်းဖြည်း အရှိန်လျှော့လာနေပြီ၊ ခြေထောက်တွေလည်း ယိုင်လာပြီ၊ မင်း သတိပြုမိတယ်မဟုတ်လား”

“လူကြီးနှင့်လူငယ်ဆိုတော့ သက်လုံကွာတာပေါ့ကွာ၊ သနားစရာပဲ၊ ကျွတ်.. ကျွတ်”

သူတို့၏ လှောင်ပြောင်သံများကို အောင်မောင်းအ တိုင်းသာ ကြားနေရ၏။ သူ၏ရင်ထဲ အလွန်ပင် လေးငါးခန့် ၏။ သူမြှားခေါ် ရာဘက်သို့ ထိုလူငယ်နှစ်ဦးသာ ပါလာပြီး သူ

ကို ဒဏ်ရာရအောင် တိုက်ခိုက်နိုင်ခဲ့သည်။

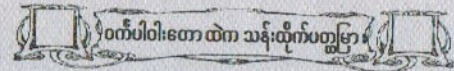
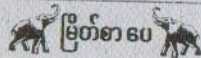
သူ၏အကြံကို ရိပ်မိသွားဟန်ရှိသည့် ဂိုဘင်နှင့်ကျန်လူနှစ်ယောက်ကတော့ မေဝင်းကို တောနင်းရှာနေလောက်ပေပြီ။ ထိုလူများလက်မှ မေဝင်းလွတ်မြောက်စေဖို့ကို သူ့ရင်ထဲ အကြိမ်ကြိမ် ကြိတ်ဆုတောင်းနေရသည်။

သူ့ကိုယ်သူတော့ သေလူအဖြစ်သာ သတ်မှတ်ထားလိုက်ပြီ။ သူ့နောက်လိုက်လာသော နန္ဒနှင့်မင်းမင်းတို့မှာ အတိုက်အခိုက်အထိုးအခုတ် အလွန်ကျွမ်းကျင်တာကိုသူကောင်းစွာသိပြီးပြီမဟုတ်ပါလား။

ထို့အပြင် သူတို့သည် ဤတော၏ ရေမြေသဘာဝကို အသေအချာ သိထားကြ၏။ သူဘယ်လို လှည့်ပတ်ပြီး ပြေးပုန်းပုန်း မျက်ခြည်မပြတ် လိုက်လာနိုင်ခဲ့လေသည်။ ထိုအချက်က သူ့ကို သေစေရန် ဖန်တီးထားသည်လားမသိ။ ထိုသို့ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သူလုံးဝမမျှော်လင့်ထားခဲ့ပေ။

ရွာသို့ရောက်တာ လပိုင်းမျှပင် ရှိသေးရုံဖြင့် ဤမျှတောကျွမ်းနေသည့်အချက်ကို သူပထမတော့ အံ့ဩနေခဲ့လေသည်။ နောက်မှ သတိပြုမိသည်က ဂိုဘင်တို့သည် တောအနံ့သွား၍ မြွေလိုက်ဖမ်းနေကျဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလော။

“ငါ့မိန်းမက ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့ ပြေးရလွှားရတာ၊ ဟိုလူ

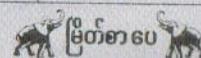
ယုတ်မာတွေလက်က လွှတ်ပါ့မလား၊ ဘုရား. . ဘုရား၊ သူတို့မေဝင်းကို မတွေ့ကြပါစေနဲ့၊ တောစောင့်နတ်မင်းကြီးရေ. . . မေဝင်းကို ကယ်တင်ပေးပါ”

ပြေးရင်းလွှားရင်းဖြင့် စိတ်ထဲမှ ကြိတ်၍ ဘုရားတနေမိသည်။ ရင်ထဲ၌ တစ်စထက်တစ်စ ပို၍လေးလံလာသလို ခြေထောက်များကလည်း မသယ်ချင်အောင် လေးလံလာလေပြီ။

သူ့ရင်ထဲ မျှော်လင့်ချက် ကင်းမဲ့လာရသည်။ သူ့အတွက်က အရေးမကြီး။ သူ့ရင်သွေးကို လွယ်ထားရသည့် မေဝင်းအတွက်သာ အလွန်အမင်း စိုးရိမ်ပူပန်နေရသည်။ လမ်းခွဲပြေးဖို့ စီစဉ်ခဲ့သည့် သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်တင်မိ၏။ အခုတော့ တစ်ယောက်အတွက် တစ်ယောက်စိတ်ပူနေရသည်က ပို၍ စိတ်ဝေဒနာတိုးစေသည်။

“ပြေးရင်းလွှားရင်း မေဝင်းတစ်ယောက် ချော်လဲနေမှဖြင့် ဒုက္ခပဲ၊ သူ. . ဂိုဘင်တို့လက်ထဲက လွတ်ဖို့တော့ မလွယ်ဘူး၊ သွားပြီ၊ ငါတို့ မိသားစုလေးတော့ သေဘေးနဲ့ ကြုံရတော့မှာပါလား။”

ထိုအတွေးက စိတ်ထဲဝင်လာသည်နှင့် အောင်မောင်ရင်ထဲ မီးခဲမျိုထားရသလို အလွန်ပူလောင်လာမိသည်။ ချက်ရည်ကြည်တို့ ချက်ချင်းဝေ့တက်လာ၏။

www.burmeseclassic.com

ယင်းအချိန် ရုတ်တရက်...။

“မကြောက်နဲ့... အောင်မောင်း၊ ကျွန်မတို့ ရှင့်ကိုကယ် တင်မှာပါ”

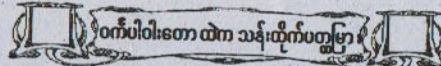
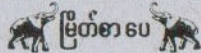
သူ၏နားတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာသော စူးရှသည့်အ သံကြောင့် သူချက်ချင်းပင် အားတက်သွားသည်။ ထိုအသံမျိုး နှင့်သူ တရင်းတနှီးရှိပြီးသား။ သမီးလေး၏အသံနှင့်ဆင်သော အသံမျိုးဖြစ်သည်။ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ထူးဆန်း သော ဖြစ်ရပ်များနှင့်ကြုံတွေ့ခဲ့ပြီးသော အောင်မောင်းက သူ ကြားရသော စကားသံအတွက် အထူးတလည် အံ့ဩမနေ တော့ပါ။

“ကျွန်တော်က အရေးမကြီးဘူး၊ ကျွန်တော်မိန်းမကို ကယ်ပေးပါ”

သူက ယုံယုံကြည်ကြည်ပင် နှုတ်က ထုတ်ဖော်တိုင် တည်လိုက်သည်။

“ရှင့်မိန်းမအတွက် စိတ်မပူပါနဲ့၊ သူတို့သားအမိက လုံ ခြုံတဲ့ နေရာကို ရောက်နေပါပြီ၊ သန်းထိုက်ပတ္တမြားနှစ်ခဲလည်း သူတို့နှင့်အတူ ရှိနေပါတယ်”

နားထဲဝင်လာသည့် စူးရှစကားသံက ပီပီပြင်ပြင်ပင်။ သူတစ်ကိုယ်လုံး ခွန်အားပြည့်လာသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

“ဒါဖြင့်လည်း ကျွန်တော့်ကို အမြန်ကယ်ပါဗျာ”

နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရှုပ်ပြောလိုက်သည်။ အပြေးကိုတော့ မရပ် ရဲသေး။ နန္ဒနှင့်မင်းမင်းတို့က ဓားကိုယ်စီဖြင့် သူ့နောက်မ ထပ် ကြပ်မကွာ လိုက်နေသည်မဟုတ်ပါလော။

“စိတ်ချ၊ ရှင်... ရှေ့တည့်တည့်ကို ဆက်မပြေးနဲ့၊ ညာ ဘက်ဘေးက ဆင်ခြေလျှောအတိုင်း လှိမ့်ချလိုက်၊ မကြောက် နဲ့၊ ရှင်... ဘာအန္တရာယ်မှ မဖြစ်စေရဘူး၊ ကျွန်မခိုင်းတဲ့အတိုင်း သာ ယုံယုံကြည်ကြည်လုပ်ပါ”

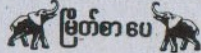
“စိတ်ချ၊ ကျုပ်က ယုံကြည်ပြီးသားပါ”

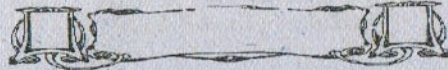
အောင်မောင်းက စိတ်ထဲမှ ကြိတ်ပြောပြီး ချက်ချင်း ပင် ဆင်ခြေလျှောထဲသို့ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ ဘေးတိုက်အ နေအထားဖြင့် ခုန်ဆင်းလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဆင်ခြေလျှောအတိုင်း ဒလိမ့်ခေါက်ကွေး ပြုတ်ကျသွားသည်။

“အား”

သူအသည်းထဲ အေးကနဲဖြစ်သွားပြီး လန့်၍အော်မိ လိုက်သည်။ သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် အတားအဆီးမဲ့စွာဖြင့် အောက်ဘက်သို့ တလိမ့်လိမ့်ကျသွား၏။ အောက်ခြေသို့ မ ရောက်မီမှာပင် သူသတိကင်းလွတ်သွားခဲ့လေသည်။

* * *

နန္ဒနှင့်မင်းမင်းတို့က ခြေလှမ်းရပ်တန့်လိုက်ကြသည်။
'အား'ကနဲ့ အော်ရင်း တလိမ့်လိမ့် ပြုတ်ကျသွားသော အောင်
မောင်းကို လှမ်းကြည့်ပြီး ခေါင်းမော့ကာ ဟားတိုက်ရယ်မော
လိုက်ကြ၏။

“ဟား.. ဟား.. ဟား၊ အကြောက်လွန်ပြီးပြေးတာ
ခြေချော်ကျသွားပြီ.. မင်းမင်းရေ”

နန္ဒက လက်ထဲရှိစားကို မြေပေါ်ထိုးစိုက်ပြီး အောက်
သို့ ဝှံ့ကြည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။ မင်းမင်းက ခပ်ပြုံးပြုံးမျက်
နှာပေးဖြင့်...။

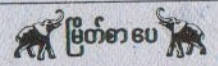
“မရဏတိုင်းပြည်ကို သူ့စရိတ်နှင့်သူ သွားရှာပြီ၊ ငါတို့
အပို့တောင် မစောင့်နိုင်တော့လို့ဖြစ်မှာပေါ့”

သူ၏စကားအဆုံး၌ ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်၏။ နန္ဒ
ကလည်း သဘောကျစွာဖြင့် ရယ်မော့လေသည်။ အတန်ကြာ
မှ မင်းမင်းက ရယ်မော့ခြင်းကို ရပ်တန့်လိုက်၏။

“ကဲ.. ငါတို့ ဆရာကြီးနောက်လိုက်ကြစို့”

“နေဦး.. မင်းမင်း၊ ဒီအဘိုးကြီး တကယ်သေနိုင်တဲ့
အခြေအနေရှိမရှိ ငါတို့ ဆင်းကြည့်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“မလိုပါဘူးကွာ၊ ဒီလောက်အနက်ကို ကျမှတော့ သေ

သွားမှာပါ”

“အောက်ခြေမှာ ဘယ်လိုအခြေအနေရှိမှန်းမှ ငါတို့
မသိတာ၊ တော်ကြာ ဆရာကြီးက ဆူနေဦးမယ်၊ တို့ဆရာကြီး
အလုပ်လုပ်ရင် ဘယ်လောက်စေ့စပ်သေချာတယ်ဆိုတာ မင်း
သိတယ်မဟုတ်လား”

“သိပါတယ်ကွာ”

နန္ဒက တည်ကြည်လေးနက်သော မျက်နှာထားဖြင့်။

“အေး.. ဒီတော့ ငါတို့ဘက်က အသေအချာပြော
လို့ရအောင် အောက်ဆင်းကြည့်မှဖြစ်မယ်”

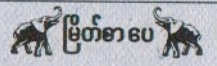
“ဘယ်လိုဆင်းမှာလဲကွ၊ ညဘက်ကြီးကို”

“နွယ်ကြီးကိုသုံးပြီး ဆင်းမှာပေါ့ကွ၊ နွယ်ကြီးသွားရှာ
ခဲ့.. မင်းမင်း၊ ငါဆင်းကြည့်လိုက်မယ်”

မင်းမင်း၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရှုံ့ မဲ့သွား၏။

“မင်းကတော့ကွာ”

ထိုမျှသာဆိုပြီး သူလှည့်ထွက်လာသည်။ နန္ဒက အ
လွန်စေ့စပ်သေချာပြီး ဆရာကြီးဂိုဘင်ခိုင်းသမျှကို တသွေမှ
တိမ်းလုပ်တတ်တာကို သူသိသည်။ ယခုလည်း အပင်ပန်းခံ
ကာ ဆင်ခြေလျှောထဲဆင်းကြည့်ရန် ပြင်ဆင်နေပြန်သည်။ သူ

စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာပင် နွယ်ကြိုးခုတ်ရန် ထွက်ခဲ့သည်။ နွယ်ကြိုး အများအပြားရှိသည့်နေရာကို သူသိထားပြီးသား။ ယခုနေရာ နှင့်အနည်းငယ်ဝေး၏။

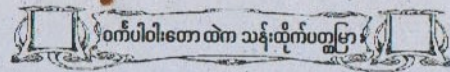
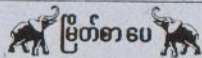
ရုတ်တရက်. . . ။

သူ၏ ခြေလှမ်းများ တုန်ကန် ရပ်တန့်သွား၏။ တော လမ်းကလေးပေါ်တွင် ပက်လက်ငြိမ်သက်နေသော မိန်းက လေးတစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ မျက်နှာလေးက သူ့ဘက်လှည့်နေသည်။ မိန်းမလှလေးတစ် ယောက်ပင်ဖြစ်၏။ ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း လှပကြော့ရှင်းနေ၏။ မင်းမင်းရင်ထဲ အတိုင်းအဆမဲ့ လှုပ်ရှားသွားသည်။ လရောင် အောက်ရှိ မိန်းမလှလေးကို သူသတိလက်လွတ် ငေးကြည့်နေ မိသည်။

ထိုစဉ်. . . ။

“အင်း. . . အင်း”

မိန်းကလေးက ညည်းညူရင်း လှုပ်ရှားလာသည်။ မျက် လုံးလေးများ တဖြည်းဖြည်းပွင့်လာသည်။ သူမအား ငေးကြည့် နေသော မင်းမင်းကိုမြင်တော့ အထိတ်တလန့်ဖြင့် မြေပေါ် လက်တစ်ဖက်ထောက်၍ ကမန်းကတမ်း ထထိုင်၏။

“အဟွတ်. . . ဟွတ်၊ ရှင်. . . ရှင်က လူဆိုးလား၊ လူ ကောင်းလား”

ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ ဖြင့်မေးသော အသံစူးစူးလေး က တုန်ယင်နေရှာသည်။ ပထမတုန်းက မင်းမင်းတစ်ယောက် ညကြီးမိုးချုပ် တောထဲ၌တွေ့ရသော မိန်းမလှလေးကို လန့်နေ ခဲ့မိသည်။ အခု သူမက သူ့ကို လန့်နေပုံရတာကိုတွေ့ရမှ စိတ် အေးသွား၏။ ပျော်ရွှင်မှုက ရင်ထဲစိမ့်ဝင်လာသည်။ သူကပြုံး ရင်းမှ. . . ။

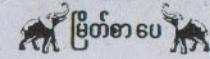
“မကြောက်ပါနဲ့၊ ကျွန်တော်က လူကောင်းပါ။ ဒီက ညီမက ဘာအခက်အခဲ ဖြစ်နေလို့လဲ. . . ဟင်”

“ကျွန်မ. . . ကျွန်မ. . . ပထွေးရန်ကိုကြောက်ပြီး အဝတ် တစ်ထည်၊ ကိုယ်တစ်ခုနှင့်ထွက်ပြေးလာတာ၊ မင်းလွင်ကုန်းရွာ က အဒေါ်ဆီသွားမလို့၊ လမ်းမှာ အဖျားကြီးပြီး သတိလစ်နေ တာပါ၊ ကျွန်မ. . . ကျွန်မကို ကူညီပါ. . . အစ်ကိုရယ်”

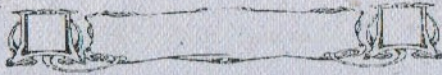
တိုးဖျော့သော လေသံလေးဖြင့် စကားဆိုရင်း သူမ ထရပ်ရန် ကြိုးစားကြည့်၏။ မဟန်နိုင်ပဲ ပြန်လဲကျသွားရှာ၏။

“အို”

မင်းမင်း. . . ဓားအားပစ်ချပြီး သနားစရာပောင်းသော

www.burmeseclassic.com

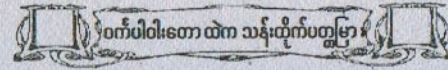
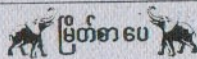
မိန်းမလှလေးကို ပြေး၍ ပွေ့လိုက်သည်။

ရုတ်တရက်. . . ။

မိန်းကလေးက ပါးစပ်အား ဟလိုက်ရာ အပေါ်သွား နှစ်ချောင်းမှာ ရှည်ထွက်လာပြီး လျှာကလည်း ရှည်ထွက်လာ ကာ နှစ်ခွဲဖြစ်သွား၏။ သူမ၏ နှာခေါင်းမှာလည်း ရှေ့ သို့ထိုး ထွက်လာကာ မျက်နှာပုံစံ ချက်ချင်းပြောင်းသွားသည်။ ဆံပင် ရှည်များ ပျောက်ကွယ်သွားသောအခါ သတ္တဝါတစ်ကောင်၏ ပုံက ပီပီပြင်ပြင် ထွက်ပေါ်လာသည်။ မြွေတစ်ကောင်၏ ဦး ခေါင်းပိုင်းပင်ဖြစ်၏။

တဆက်တည်းမှာပင် သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း အ ကြေးခွံများပြည့်နှက်နေသော မြွေတစ်ကောင်၏ ရှည်မျောမျော ပုံစံအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားသည်။ ထိုသို့ ပြောင်းလဲသွားသည့် အချိန်ကာလမှာ အလွန်တိုတောင်းလှ၏။ မျက်စိတမှိတ်မျှသာ ကြာလေသည်။

ချက်ချင်းလိုလို ပြောင်းလဲသွားသော မြင်ကွင်းက မင်း မင်းကို အသက်ရှူရပ်မတတ် ထိတ်လန့်သွားစေ၏။ သူသည် ပွေ့ထားမိသော မြွေ၏ ကိုယ်လုံးကြီးကို တအားတွန်းရင်းဖြင့် နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်သည်။

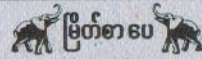
သို့သော် သူ၏ကြိုးစားမှုက အရာမထင်ပါချေ။ မိန်းမ လှလေးအဖြစ်မှ ချက်ချင်းပြောင်းလဲသွားသော မြွေမကြီးက သူ၏ လည်မျိုကို မိမိရရ ကိုက်ခဲပစ်လိုက်နိုင်သည်။ မင်းမင်း ၏ မျက်လုံးအစုံမှာ ပြာဝေသွား၏။ သူသည် အသံပင်မထွက် နိုင်ပါ။ မြွေမကြီးက လွတ်လိုက်သောအခါ မင်းမင်း၏ ခန္ဓာ ကိုယ်မှာ အသက်ကင်းမဲ့လျက် မြေပေါ်သို့ လဲပြိုကျသွား၏။

“ဝုန်း”

ယင်းအချိန် နွယ်ကြိုးသွားခုတ်သည့် မင်းမင်းအား စောင့်နေသော နန္ဒမှာ အစိမ်းရောင်ဇာဝတ်စုံအား ဝတ်ဆင် ထားသည့် အလွန်ချောမောလှပသော မိန်းကလေးကို တအံ့ တဩ ငေးဝိုင်ကြည့်နေလေ၏။

သူ့ထောက်နှင့်တကိုယ်တွင် ဤမျှချောမောလှပပြီး ဆွဲ ဆောင်နိုင်စွမ်းရှိသော မိန်းကလေးမျိုးကို မတွေ့မမြင်ခဲ့ဖူးပါ။ သူသည် အရာအားလုံးကို မေ့လျော့လျက် မိန်းကလေးကိုသာ သတိလက်လွတ် ငေးမောကြည့်နေမိ၏။

မိန်းကလေးက သူ၏ မျက်လုံးအစုံကို ညှို့ ဓာတ်ပြင်း သော မျက်လုံးအစုံဖြင့် စိုက်ကြည့်ရင်း ခပ်နွဲ့နွဲ့လေးလေးခက် လာသည်။ တဖြည်းဖြည်း သူနှင့်နီးကပ်လာတော့မှ ရုတ်တရက်

www.burmeseclassic.com

သူသတိဝင်လာပြီး မြေပေါ်စိုက်ထားသော ဓားကို ဆွဲထုတ်ပြီး နောက်သို့ ခြေသုံးလှမ်းခန့် ဆုတ်လိုက်သည်။

“မင်း.. မင်း.. ဘယ်သူလဲ”

မိန်းကလေး၏ ခြေလှမ်းများ ရပ်တန့်သွား၏။

“ရှင်က နန္ဒဆိုတာလား”

နန္ဒအံ့ဩသွား၏။ သူတစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မတွေ့မမြင် ဖူးသော မိန်းကလေးက သူ့နာမည်ကို သိနေသည့်အတွက် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်မှုလည်း ဖြစ်သွားရသည်။ သူက ဓားရိုးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ရင်း စိတ်အားတင်းထားလိုက်၏။

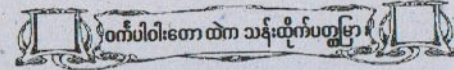
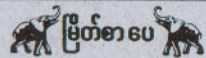
“အထူးအဆန်းပဲ၊ မင်းက ငါ့နာမည်ကို ဘယ်လိုလုပ် သိနေတာလဲ”

“မင်းမင်းဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်က ကျွန်မကို ပြောခိုင်း လိုက်တယ်၊ သူ့ဆီကို အမြန်လာပါတဲ့၊ သူပိုးထိသွားလို့”

“ဘာ.. မင်းတကယ်ပြောတာလား၊ မင်းကို ငါမယုံ ဘူး၊ မင်းဘယ်သူလဲ.. ပြောစမ်း”

မိန်းကလေးက နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးအားစူပြီး ခြေတစ်ဖက်ဆောင့်လိုက်၏။

“မပြောဘူး၊ ရှင်မယုံရင် သွားကြည့်၊ ဟိုဘက်က လမ်း

ကွေ့လေးမှာ မင်းမင်းဆိုတဲ့လူရှိတယ်၊ သေနေပြီလားတောင် မသိဘူး”

နန္ဒ.. ဓားအား ရှေ့သို့ဆန့်ထုတ်ရင်း မိန်းကလေးကို ကျော်ကာ လမ်းကွေ့လေးဘက်သို့ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်ခဲ့သည်။ ဓားအား အသင့်အနေအထားဖြင့် ကိုင်ရင်း သတိကြီးစွာဖြင့် လျှောက်လာရာ တစ်နေရာအရောက်၌ မင်းမင်း၏ဓားကို တွေ့ရ၏။

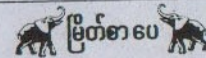
ဓားနှင့်မလှမ်းမကမ်း၌ လဲကျငြိမ်သက်နေသော မင်းမင်း၏ အသားအရေပေါ်၌ ခရမ်းရင့်ရောင်အကွက်များ ရှိနေသည်ကို အထင်းသား တွေ့မြင်နေရသည်။ နှာခေါင်းနှင့်နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းနှစ်ဖက်တို့မှ သွေးမည်းများ စီးကျနေဆဲ။ နီရဲပြီး ပြူးထွက်နေသော မျက်လုံးအစုံကို မြင်ရုံဖြင့် မင်းမင်းအသက်မရှိတော့မှန်း နန္ဒသိလိုက်သည်။

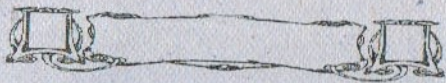
“ဟာ”

ယင်းအချိန်.. ရုတ်တရက်.. ။

“ဝိုး”

သစ်ပင်ကြီးအောက်ရှိ အမှောင်ထုထဲမှ အကုန်ကြီးမားလှသော မြွေမကြီးတစ်ကောင် သူ့ထံသို့ လျှပ်တပြက် ခုန်

ဝင်လာတာကို သတိထားနေသူမို့ ချက်ချင်းတွေ့မြင်၍ ဓားကို
ဝှေ့ရမ်းကာကွယ်ရင်း နောက်သို့ခုန်ဆုတ်ကာ ရှောင်တိမ်းလိုက်
နိုင်သည်။

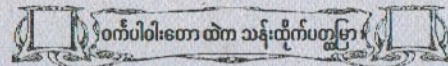
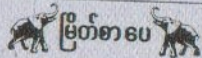
နန္ဒတစ်ယောက် ထူပူတုန်လှုပ်သွား၏။ သို့သော် အ
တွေ့အကြုံရင့်ကျက်သူဖြစ်သည့်အလျောက် စိတ်ကို ထိန်းချုပ်
ပြီး သူ့ထံသို့ တိုးဝင်လာသော မြွေမ၏ ပါးပျဉ်းကို ဓားဖြင့်ထိုး
စိုက်လိုက်သည်။

မြွေမက ခေါင်းကို ဘယ်ဘက်သို့ တိမ်းရှောင်ပြီး နန္ဒ
၏ ခြေထောက်ကို ကိုယ်လုံးရှည်ကြီးဖြင့် ရိုက်၏။ နန္ဒက အ
ပေါ်သို့ ခုန်တက်ကာ ရှောင်တိမ်းလိုက်သည်။ ထိုနောက် သူ
ထံတိုးဝင်လာသော မြွေ၏ဦးခေါင်းကို စလွယ်သိုင်း၍ ခုတ်ချ
လိုက်သည်။

နန္ဒ၏ လျင်မြန်ဖျတ်လတ်မှုကြောင့် မြွေမမှာ ပေါက်
ခွင့်မသာပဲ နောက်သို့ ပြန်ဆုတ်သွားသည်။ နန္ဒကလည်း ဓား
အား အသင့်အနေအထားဖြင့် ကိုင်ရင်း နောက်သို့တစ်လှမ်း
ချင်း ပြန်ဆုတ်လာသည်။

ထိုစဉ်... ရုတ်တရက်...။

“ဝိုး... ဝှစ်”

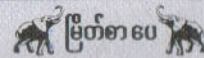

လေတိုးသံနှင့်အတူ သူ၏ခြေထောက်ကို အစိမ်းရောင်
တောက်ပနေသော မြွေအမြီးတစ်ခုက လျှပ်တပြက် ရစ်ပတ်
ကာ ဆောင့်ဆွဲလိုက်စဉ် နန္ဒက ဓားဦးဖြင့် ထိုအမြီးကို ထိုးစိုက်
လိုက်၏။ မိမိရရ ထိုးစိုက်မိသွား၏။ နီရဲသောသွေးများ စိမ့်
ထွက်လာသည်။ မြွေအမြီးမှာ လူးလွန်သွားပြီး ပျောက်ကွယ်
သွားသည်။

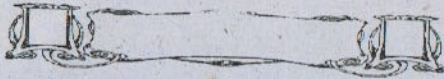
နန္ဒမှာ မြွေနှစ်ကောင်၏ ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ် တိုက်ခိုက်
ခြင်းကို ခံနေရပေပြီ။ သူ့ရင်ထဲ အလွန်ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွား
သည်။ သူ့... လက်နှစ်ဖက်စလုံးကို မြင်နိုင်သည့် အနေအထား
ရောက်အောင် ချက်ချင်းပြောင်းလိုက်သည်။

ထိုအခါ သူ့အား နောက်မှ အလစ်ဝင်တိုက်သည့် ကြီး
မားလှပသော မြွေစိမ်းစိမ်းကြီးနှင့် သူဦးစွာတိုက်ခိုက်ခဲ့ရသော
အဝါရောင်နှင့်အမည်းရောင်အရစ်များဖြင့် လှပသည့် မြွေမတို့
က ပါးပျဉ်းများထောင်ရင်း သူ့ထံသို့ ချဉ်းကပ်လာသည်ကိုတွေ
ရ၏။

သူ့... လမ်းဘေးရှိ သစ်ပင်များကြားသို့ ပြေးဝင်လိုက်
သည်။ သစ်ပင်များမှာ ကြီးမားပြီး အရွက်အခက်များ ထူထပ်
လွန်းသဖြင့် ဘာမှမမြင်ရအောင် မည်းမှောင်နေ၏။ သူ့အဖွား

www.burmeseclassic.com

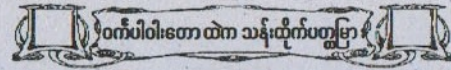
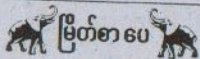

တစ်ခု ပြုလုပ်လိုက်မိပြီဖြစ်ကြောင်း သတိပြုမိလိုက်၏။
 အတွင်းဘက်၌ သစ်ပင်ကြီးများ ရှုပ်ထွေးစွာပေါက်နေ
 ၍ အမြန်မပြေးနိုင်။ မှောင်နှင့်မည်းမည်းမှာ နောက်က ထပ်
 ကြပ်မကွာလိုက်လာသော မြေမနှစ်ကောင်လက်မှ သူ့ဘယ်လို
 မှ မလွတ်မြောက်နိုင်တော့တာကို တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာတွေး
 မိ၏။ သို့သော် သူ့အားတင်းကာ ကြိုးစားပြေးနေ၏။

ဓားကို ရှေ့သို့ဝှေ့ရင်း ပြေး၏။ ဓားက သစ်ပင်တစ်ခု
 ကို ထိခတ်မိလျှင် ထိုနေရာကို ရှောင်၍ပြေးရ၏။ ထိုသို့ပြေး
 နေရင်း သူ၏ မျက်စိထဲတွင် သူ့သတ်ခဲ့ဖူးသော လူများသည်
 သွေးသံရဲရဲဖြင့် သူ၏ရှေ့မှ ပိတ်ဆို့ရပ်တန့်နေသည်ကို တွေ
 မြင်သွားသည်။

သူ၏ခြေလှမ်းများ တုန်ကန် ရပ်တန့်သွား၏။ သူ့သတ်
 ခဲ့မိသော လူများက ကြောက်လန့်ဖွယ်ရာ အပြုံးကိုယ်စီဖြင့်
 သူ့ထံသို့ ရွှေ့လျားလာတာကို ခြောက်ချားဖွယ်ရာ တွေ့ရ၏။
 တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှု၏ လွှမ်းမိုးမှုအောက်၌ နန္ဒတစ်ယောက်
 ဆောက်တည်ရာမရအောင် ကြောက်ရွံ့ သွားသည်။ သူသည်
 သွေးရှူးသွေးတန်းဖြင့် နောက်သို့ ပြန်လှည့်ပြေး၏။

ထိုအခါ သူ၏နောက်မှ ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါလာ

သော မြေမနှစ်ကောင်က သူ၏ရင်အုံတစ်ဖက်စီကို တပြိုင်နက်
 ပေါက်ချလိုက်သည်။

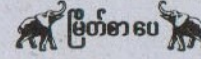
“အား”

* * *

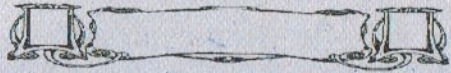
ယင်းအချိန် မြေလေးကောင်၏အလယ်၌ ဂိုဘင်နှင့်
 သူ၏တပည့်များဖြစ်သော အန်းကျီနှင့်ချွတ်စတင်းတို့ ရောက်
 ရှိလာကြသည်။ လှပကြီးမားလွန်းသော မြေမကြီးများက တ
 ဂျားဂျားနှာမှုတ်ရင်း သူတို့အနားသို့ ချဉ်းကပ်လာကြသည်။

ဂိုဘင်တို့က အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွား
 ခြင်းမရှိပါ။ ဂိုဘင်က သာမန်ထက်အနည်းငယ်ပိုကြီးသော ပု
 လွေတစ်ချောင်းကို ထုတ်ပြီး တင်ပခွေထိုင်ချကာ ပုလွေအား
 နှုတ်ခမ်း၌တေ့ရင်း စတင်မှုတ်တော့သည်။ အန်းကျီနှင့်ချွတ်စ
 တင်းတို့က ဓားရှည်ကိုယ်စီဖြင့် ဂိုဘင်အား ကာကွယ်ပေးရန်
 အသင့်ပြင်ထားကြသည်။ ဂိုဘင်၏ ပုလွေသံက မြိုင်မြိုင်ဆိုင်
 ဆိုင် ထွက်ပေါ်လာ၏။

မြေမကြီးများက ပုလွေသံ၌ ယစ်မူးခြင်းမရှိပဲ အန်းကျီ

www.burmeseclassic.com

နှင့်ချွတ်စတင်းတို့ထံ လျှောက်နဲ့ တိုးဝင်လာကြသည်။ အန်းကျီ နှင့်ချွတ်စတင်းတို့က ဓားရှည်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဓားအိမ်ဖြင့် လည်းကောင်း ရိုက်ပုတ်တုန့်ပြန်တိုက်ခိုက်လျှင် နောက်သို့ပြန် ဆုတ်သွားကြပြီး အခွင့်အရေးကို ချောင်းနေပြန်၏။

ထိုစဉ် ဂိုဘင်က ပုလွေသံစဉ်ကို တစ်ဆင့်ထပ်တိုးမှုတ် ၏။ မထူးခြားသေး။ နောက်တစ်ဆင့်သို့ မြင့်လိုက်သောအခါ အနည်းငယ် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြင့် ပုံစံပျက်လာကြသည်။ ပုလွေ မှုတ်နေသော ဂိုဘင်၏ မျက်လုံးအစုံမှာ အရောင်တောက်ပနေ ၏။ သူ့မျက်စိရှေ့ရှိ မြေမကြီးများမှာ သာမန်မြေများမဟုတ် ပဲ သူလိုချင်နေသော သိုက်မြေများဖြစ်ကြောင်း သူသိရှိနေပြီ မဟုတ်ပါလော။

ထိုအချက်ကို အန်းကျီနှင့်ချွတ်စတင်းတို့သည် ရိပ်မိ သွားသည်။ ထိုအခါ ဂိုဘင်ပေးထားသော ‘နဂါးနိုင်ဆေးမှုန့်’ ကိုသူတို့၏ ဓား၌ အမြန်သုတ်လိမ်းကြသည်။ ထိုဆေးမှုန့်၏ အနံ့မှာ သင်းထုံကြိုင်လှိုင်လွန်း၏။

မြေမများထံမှ အသံမျိုးစုံ ထွက်ပေါ်လာကြ၏။ ယင်း အချိန် ဂိုဘင်က လွမ်းမောဖွယ်တေးသွားတစ်ပုဒ်ကို ပြောလို ၍မှုတ်၏။ သူတပည့်များက ‘နဂါးနိုင်ဆေးမှုန့်’တချို့ ကို လေ

ထဲသို့ ပက်ဖျန်းလိုက်သည်။ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို ထုံအီသော အမွှေးနံ့က ဖုံးလွှမ်းသွား၏။

မြေမလေးကောင်အနက် အဝါရောင်ရှိသော မြေမ၏ ပါးပျဉ်းမှာ အောက်သို့တဖြည်းဖြည်း ဝိုက်ဆင်းသွားသည်။ ကျန် မြေသုံးကောင်က တစ်နေရာစီ ခွဲထွက်ကာ အမြန်ပြေးသွား ကြသည်။

ထိုစဉ် ဂိုဘင်က ကြည်နူးဖွယ်ရာ သံစဉ်ကို ပြောင်း မှုတ်၏။ အဝါရောင်မြေမ၏ ပါးပျဉ်းမှာ တဖြည်းဖြည်း ပြန် ထောင်ရင်း ယိမ်းနွဲ့လာသည်။ အန်းကျီနှင့်ချွတ်စတင်းတို့သည် အနီရောင်ပိုးကြိုးတစ်စီကို ဆွဲထုတ်ပြီး နှစ်ခုကိုဆက်၍ ချည် လိုက်သည်။ ထိုနောက် ကြိုးစတစ်ဖက်စီကို ကိုင်ပြီး နူးနူးညံ့ ညံ့ ငြင်ငြင်ယာသာ ယိမ်းနွဲ့နေသော မြေမ၏ တစ်ဘက်တစ် ချက်စီသို့ ချဉ်းကပ်သွား၏။ ကျန်လက်တွေကတော့ ဓားကို အသင့်ကိုင်ထားလိုက်သည်။

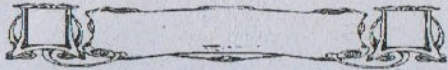
ယင်းအချိန် . . . ရုတ်တရက် . . . ။

“ကယ်ကြပါဦးရှင်”

“ကယ်ကြပါဦး”

အော်ဟစ်သံနှင့်အတူ ပြေးလွှားလာကြသော မိန်းက

www.burmeseclassic.com

လေးနှစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ အလွန်ချောမော လှပသော မိန်းကလေးနှစ်ယောက်၏ နောက်မှ ကြီးမားသော မြွေမကြီးတစ်ကောင် ပါးပျဉ်းထောင်ရင်း လိုက်ပါလာသည်။ အန်းကျီနှင့်ချွတ်စတင်းတို့မှာ မိန်းမလှလေးများအတွက် အလွန်စိုးရိမ်သွားကြရသည်။ အန်းကျီက သူ့ရဲကောင်းတစ်ဦး၏ ရဲရင့်ဟန်ဖြင့်...။

“ဟေ့... ညီမ၊ ဒီကိုလာခဲ့”

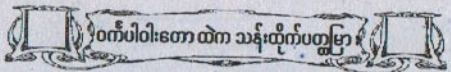
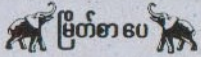
သူ၏ ခေါ်သံမဆုံးမီ ချွတ်စတင်း၏ အသံက ကြားဖြတ်ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဒီကိုသာ အမြန်ဆုံးအရောက်လာခဲ့၊ ဒီကိုရောက်တာနဲ့ ညီမတို့ရဲ့ အန္တရာယ်က လွတ်ပြီမှတ်”

ချွတ်စတင်း၏ အော်ဟစ်ဖိတ်ခေါ်သံအဆုံး၌ ဂိုဘင်က ပုလွေမှုတ်ခြင်းကို ရပ်တန့်ပြီး ကပျာကယာ လှမ်း၍ဟန်တားသည်။

“ဟေ့... အဲဒီမိန်းကလေးကို အနားအကပ်မခံနဲ့”

စဉ်းစားဆင်ခြင်ဉာဏ်မရှိသော အန်းကျီနှင့်ချွတ်စတင်းတို့ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားစဉ် သူတို့၏ ရင်တွင်းသို့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်စီ တိုးဝင်လာပြီး ပွေဖက်လိုက်ကြသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သူမတို့သည် ပါးစပ်များကိုဟကာ သူတို့၏ လည်ပင်းများကို ကိုက်ချလိုက်ကြသည်။

ထိုမိန်းကလေးများ ပါးစပ်ဟလိုက်ရာ ချက်ချင်းပေါ်လာသော မြွေစွယ်နှစ်ချောင်းတို့က အန်းကျီနှင့်ချွတ်စတင်းတို့၏ လည်ပင်းများထဲသို့ နစ်ဝင်သွားကြသည်။

“အ”

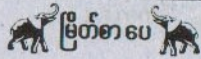
“ခြွမ်း”

“အင့်”

“ခြွင်”

အန်းကျီနှင့်ချွတ်စတင်းတို့က မသဲမကွဲ ညည်းညူရင်း ဓန္ဒာကိုယ်များ တဆတ်ဆတ် တုန်ခါသွားကြသည်။ ဓားများလည်း လွတ်ကျသွား၏။ သူတို့သည် ဂိုဘင်ဘာကြောင့် တားရသည်ကို နားလည်သွားကြသည်။ သို့သော် အလွန်နောက်ကျမှ သိလိုက်ရခြင်းဖြစ်၏။

မိန်းကလေးများက သူတို့အား တွန်းခွာလိုက်သည်နှင့် မြေပြင်ပေါ်သို့ တောင့်တောင့်ကြီး လဲပြိုသွားကြသည်။ ပြူးကျယ်နေသော သူတို့၏ မျက်လုံးအစုံ၌ မယုံကြည်နိုင်ခြင်းအံ့ ဩခြင်းနှင့်ထိတ်လန့်ခြင်းများ ပြည့်နှက်နေ၏။

www.burmeseclassic.com

“ဟင်း..ဟင်း၊ ဒီလောက်ပညာလေးနဲ့များ ငါတို့ကို ဒုက္ခပေးလို့ ရမတဲ့လား”

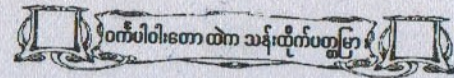
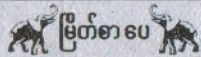
အန်းကျီအား သတ်လိုက်သော မိန်းမပျိုလေးက ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုနောက် မျှင်းမျှင်းကလေး ရယ်မောလိုက်သည်။ လှောင်ပြောင်ခြင်းက သူမရယ်မောသံလေးမှာ အပြည့်အသိပ် ပါဝင်နေ၏။

ကျန်မိန်းကလေးက မိန်းမောနေသော အဝါရောင်မြွေကြီးကို ပွေ့မပြီး ပြန်ထွက်သွား၏။ ထိုစဉ် ဂိုဘင်က လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ပုလွေကိုမှုတ်ရင်း နောက်သို့ တဖြည်းဖြည်းဆုတ်သွားလေသည်။

“ရှင်.. ပြေးလို့မလွတ်ပါဘူးလေ”

မိန်းကလေးက ခြိမ်းခြောက်စကားဆိုရင်း ဂိုဘင်ထံသို့ ပြေးလွှားသွား၏။ သူမသည် ပြေးရင်းလွှားရင်းဖြင့် လူပုံစံလုံးဝ ပျောက်ကာ ပါးပျဉ်းထောင်ရင်း ရွှေ လျားနေသော မြွေမကြီး တစ်ကောင်အဖြစ် ပြောင်းလဲသွားသည်။

ထိုစဉ် အဝါရောင်မြွေမနှင့်အတူ မြွေမတစ်ကောင် အတူတကွ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသည်။ ထိုမြွေနှစ်ကောင်မှာ ကျန်မြွေတစ်ကောင်နှင့်အတူ ဂိုဘင်ထံသို့ ရွှေ လျားသွားသော

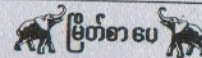
မြွေမနောက်သို့ လိုက်ပါသွားကြ၏။

ဂိုဘင်သည် ပုလွေသံစဉ်အား မြှင့်တင်ရင်း ‘နဂါးနိုင်ဆေးမှုန့်’ကို လေထဲပက်ဖျန်းလိုက်သည်။ သင်းထုံအီသော အနံ့က ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို ဖုံးလွှမ်းသွား၏။ ဂိုဘင်ထံသို့ ပြေးလွှားလာသော မြွေမကြီးများမှာ တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်သွားကြ၏။ ထိုနောက် အတော်ဝေးဝေးသို့ ဆုတ်သွားကြသည်။

ယင်းအချိန် ဂိုဘင်သည် ချာကနဲလှည့်ကာ ပြေးလွှားသွား၏။ သင်းထုံအီသော အနံ့များ ပျောက်ကွယ်သွားတော့မှ မြွေမကြီးများက တရှိန်ထိုး ရွှေ လျားလိုက်ပါသွားကြသည်။

ပြေးလွှားနေသော ဂိုဘင်၏ ခြေလှမ်းများ တုန်ကန်ရပ်သွား၏။ သူ၏ ပြေးလမ်းပေါ်၌ အဝါ၊အဖြူနှင့်အမည်းရစ်များဖြင့် လှပနေသော မြွေမကြီးနှင့်အစိမ်းရောင်တောက်ပနေသော မြွေမကြီးတို့က ပိတ်ဆို့ဟန့်တား ရောက်ရှိနေပြီမဟုတ်ပါလော။

ဂိုဘင်က နဂါးနိုင်ဆေးမှုန့်ကို ထိုမြွေနှစ်ကောင်ထံ ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။ သင်းထုံအီသော အနံ့ကို ရှူရှိုက်မိသည့် မြွေမနှစ်ကောင်တို့၏ ပါးပျဉ်းများမှာ တဖြည်းဖြည်း ဝှက် ဖြိုး အောက်သို့ ဝပ်ဆင်းသွား၏။

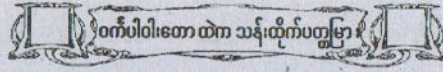

သူသည် နောက်သို့လှည့်ကြည့်ပြီး ဆေးမှုန့်များအား မြေမနှစ်ကောင်ထံ ထပ်မံပစ်လွှတ်လိုက်ရာ မြေမများ၏ လှုပ်ရှားမှုမှာ တဖြည်းဖြည်း နှေးကွေးသွား၏။ သူက အရုပ်ဆိုးစွာ ပြုံးရင်း ကျောတွင်လွယ်ပိုးထားသော ဓားအိမ်ထဲမှ ဓားရှည်ကို ဆွဲထုတ်ပြီး မြေစိမ်း၏ ဦးခေါင်းကို ထိုးစိုက်လိုက်၏။ ထိုနောက် ကျန်မြေ၏ ဦးခေါင်းကို ထပ်မံထိုးစိုက်လိုက်သည်။

ယင်းအချိန် မြေတွန်သံများနှင့်အတူ မြေမလေးကောင် တရှိန်ထိုး ပြေးလွှားရောက်ရှိလာကြသည်။ ဂိုဘင်က ဆေးမှုန့်အများအပြားကို ထပ်မံပစ်လွှတ်ပြီး ချာကနဲလှည့်ကာ ပြေးလေတော့သည်။

မြေမများသည် မြေမနှစ်ကောင်၏ ငြိမ်သက်နေသော ခန္ဓာကိုယ်ကြီးတို့ကို တွေ့မြင်သွားသောအခါ ပါးပျဉ်းများကို ထောင်ရင်း ဒေါသတကြီးဖြင့် တရှူးရှူးနှာမှုတ်နေကြသည်။ ရှေ့ကိုတော့ မတိုးလာကြပေ။

ဆေးမှုန့်အနံ့များ လွင့်ပြယ်သွားတော့မှ ဂိုဘင်နောက်သို့ လိုက်ပါသွားကြသည်။ သူတို့၏ လှုပ်ရှားမှုမှာ အလွန်လျင်မြန်ကြ၏။ ယခုတစ်ကြိမ်တွင် သူတို့သည် အသံတိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် ပို၍လျှင်မြန်စွာ လိုက်ပါသွားကြသည်။

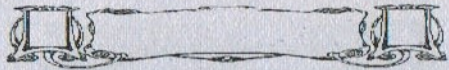
ထိုစဉ် ဂိုဘင်မှာ အနည်းငယ်သာကျန်ရှိတော့သည့် ဆေးမှုန့်များကို သူ၏ လည်ပင်းနှင့်နေရာတချို့ကို ပွတ်လိမ်းလိုက်သည်။ သူသည် အလွန်အပြေးမြန်သူတစ်ယောက်ဖြစ်လေသည်။ ကားလမ်းမကြီးသို့ပင် လှမ်းမြင်နေရသည်။

သူ့အားတက်သွားသည်။ ပြေးနှုန်းကို မြှင့်တင်လိုက်၏။ ယင်းအချိန် ရုတ်တရက် 'ဝှီး'ကနဲ ထွက်ပေါ်လာသော လေတိုးသံကို သူ၏ နောက်ကျောဘက်မှ ကြားလိုက်ရသည်။ ထိုအသံမှာ မြေတစ်ကောင်က အမြီးကို အားပြုတွန်းထောက်ပြီး သူ့ထံခုန်ဝင်လာခြင်းဖြစ်ကြောင်း နားလည်လိုက်သည်။

သူ့ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာဖြင့် လမ်းဘေးသို့ ပြေးဆင်း၏။ ထိုစဉ် သူ၏ဘယ်ဘက် လက်ဖျံရိုးတစ်နေရာမှ မီးစနှင့် အထိုးခံရသလို ပူကနဲဖြစ်သွားသည်။ လက်ထဲမှ ပုလွေလွတ်ကျသွား၏။

သူ့ . . . ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်နိုင်ပဲ ကားလမ်းမပေါ်သို့ ပြေးတက်သွား၏။ ထိုနောက် လမ်းမကြီးအတိုင်း အားကုန်ပြေးလွှားသွားသည်။ လက်ဖျံရိုးမှ ပူလောင်ကိုက်ခဲမှုသည် လက်မောင်းသားတို့တိုင်အောင် ချဲ့ထွင်လာနေကြောင်း သူ့ခဲစားနေရ၏။

www.burmeseclassic.com

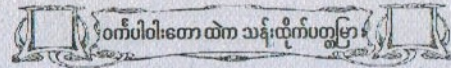
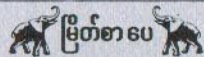
ရုတ်တရက် သူသည် ညာလက်ရှိစားဖြင့် သူ၏ဘယ်
လက်ကို လက်မောင်းရင်းမှနေ၍ ခုတ်ပိုင်းလိုက်သည်။ သူ့၌
ရှိသော ဖြေဆေးအပေါ် စိတ်မချနိုင်သဖြင့် စွန့်စားပစ်လိုက်
ရလေသည်။

“ခုတ်”

“ခုတ်”

ပြုတ်ကျကျန်ခဲ့သော သူ့လက်ကိုပင် လှည့်မကြည့်ပဲ
ကားလမ်းမကြီးအတိုင်း ဆက်လက်ပြေးလွှားသွားသည်။ သူ၏
ကျောပြင်ကို စူးလက်သော မျက်လုံးလေးစုံတို့က မကျေမချမ်း
ဖြင့် စိုက်ကြည့်နေကြ၏။ သို့သော် သူတို့ ဆက်မလိုက်တော့
ပါ။ သူတို့၏ နယ်မြေမှာ ဤနေရာ၌ အဆုံးသတ်သွားပြီ မ
ဟုတ်ပါလော။

* * *

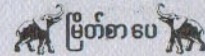

အခန်း - ၁၅

အိပ်မက်လား... တကယ်လား

ဆူဆီရီ၏ မျက်လုံးအစုံမှ ပုံရိပ်များ ပျောက်ကွယ်သွား
ပေပြီ။ သူမ၏ မျက်နှာမှာ တင်းမာခက်ထန်နေသည်။

“တောက်... ဒီလူယုတ်မာ လွတ်သွားပြီ၊ ငါ့မြေနှစ်
ကောင်လည်း သူ့လက်ချက်နဲ့ သေဆုံးခဲ့ရတယ်၊ ဂိုဘင်... ဂို
ဘင်... ရှင့်ကို ကျွန်မအထင်သေးခဲ့မိတာ အမှားကြီးများသွား

www.burmeseclassic.com

ပြီပဲ”

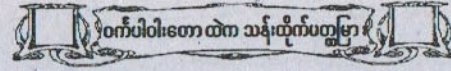
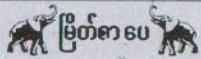
မေဝင်းမှာ သူမ၏ ဒေါသမျက်နှာကိုကြည့်ရင်း ကြောက်
ရွံ့သွား၏။ ဆင်ခြေလျှောထဲကျသွားသော သူ၏ခင်ပွန်းအောင်
မောင်း ဘယ်လိုအခြေအနေရှိသည်ကို မေးချင်သော်လည်း
မမေးရဲတော့။ ဆူဆီရီမှာ အလွန်ဒေါသကြီးနေပြီမဟုတ်လော။

ဆူဆီရီက သူမကို ဖျတ်ကနဲကြည့်၏။

“ရှင်. . ဒီမှာနေဦး၊ ကျွန်မမှာ လုပ်စရာတွေ အများ
ကြီးရှိလာပြီ၊ သွားတော့မယ်”

ပြောပြီး ပါးစပ်အားဟလိုက်ရာ အပေါ်သွားနှစ်ချောင်း
မှာ အောက်သို့ရှည်ကျလာသလို လျှာမှာလည်း ရှည်ထွက်လာ
ပြီး နှစ်ခွဖြစ်သွား၏။ ဆံပင်များမှာ တဖြည်းဖြည်း တိုလာပြီး
လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားချိန်၌ သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာလည်း အ
ကြေးခွဲများ ပိတ်ဖုံးထားသော မြွေတစ်ကောင်၏ ကိုယ်လုံးရှည်
ကြီးအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားပေပြီ။

ချောမောလှပသော ဆူဆီရီမှာ စပါးကြီးမြွေမအဖြစ်
လုံးလုံလျားလျား ပြောင်းလဲသွားပြီးနောက် ကျန်မိန်းကလေး
များကလည်း ပါးစပ်များကို တပြိုင်နက်ဟလိုက်ကြသည်။ သူ
တို့၏ ရှည်ထွက်လာသော သွားများနှင့်လျှာများကို ကြည့်ပြီး
မေဝင်းတစ်ယောက် အလွန်ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်သွားပြီး အသံ

ကုန် အော်ဟစ်လိုက်သည်။

“အား”

* * *

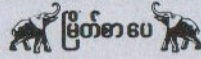
“အား”

မေဝင်းသည် အသံကုန်အော်ရင်း မျက်လုံးပွင့်လာ
သည်။ သူမ. . ပထမဆုံးတွေ့မြင်လိုက်ရသည်မှာ အုတ်မြို့ ရိုး
ဟောင်းပေါ်မှ စေတီပျက်ကလေးများပင်ဖြစ်၏။ ထိုနောက်
သူမထထိုင်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှု
လိုက်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး၌ သက်ရှိဟူ၍ သူမတစ်
ယောက်တည်းသာ ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

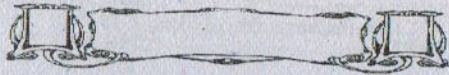
“ဟင်. . မြွေကြီးတွေ ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်”

အလင်းရောင်ယှက်သန်းလာပြီဖြစ်သော ကောင်းကင်
ပြာအောက်၌ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ
ပါ၏။

“ငါ. . ငါအိပ်မက်မက်နေခဲ့တာဖြစ်မယ်၊ မြွေတွေကို
မြင်လို့ ငါသတိလစ်နေရင်းက အိပ်မက်မက်နေခဲ့တာပဲ၊ မယုတ်
သေးပါဘူး၊ ငါ. . ဆူဆီရီဆိုတဲ့ နတ်မြွေမလေးနဲ့ ငါ့ကယ်ကို

www.burmeseclassic.com

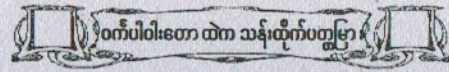
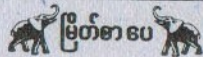
စကားတွေ အများကြီးပြောခဲ့တာပါ။ သူက အားလုံးကို သိနေ
ခဲ့တယ်။ သူ့မျက်လုံးတွေကနေတစ်ဆင့် ငါအားလုံးကို မြင်ခွင့်
ရခဲ့တယ်။ ဒါ. . ဒါတကယ်ဖြစ်နိုင်လို့လား၊ ငါထူးဆန်းတဲ့ အိပ်
မက်ရှည်ကို မက်ခဲ့တာပဲဖြစ်မယ်၊ ဟုတ်တယ်. . ဒါဟာ အိပ်
မက်ရှည်တစ်ခုပါပဲ”

သူမ. . ဇေဝေဝါဖြင့် တွေးတောနေခဲ့သည်။

“ဒါပေမယ့် အိပ်မက်ထဲက အဖြစ်အပျက်တစ်ချို့ ဟာ
အပြင်မှာ ငါ့ကိုယ်တိုင်တွေ့ကြုံခဲ့ရတဲ့ ဖြစ်ရပ်ဆန်းတွေပဲ၊ ဒါ
တွေကို စိတ်စွဲပြီး ငါအိပ်မက်ရှည်ကို ဆက်မက်တာများလား၊
ဒါမှမဟုတ်. . .”

သူမ. . ဆက်မတွေးတော့ပါ။ မယုံကြည်နိုင်လောက်
အောင် ထူးခြားဆန်းကြယ်သည့် ဖြစ်ရပ်များအတွက် သူမထင်
မြင်ချက် မပေးဝံ့ချေ။

သို့သော် သူမ၏ ရင်တွင်းနက်နက် တစ်နေရာတွင်
တော့ တကယ်လား၊ အိပ်မက်လားလို့ မခွဲခြားနိုင်ပဲ သူမတွေ
မြင်ခွင့်ရခဲ့သော ဖြစ်ရပ်များမှာ အပြင်လောကတွင် အမှန်တ
ကယ်ဖြစ်သွားခဲ့သည်ဟု လက်ခံယုံကြည်မှုက ကိန်းဝပ်နေရဲ့။

ထို့ကြောင့် ကိုအောင်မောင်းအတွက် သူမ၏ စိုးရိမ်
ပူပန်မှုမှာ လျော့နည်းသွား၏။ သူမက ယခုတိုင် တင်းတင်း
ကြပ်ကြပ် ဆုပ်ကိုင်ထားမိသော သံဗူးလေးကို ငုံ့ကြည့်ရင်းမှ
သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“အင်း. . ဒီသန်းထိုက်ပတ္တမြားနှစ်ခဲ ငါတို့ လက်ထဲ
ရောက်လာကတည်းက ငါတို့မှာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် မအိပ်နိုင်
ခဲ့ဘူး၊ စိုးရိမ်ပူပန်နေခဲ့ရတယ်၊ အခုလည်း ကံကောင်းလို့ သေ
ဘေးက လွတ်ရတာ”

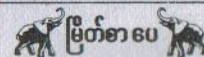
ရုတ်တရက် သူမသည် အိပ်မက်မက်ခဲ့ဖူးသော သူ
တော်စင်ကြီး၏ စကားသံကို ပြန်လည်ကြားယောင်လာသည်။

“အင်း. . လောကီသားတွေ၊ လောကီသားတွေ တ
ကယ်ရတနာအစစ်အမှန်ကို မမြင်တွေ့နိုင်ရှာကြသေးပဲကိုး”

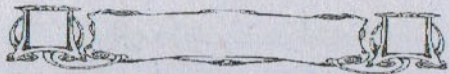
မေဝင်း၏ မျက်လုံးအစုံမှာ ပျက်စီးနေသော စေတီ
ပျက်လေးများထံ ရွှေ့လျားသွားသည်။

“သူတော်စင်ကြီးပြောတဲ့ တကယ်ရတနာအစစ်အမှန်
ဆိုတာ ဘာများပါလိမ့်”

ထိုမေးခွန်းအား သူမအသေအချာ စဉ်းစားအဖြေရှာ

www.burmeseclassic.com

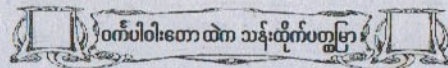
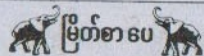
ကြည့်သည်။ ထိုအဖြေမှန်ကို သူမသိချင်စိတ် ပြင်းပျလာသည်။
သူမ . . ဘာကိုမှ အသေအချာ မသိသေးမီမှာပင် သူမ၏ ခြေ
လှမ်းများသည် စေတီပျက်လေးများရှိနေသော အုတ်မြို့ ရိုးအ
ဟောင်းပေါ်သို့ တက်နိုင်သည့် လှေကားထစ်လေးများထံ တစ်
လှမ်းချင်း ရွှေ့ လျားသွားသည်။

* * *

သန့်စင်ထွန်းနိုးလာသောအခါ နေပင်ထွက်နေပေပြီ။
သူလှဲလျောင်းနေရာမှ မထပဲ ငြိမ်သက်စွာ စဉ်းစားနေမိ၏။

“ငါ့အိပ်မက်က ရှည်လှချည်လား၊ အတော်လည်းထူး
ဆန်းတယ်၊ ကိုအောင်မောင်းနှင့်မမေဝင်းတို့ အိပ်မက်ထဲက
သူတော်စင်ကြီးဟာ ငါ့ကို ဒီလာဖို့ ဖိတ်ခေါ်သွားတဲ့ အဘဝဲ၊
အဘက မြေဟောက်မရဲ့ သန်းထိုက်ပတ္တမြားခဲကို ငါ့ဆီပေးခိုင်း
တာ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့လဲ”

ထိုမေးခွန်းအား တွေးတောမိသည်နှင့် သန့်စင်ထွန်း
သည် အိပ်မက်ထဲမှ သူတော်စင်ကြီး၏ စကားသံအချို့ ကိုပြန်

လည်ကြားယောင်လာသည်။ ဆူဆီရီ၏ စကားသံကလည်း
ရောထွေးပါလာ၏။

စေတီတော်လေးတွေကို ပြုပြင်ဖို့ ထိုက်တန်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်
ကို ရှာတွေ့ပြီလား . . အဘ”

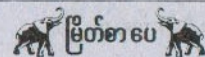
ဆူဆီရီက ရောက်ရှိလာသော သူတော်စင်ကြီးကို ဆီး
ကြိုမေးခဲ့သည့် မေးခွန်းဖြစ်သည်။ သူတော်စင်ကြီး၏ အဖြေ
တချို့ကလည်း သန့်စင်ထွန်းနားထဲ၌ ပီပီပြင်ပြင် ကြည်ကြည်
လင်လင် ပြန်လည်ကြားယောင်လာသည်။

“တွေ့ချိန်တန်တော့ တွေ့ခဲ့ပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် အချိန်ကို
စောင့်ရဦးမယ်”

ကိုအောင်မောင်းကို သူတော်စင်ကြီးပြောခဲ့သည့် စ
ကားတစ်ခွန်းက သန့်စင်ထွန်း၏ နားထဲပဲ့တင်ထပ်၍ ရိုက်ခတ်
နေသည်ကတော့။

“သန့်စင်ထွန်းဆိုတဲ့ လူရွယ်လေးတစ်ယောက်ရဲ့ လက်
ထဲ ထည့်ပေးရလိမ့်မယ်၊ သူက မင်းတို့လှူတဲ့ ပစ္စည်းလေးကို
အကောင်းဆုံးအသုံးပြုပေးနိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပဲ”

“သူက မင်းတို့လှူတဲ့ ပစ္စည်းလေးကို အကောင်းဆုံး

www.burmeseclassic.com

အသုံးပြုပေးနိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပဲ”

“သူက မင်းတို့လျှာတဲ့ ပစ္စည်းလေးကို အကောင်းဆုံး အသုံးပြုပေးနိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပဲ”

ရုတ်တရက် သန့်စင်ထွန်းငေါက်ကနဲ ထထိုင်လိုက်၏။

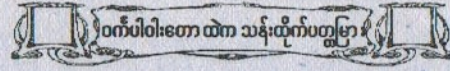
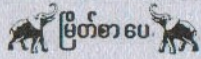
“ဒါဆို စေတီတော်လေးတွေကို ပြုပြင်ဖို့ ထိုက်တန်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုတာ ငါ. . ငါပဲပေါ့၊ အဘက ငါ့ကို စေတီတော်လေး တွေကို ပြုပြင်ဖို့ ဖိတ်ခေါ်ခဲ့တာပဲ”

နှုတ်မှ ဝမ်းသာအားရ ထုတ်ဖော်ရေရွတ်မိသည်အထိ သူစိတ်လှုပ်ရှားသွားသည်။ ပီတိအဟုန်က သူ၏ခန္ဓာကိုယ်တစ် ခုလုံးကို လွှမ်းခြုံလိုက်သောအခါ တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးမွှေး ညှင်းလေးများထကာ မျက်ရည်လည်သည်အထိ ဝမ်းမြောက် ကြည်နူးသွားရသည်။

ထိုစဉ်. . . ။

“အစ်ကိုကြီး. . အစ်ကိုကြီး. . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ထွန်းကြည်က အိပ်မှုနံ့စုံများဖြင့်ထလာပြီး သန့်စင်ထွန်း ငါ့ ပခုံးကို လှမ်းကိုင်ကာ မေးလိုက်သည်။ သန့်စင်ထွန်းက တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေသော သူ၏ လက်ချောင်းလေးများ

ကို အချင်းချင်းဖိဆုပ်ရင်း ရယ်မောပြီး ခေါင်းခါရမ်းလိုက်၏။

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူး. . ညီလေး”

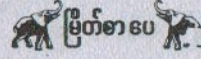
အသံက တုန်တုန်ယင်ယင်။ မျက်ရည်စက်များသည် ပါးပြင်ပေါ်သို့ လိမ်ကျလာသည်။ သူတစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ ဤမျှ လောက်အထိ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ဝမ်းမြောက်ကြည်နူးခြင်းမဖြစ် ခဲ့ချေ။ ဝမ်းမမြောက်ပဲ နေနိုင်ပါ့မလား။ စေတီတစ်ဆူ တည် နိုင်ဖို့ ထိုက်တန်တဲ့လူဆိုတာ တော်ရုံပါရမီမျိုးနဲ့ မရနိုင်ပါချေ။ ထိုပါရမီ သူထံ၌ ရှိနေသည်ဟု ယုံကြည်မှုဖြင့် သိလိုက်သော အခါ သူမျက်ရည်ကျသည်အထိ ပီတိဖြစ်ရ၏။

သူစိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင် အမြန်ထိန်းလိုက်သည်။ မျက်ရည်များကို ချက်ချင်းသုတ်ဖယ်ပစ်လိုက်၏။

ထိုစဉ်. . . ။

“ဟော. . မောင်သန့်စင်၊ မင်းနှိုးလာပြီကိုး၊ ကနေ့. . မင်းအိပ်ယာထ နောက်ကျတယ်နော်”

တံခါးမကြီးကို တွန်းဖွင့်ပြီး အိမ်ပေါ်တက်လာရင်း ပြောလိုက်သူက ဦးလေးဦးထွန်းရီဖြစ်၏။ ဦးထွန်းရီပင် နေခြံ လက်သန့်စင် မျက်နှာသစ်ပြီးပေပြီ။ သန့်စင်ထွန်းက အားပါး

www.burmeseclassic.com

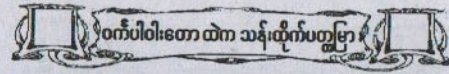
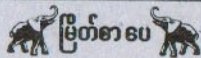

တရပြုံးရင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်. . ဦးလေးရေ အိပ်မက်က ရှည်လွန်းနေလို့လေ”

သူပြောပြီးထကာ နေ့စဉ်လုပ်နေကျ ကိစ္စရပ်များကို စတင်၍ စိတ်ပါလက်ပါ လုပ်ဆောင်လေတော့သည်။

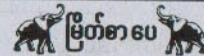
* * *

အခန်း - ၁၆

လမ်းပြသူ

အောင်မောင်းသည် ကြီးမားသော ကောက်ရိုးပုံကြီးပေါ်တွင် ငြိမ်သက်နေ၏။ အသက်ကတော့ မှန်မှန်ရှူနေလေသည်။ သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်ရှိ ပွန်းပဲ့ရာနှင့်ခြစ်ရာများမှ စိမ့်ထွက်နေခဲ့သော သွေးများပင် ခြောက်သွေ့နေပေပြီ။ ညာဘက်ပန်းပေါ်ရှိ ဓားဒဏ်ရာကတော့ ယခုတိုင် သွေးများစီးကျနေသေး။

www.burmeseclassic.com

ယင်းအချိန် ရုတ်တရက် . . သူ၏ နံဘေးသို့ သူတော်စင်ကြီးရောက်လာပြီး သူ၏ဦးခေါင်းကို လက်ဖြင့်ပုတ်နှိုးလေသည်။

“အောင်မောင်း . . ထတော့”

အောင်မောင်း၏ မျက်လုံးအစုံမှာ ချက်ချင်းပွင့်လာသည်။ သူတော်စင်ကြီးအား တွေ့မြင်သည်နှင့်သူ၏မျက်လုံးအစုံမှာ ဝင်းလက်တောက်ပသွား၏။ သူက အားတက်သရောဖြင့်။

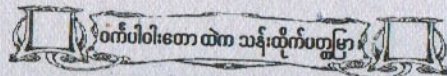
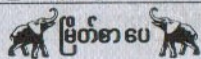
“ဟာ . . အဘ၊ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုလေးကို ကယ်ပါဦး . . . အဘရယ်”

သူတော်စင်ကြီးက ခေါင်းညိတ်ပြီး . . . ။

“မင်းလွင်ကုန်းရွာက ဦးထွန်းကြည်နှင့်ဒေါ်ဝိုင်းရီတို့ရဲ့ အိမ်ကို အရောက်သွားပါ။ အဲဒီမှာ သန့်စင်ထွန်းရောက်နေပြီကွယ်”

ပြောပြီးသည်နှင့် ချက်ချင်းပျောက်သွား၏။ အောင်မောင်းဖျတ်ကနဲနှိုးလာသောအခါ သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးမှာ နှာကျင်ကိုက်ခဲနေပြီး ညာဘက်ပခုံးမှာ အထိမခံနိုင်အောင်ကို ဆိုးရွားနေတာ သိရသည်။

သူ . . အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်ရင်း ထထိုင်လိုက်သည်။ သူ့ကျခဲသော ဆင်ခြေလျှောမှာ အတော်လေးမြင့်တာကို တွေ့

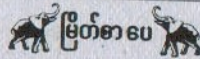
ရ၏။

ရုတ်တရက် သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် သူနှင့်မလှမ်းမကမ်းရှိ နွယ်ကြိုးတစ်ချောင်းထံသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ ဆင်ခြေလျှော၏ အပေါ်မှ အောက်သို့တွဲလောင်းကျနေသော တစ်ချောင်းတည်းသော နွယ်ကြိုးကိုကြည့်ရင်း သူအံ့ဩသွားသည်။

ဤနေရာတစ်ဝိုက်၌ နွယ်တစ်ချောင်းမှမရှိတာကို သူသိထား၏။ ယခုတော့ နွယ်ကြိုးတစ်ချောင်းက သူနှင့်မလှမ်းမကမ်းမှာ သီးသန့်ကြီးရှိနေ၏။ သူ့အပေါ်သို့ တက်နိုင်ရန် တမင်ဖန်တီးပေးထားသလို ဖြစ်နေသည်။ သူ့ခွန်အားပြည့်သွားသလို ခံစားရ၏။ ကိုက်ခဲနာကျင်မှုများကို လျစ်လျူရှုပြီး နွယ်ကြိုးကို လက်နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ဆင်ခြေလျှော့ကို ခြေဖြင့်ကန်ထောက်ရင်း တဖြည်းဖြည်းတက်သွား၏။

တစ်ဝက်ကျော်တော့ သူ့မျက်လုံးတွေ ပြာဝေလာ၏။ ညာဘက်ပခုံးက ဒဏ်ရာကလည်း တစ်ဆစ်ဆစ် ထိုးကိုက်လာလေသည်။ သူသည် အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ရင်း ဆက်တက်၏။ ဇွဲလုံ့လအကျိုးကို သူခံစားလိုက်ရပေသည်။ မကြာမီမှာပင် သူအပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာသည်။

ထိုအခါ သူပို၍ အံ့ဩသွားရ၏။ သူ့အပေါ်သို့တက်ရန် အသုံးပြုခဲ့သော နွယ်ကြိုး၏ အစတစ်ဖက်မှာ ဆင်ခြေ

www.burmeseclassic.com

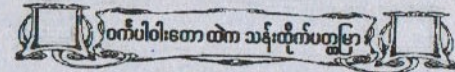
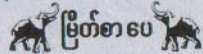
လျှော့နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ လမ်းဘေးတစ်ဖက်မှာ သစ်ပင်ကြီး
၏ ပင်စည်၌ အခိုင်အခံ့ ချည်နှောင်ထားသည်ကို တွေ့ရသော
ကြောင့်ဖြစ်၏။

“ငါ့ကို ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးတွေ စောင့်ရှောက်ကူညီနေ
တယ်မသိဘူး၊ အသံစူးစူးလေးနဲ့ မိန်းကလေးအသံ၊ သမီးလေး
ရဲ့ အသံနဲ့ အတော်လေးဆင်တယ်၊ အင်း.. သမီးလေးနဲ့ ပတ်
သက်နေသလားမသိဘူး”

သူတွေ့တောရင်း တောလမ်း ကွေ့လေးအတိုင်းပင်
လျှောက်လာသည်။ ရုတ်တရက် သူ၏ခြေလှမ်းများ တုန်ကန်
ရပ်တန့်သွား၏။ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်နေသော အလောင်း
တစ်လောင်းက သူ၏သွားလမ်းရှေ့၌ တောင့်တောင့်ကြီးရှိနေ
တာကို တွေ့မြင်လိုက်ရပြီမဟုတ်ပါလော။

“ဟာ.. လူသေအလောင်းထစ်ခု ဟင်.. ဒါ.. ဒါ..
ငါ့ကို လိုက်သတ်နေတဲ့ လူငယ်နှစ်ယောက်ထဲက မင်းမင်းဆို
တဲ့ လူရဲ့ အလောင်းပဲ၊ သူဘယ်လိုကြောင့် သေသွားရပါလိမ့်”

စူးစမ်းလိုစိတ်ဖြင့် သူအလောင်းတစ်ခုလုံးကို အသေ
အချာ ကြည့်လိုက်၏။ ထိုအခါ မင်းမင်း၏လည်ပင်း၌ သွေး
မည်းများစွိုနေသော ကြီးမားသည့် အပေါက်ရာနှစ်ခုကို တွေ့
မြင်လိုက်ရသည်။ အောင်မောင်း၏ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ဆတ်

ကနဲ တုန်ခါသွား၏။

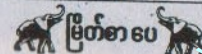
“ဟင်.. မြွေကိုက်ရာကြီး၊ မြွေကိုက်ရာကြီးက ကြီးမား
လိုက်တာ.. ဘုရား.. ဘုရား”

သူသည် မင်းမင်း၏ အလောင်းကိုကြည့်ရင်း သူတစ်
ဦးတည်း ထူးဆန်းစွာ ကြားခဲ့ရသည့် စူးရှသော မိန်းမအသံအ
ကြောင်းကို စဉ်းစားနေမိ၏။ ရုတ်တရက် သူ၏ မျက်စိထဲ၌
မြွေဟောက်မောင်နှံကိုလည်းကောင်း၊ အိပ်မက်ထဲသို့ရောက်
လာတတ်သော သူတို့ကိုယ်သူတို့ မြွေဟောက်များလို့ဆိုသည့်
အသံစူးသော ကောင်လေးနှင့်ကောင်မလေးကိုလည်းကောင်း
ပြန်လည်မြင်ယောင်လာသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သူတော်စင်ကြီး အိပ်မက်ထဲ
လာပေးခဲ့သော သမီးလေး၏ ကိုယ်ပေါ်မှ မြွေအကြေးခွံများ
နှင့်မကြာခဏကြားရသည့် သမီးလေး၏ အသံစူးစူးလေးကို
မြင်ယောင်ကြားယောင်လာသည်။

“ဟုတ်ပြီ၊ သမီးလေးဟာ မြွေမကြီးဝင်စားတာဖြစ်မယ်၊
အခု ငါတို့ကို ကူညီပေးနေကြသူတွေဟာလည်း သမီးလေးအ
မိတ်ဆွေ မြွေကြီးတွေပဲဖြစ်ရမယ်၊ ဟာ.. ထူးဆန်းလို့ဘိတဲ့အ
ဖြစ်၊ ဒါ.. ဒါဟာ တကယ်ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

ထိုသို့ တွေးတောမိသည်နှင့် သူ၏ခန္ဓာကိုယ် တဆတ်

ဆတ်တုန်ခါသည်အထိ စိတ်လှုပ်ရှားသွားရသည်။ အသေအချာ စဉ်းစားကြည့်တော့ သူဘာကိုမှ နားမလည်နိုင်တော့ပေ။ ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး မူးနောက်ရီဝေလာ၏။

ယင်းအချိန် . . . ရုတ်တရက် . . . ။

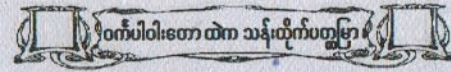
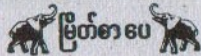
“အောင်မောင်း . . . ရှင်ငိုင့်မနေနဲ့၊ ကျွန်မတို့က ရှင်ကို အစွမ်းကုန် ကူညီခဲ့ပြီးပြီ၊ အခု ရှင်ဆီက အကူအညီ ကျွန်မတို့ ရမှဖြစ်မယ်”

စူးရှသော အသံက နားထဲသို့ ပီပီသသ တိုးဝင်လာလေသည်။

“ဟင်”

အောင်မောင်းမျက်လုံးပြူးကြီးဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်၏။ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှ မတွေ့ရချေ။ ရင်းနှီးပြီးသား အသံစူးစူးလေးကတော့ ထပ်မံထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

“အဲဒီအလောင်းအပြင် လမ်းဘေးက သစ်ပင်တွေရဲ့ ကြားထဲမှာ နန္ဒရဲ့ အလောင်းရှိတယ်၊ ပြီးတော့ ဝိုဘင်ရဲ့ လက်ပြတ်တစ်ဖက်က ကားလမ်းမကြီးပေါ်မှာရှိတယ်၊ အဲဒါတွေအားလုံးကို ရှင်နွဲ့အိုင်ထဲ ပစ်ချပေးပါ၊ အမြန်လုပ် . . . တော်ကြာ လူတွေတွေသွားရင် ထိတ်လန့်ကုန်ကြလိမ့်မယ်”

ထိုအသံက လေးဖက်လေးတန်မှ တပြိုင်နက် ထွက်ပေါ်လာသလိုမျိုး။ အောင်မောင်း၏နားထဲ ပဲ့တင်ထပ်၍ ဝင်ရောက်လာသည်။ အောင်မောင်း . . . ဘာမှစဉ်းစားမနေတော့ပါ။ ချက်ချင်းပင် မင်းမင်း၏အလောင်းကို ဘယ်ဘက်ပခုံးပေါ်ကောက်ထမ်းကာ လမ်းဘေးရှိ သစ်ပင်များကြားသို့ ပြေးဝင်သွား၏။

နန္ဒ၏အလောင်းကို သူရှာတွေ့သွား၏။ မင်းမင်းအလောင်းလည်း လမ်းပေါ်သို့ ပစ်ချပြီး ကားလမ်းမသို့ အမြန်ပြေး သွားချင်းချင်းနီနေသော လက်ပြတ်ကို ကောက်ယူကာ အလောင်းများဆီ အရောက်ပြန်ပြေးရ၏။

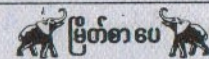
ထိုနောက် သစ်ပင်ကြီးများ၏ အတွင်းဘက်ရှိ နွဲ့အိုင်များထဲသို့ တစ်ခုပြီးတစ်ခု သွားပစ်ရလေသည်။ ဒဏ်ရာကိုပင်မေ့ပြီး အလျင်စလိုလုပ်၍ အားလုံးပြီးစီးသွားသောအခါ သူတစ်ကိုယ်လုံး ချွေးများရွဲနစ်နေလေပြီ။ လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်ပြီး သစ်မြစ်တစ်ခုပေါ်၌ ထိုင်ချလိုက်၏။

ယင်းအချိန် . . . ရုတ်တရက် . . . ။

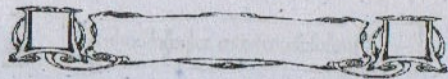
“ရှင်နားလို့ မရဘူးလေ . . . အောင်မောင်း”

စူးရှသောအသံက ထွက်ပေါ်လာပြန်၏။

“ဗျာ”

www.burmeseclassic.com

အောင်မောင်းက အလန့်တကြား ဖြစ်သွားသည်။ မိန်းမ သံစူးစူးလေးက ဆန်းကြယ်စွာ ထပ်မံထွက်ပေါ်လာသည်။

“ရှင်မိန်းမမေဝင်းနောက်ကို လိုက်လာတဲ့ လူနှစ်ဦးရဲ့ အလောင်းတွေကို ရှင်ဖျောက်ဖျက်ရဦးမယ်၊ အဲဒီအလောင်း တွေရှိတဲ့နေရာကို ကျွန်မတို့ လမ်းပြခေါ်သွားမယ်၊ ရှင်. . မြေ တွန်သံကြားတဲ့နေရာကို မှန်းပြီးလျှောက်ပါ၊ အမြန်လျှောက် နော်၊ အချိန်သိပ်မရှိဘူး၊ ကျွန်မတို့က လူတွေကို အထိတ်တ လန့်မဖြစ်စေချင်ဘူး၊ ရှင်ကူညီပါ”

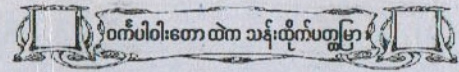
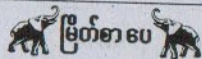
အောင်မောင်းက ‘မေဝင်းဘယ်နေရာမှာရှိနေလဲ’ဟု မေးရန်ပြင်နေစဉ်. . . ။

“ရွီ. . ရွီ. . ရွီ”

မြေတွန်သံများက အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်လာ၏။ အောင်မောင်းမှာ အသံကြားရာဘက်သို့ ပြေးလွှားသွားရ၏။ မြေတွန်သံများက အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်လာသလို အောင် မောင်းကလည်း မရပ်မနား ပြေးလွှားလိုက်ပါသွားရသည်။

ဤသို့ဖြင့် အန်းကျီနှင့်ချွတ်စတင်းတို့၏ အလောင်း များကို သူထပ်တွေ့ရ၏။ သူဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေစဉ်. . ။

“အောင်မောင်းရေ. . စိတ်ချရအောင် ဟိုနွံအိုင်ထဲကို ပဲ သွားပစ်ပေးပါ၊ ကျွန်မတို့က တောထဲဝင်လာတဲ့လူတွေ ရှင်

ကိုမမြင်အောင် ဒီနေရာကို ရောက်မလာအောင် ဟန့်တားထား နေရတယ်”

အောင်မောင်း. . မကျေမနပ်ဖြစ်လာ၏။

“မင်းတို့က ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဘာတွေလဲ၊ လူတွေလား၊ မြွေတွေလား”

“ရှင်အတွက် ဒီမေးခွန်းရဲ့ အဖြေက အရေးမကြီးပါဘူး၊ အရေးကြီးတာက ရှင်မိန်းမ ဘယ်မှာရှိနေတယ်ဆိုတာပဲမဟုတ် လား”

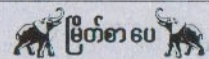
“ဟာ. . ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်မေးချင်နေတာ အဲဒီ မေးခွန်းပါပဲ”

သူသည် မြင်ခွင့်မရသော အသံရှင်နှင့်စိတ်ပါလက်ပါ စကားပြောနေလေသည်။

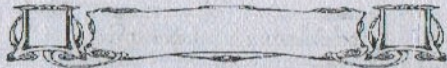
“အဲဒီမေးခွန်းရဲ့ အဖြေကို ကျွန်မတို့ ပြောပြမှာပါရှင်၊ လောလောဆယ် အရေးကြီးတာကို အမြန်လုပ်ပါ”

အောင်မောင်းစကားမပြောတော့ပါ။ အန်းကျီ၏ အ လောင်းကို ဘယ်ဘက်ပခုံးပေါ် ကောက်တင်ကာ ခပ်သွက် သွက်ပြေးသွား၏။ အန်းကျီအလောင်းကို နွံထဲပစ်ချလိုက်၏။

ထိုနောက် ချွတ်စတင်း၏ အလောင်းရှိရာသို့ ပြန်ပြီး ပြေးရ၏။ အလောင်းကို ကောက်ထမ်းကာ လျှောက်ရပြန်၏။

www.burmeseclassic.com

နွံထဲသို့ အလောင်းကို ပစ်ချပြီးနောက် သူ့အလွန်ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေပေပြီ။ အသက်အား မောဟိုက်စွာ ရှူနေရ၏။

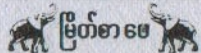
ယင်းအချိန် . . . ။

“ရှင်တာဝန်ကျေပါတယ်၊ ရှင့်ရဲ့ မေးခွန်းကို ကျွန်မအဖြေပေးမယ်၊ မေဝင်းရှိတဲ့နေရာကို သန့်စင်ထွန်းသိတယ်၊ ရှင်သူ့ဆီသာ အရောက်သွားပါ”

အောင်မောင်းသည် လူလေးဦးတို့၏ အလောင်းများကို ဝါးမြိုထားသော နွံအိုင်ကြီးကို ငေးကြည့်ရင်း ခြောက်ချားလာမိသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့အမောမပြေမီမှာပင် ထိုနေရာမှ ပြေးလွှားထွက်ခွာလာခဲ့၏။

အချိန်မှာ ထမင်းစားချိန်သို့ပင် ရောက်နေပေပြီ။ သူသည် ဆာလောင်မှုကို ကြိတ်မှိတ်ခံရင်း မင်းလွင်ကုန်းရွာဘက်သို့ ခပ်သွက်သွက် ခရီးနှင်ခဲ့လေသည်။

* * *

အခန်း - ၁၇

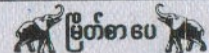

စောင့်ကြိုနေသူ

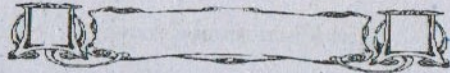
မင်းလွင်ကုန်းရွာသို့ အောင်မောင်းရောက်သောအခါ နေ့လည်(၁)နာရီခန့်ရှိပေပြီ။ သူသည် လေးလံနေသော ခြေနှစ်ချောင်း အနိုင်နိုင်သယ်ရင်း ရွာအဝင်ဝသို့ လှမ်းဝင်လိုက်၏။

ရုတ်တရက် . . . ။

“ကိုအောင်မောင်း”

www.burmeseclassic.com

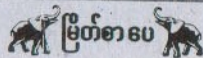
ခေါ်သံနှင့်အတူ သူ့အနီးသို့ အပြုံးမျက်နှာဖြင့်ရောက်
လာသော ရုပ်ရည်သန့်ပြန့်လွန်းသည့် လူရွယ်ကို အောင်မောင်း
ဖေဖေကြည့်နေမိ၏။ သူ့ . . လုံးဝမတွေ့ဖူးတာ သေချာ၏။
လူရွယ်ကတော့ သူ့ကို အသေအချာ သိနေဟန်ရှိသဖြင့် စဉ်း
စားကြပ်သွားသည်။ ထိုစဉ် လူရွယ်က ယိုင်နဲ့နေသော သူ၏
ခန္ဓာကိုယ်ကို ခါးမှ ဖေးမရင်း . . . ။

“သန့်စင်ထွန်းဆိုတာ ကျွန်တော်ပါ”

မှန်ပါသည်။ ထိုလူရွယ်မှာ အောင်မောင်းအလာကို
ရွာထိပ်ထွက်ကာ စောင့်မျှော်နေခဲ့သော သန့်စင်ထွန်းဖြစ်၏။
သန့်စင်ထွန်းမှာ အလွန်ဝမ်းမြောက် ကြည်နူးနေမိ၏။ သူ၏
ဂမ္ဘီရဆန်သော အိပ်မက်ရှည်ထဲမှ အောင်မောင်းကို မျက်မြင်
တွေ့နေရပြီမဟုတ်ပါလော။

ထို့အတူ အောင်မောင်းမှာလည်း အံ့ဩတကြီးဖြင့်
ဝမ်းမြောက်သွား၏။ သူသည် သန့်စင်ထွန်း၏ လက်မောင်း
တစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ဝမ်းသာလွန်း၍ ဘာပြောရမှန်းမသိ
ဖြစ်နေခဲ့သည်။ သန့်စင်ထွန်းက သူ၏ ခံစားချက်ကို နားလည်
သလို သူ့အတွက် အရေးတကြီး လိုအပ်ချက်များကို သိရှိလိုက်
လေသည်။

“ကိုအောင်မောင်း . . ခင်ဗျားသိပ်ပင်ပန်းနေပြီ၊ ခင်

ဗျားမစာအရင်စားရမယ်၊ ပြီးရင် . . အနားယူ၊ နောက်တော့မှ
အစ်မမေဝင်းဆီ သွားကြတာပေါ့ဗျာ”

“သူ့ . . . သူ့ဘယ်မှာလဲဟင်”

“ဝက်ပါတောထဲမှာ”

“ဟမ်”

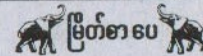
“ဟုတ်တယ် . . ကိုအောင်မောင်း၊ သူက ဝက်ပါတော
ထဲမှာ ကျွန်တော့်အလာကို စောင့်နေရတယ်၊ လာပါ . . ကျွန်
တော့်အကြောင်းတွေကို ဖြည်းဖြည်းချင်းပြောပြမယ်၊ ခင်ဗျား
တို့အကြောင်းအားလုံးကိုတော့ ကျွန်တော်သိပြီးပါပြီ”

အောင်မောင်း တအံ့တဩပင် သန့်စင်ထွန်းကို တွဲခို
အားပြုရင်း အလိုက်သင့်လိုက်ပါသွားသည်။ သန့်စင်ထွန်းက
ဦးထွန်းရီနှင့်ဒေါ်ဝိုင်းကြည်တို့၏ အိမ်လေးသို့ လှမ်းကြည့်ရင်း
တစ်စုံတစ်ခုအား သတိရသွားဟန်ဖြင့် . . . ။

“ဪ . . လောလောဆယ်တော့ ခင်ဗျားကို ဒုက္ခ
သည် သူစိမ်းတစ်ယောက်အဖြစ် သူတို့ကို အသိပေးထားလိုက်
မယ်၊ မမေဝင်းဆီသွားဖို့ကလည်း ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်သွားရမှာ”

“ဟင် . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒေါ်လေးတို့က အတင်းတားနေမှာစိုးလို့၊ ကျွန်တော်
တို့ အခုသွားရမယ့် ဝက်ပါဝါးတောထဲကို ဒီရွာကလူတွေ ဘယ်

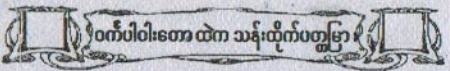
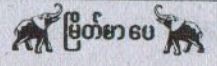

သူမှ မဝင်ရဲဘူး၊ မြွေတွေ ထွက်ထွက်လိုက်လို့တဲ့”
 အောင်မောင်း၏ ခြေလှမ်းများ တုန်ကန်ရပ်သွား၏။
 “ဟင်... မြွေတွေက အတော်ကြီးသလား”
 သန့်စင်ထွန်းကပြုံးရင်း...။
 “ကျွန်တော်က မမြင်ဖူးသေးဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကိုအောင်
 မောင်းတို့ မြင်ဖူးတဲ့ တောကြီးမြွေဟောက်တွေလောက်တော့
 မကြီးနိုင်ပါဘူး၊ အဲဒီလောက်ကြီးတဲ့ မြွေကို မြင်လို့ကတော့
 တစ်ရွာလုံး ပြောင်းပြေးမှာသေချာတယ်”

အောင်မောင်းက အထူးတလည် အံ့ဩမနေတော့ပါ။
 သန့်စင်ထွန်း၏ ဖေးမမှု၌ အလိုက်သင့်ရွှေ့လျားလိုက်ပါရင်း။
 “ကိုယ်တို့ရွာလည်း အဲဒီတုန်းက အတော်လေးလှုပ်
 လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားတယ်၊ မြွေသေသွားပြီဆိုတော့မှ ငြိမ်သွား
 ကြတာ၊ သူတို့ဟာ မြွေတွေလား၊ လူတွေလား... ညီလေး”
 သန့်စင်ထွန်းက ချင့်ချင်ချိန်ချိန် တွေးဆနေဟန်ဖြင့်။
 “သူတို့က ခန္ဓာနှစ်ခုနှင့် ရပ်တည်နေနိုင်ပေမယ့် တ
 ကယ်တော့ မြွေတွေပါပဲ၊ နတ်မြွေလို့ပြောတယ်”

“နတ်မြွေ”

“ဒါက အရေးမကြီးပါဘူး... ကိုအောင်မောင်း၊ သူတို့
 ဟာ လူကောင်းတွေကို ဘယ်တော့မှ ထိခိုက်နစ်နာအောင်လုပ်

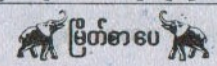
ကြမှာမှမဟုတ်ပဲ၊ သူတို့အကြောင်းကို အများကြီးတွေးမနေပါ
 နဲ့၊ အခုချိန်မှာ အရေးကြီးတာက ခင်ဗျားရဲ့ ဒဏ်ရာသက်သာ
 ဖို့နဲ့ ဟာနေတဲ့ဗိုက်ထဲ အာဟာရထည့်ဖို့ပဲဆိုတာ သိထားပါဗျ”
 အောင်မောင်းနှုတ်ဆိတ်သွား၏။ သန့်စင်ထွန်းပြော
 သည်မှာ မှန်ကန်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် ကြုံတွေ့ခဲ့ရ
 သော ဖြစ်ရပ်ဆန်းအားလုံးကို မေ့ထားရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး သန့်စင်
 ထွန်းခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့ လိုက်ပါသွားလေသည်။

* * *

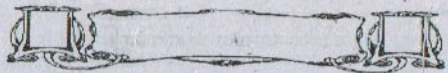
မေဝင်းသည် စေတီလေးတစ်ဆူအား မှီ၍ ထိုင်နေ၏။
 သူ၏ဘေးနား၌ သန်းထိုက်ပတ္တမြားနှစ်ခဲရှိနေ၏။ အရည်အ
 သွေးကောင်းလွန်းသော သန်းထိုက်ပတ္တမြားနှစ်ခဲမှ အလင်း
 တန်းများ ဖြာထွက်နေသည်။

မေဝင်းသည် မလှုပ်မယှက်ငြိမ်သက်ရင်း ရှေ့ တူရွာသို့
 အဓိပ္ပါယ်မဲ့ ငေးကြည့်နေ၏။ သူမ၏ မျက်လုံးအစုံမှာ ရီဝေ
 ဖျော့တော့လျက်။ မောပန်းနွမ်းလျဟန်များက အထင်းသား
 ပေါ်လွင်နေသည်။

သူမ၏ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးမှာ အားအင်ကင်းမဲ့နေပြီး

www.burmeseclassic.com

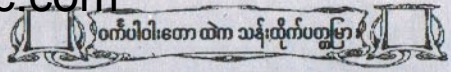
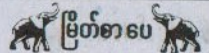
ဝမ်းဗိုက်က တကြုတ်ကြုတ် ဆာလောင်နေသည်။ အမှန်စစ်စစ် သူမသည် ယခုကဲ့သို့ ဤနေရာတွင် ထိုင်နေချင်စိတ်မရှိပါ။ ဝက်ပါဝါးတောထဲမှ လွတ်မြောက်ရန် ကြိုးစားချင်နေမိ၏။

သို့သော် သူမထိုနေရာလေးမှ မရွှေ့ပါချေ။ အကြောင်းကား အိပ်မက်ထဲတွင် သူမတွေ့မြင်ဖူးခဲ့သော သူတော်စင်ကြီးက မိုးမလင်းမီကပင် သူမထံရောက်လာပြီး ပြောထားသော စကားများကြောင့်ဖြစ်သည်။

“မေဝင်း.. သမီးကို အောင်မောင်းနှင့်သန့်စင်ထွန်းတို့ လာခေါ်လိမ့်မယ်၊ သူတို့ မလာမချင်း ဒီပေါ်ကမဆင်းနဲ့ အဘစကားကို နားမထောင်ရင် သမီးခုကွရောက်လိမ့်မယ်”

ထိုစကားပြောပြီးသည်နှင့် သူတော်စင်ကြီး ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သည်။ မျက်စိရှေ့မှာပင် ပျောက်ကွယ်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

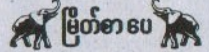
မေဝင်းမှာ သူတော်စင်ကြီး၏ တားမြစ်ချက်ကို မချိုးဖောက်ဝံ့ပါချေ။ သူမကို ကိုအောင်မောင်းနှင့်အတူ သန့်စင်ထွန်းက လာခေါ်မည်တဲ့လေ။ သူတို့အား လာခိုးလာခိုးနဲ့စောင့်မျှော်နေခဲ့သည်မှာ ညနေပင်စောင်းနေပေပြီ။ သူမ၏ ယုံကြည်ချက်မှာ တဖြည်းဖြည်း ယိုင်နဲ့လာခဲ့သည်။ မျှော်လင့်ချက်တို့ လုံးလုံးပျောက်ကွယ်နေပြီ။

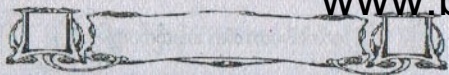
သူမ၏ ခြေလက်များကို မလှုပ်ချင်လောက်အောင် အားအင်ကင်းမဲ့နေပေပြီ။ သူမတစ်သက် ယခုလောက်အထိ ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်းကို မခံစားရဖူးပါ။ ရေတစ်ပေါက်ပင် မသောက်နိုင်သည့်အခြေအနေမျိုးကို တင်းခံနေရသည့်အဖြစ်။ သူမ၏ မျက်လုံးအစုံသည် ဘေးနားရှိ သန်းထိုက်ပတ္တမြားထံသို့ ရွှေ့လျားသွား၏။ ထိုအခါ သူမ၏ရင်ထဲမှ တိုးတိတ်သော စကားသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဪ.. ရတနာတစ်ပါးအဖြစ် ငါ့အသက်နှင့်ထပ်တူတန်ဖိုးထားခဲ့ရတဲ့ အခဲလေးတွေ၊ ဘယ်လောက်များ တန်ဖိုးရှိနေလို့လဲ၊ အခုချိန်မှာ ဒီအခဲလေးတွေဟာ ထမင်းတစ်လုပ်၊ ရေတစ်ပေါက်လောက်တောင် တန်ဖိုးမရှိဘူး၊ ဒါလား အဖိုးတန်ရတနာ၊ တကယ်တော့ အေးအေးချမ်းချမ်းနဲ့ နေထိုင်စားသောက်ရတဲ့ဘဝဟာ အရမ်းကာရောချမ်းသာနေတဲ့ဘဝထက် ပိုပြီး နှစ်သက်ဖို့ကောင်းတယ်၊ ချမ်းသာတဲ့လူတွေဟာ သူတို့ရဲ့ဥစ္စာပစ္စည်းအတွက် တစ်ချိန်လုံး ဖိုးရိမ်ပူပန်မှုတွေနဲ့ အသက်ရှင်နေကြရမှာ၊ ကံမကောင်းရင် ဥစ္စာပစ္စည်းအတွက် အသက်တောင် ဆုံးရှုံးနိုင်တာပဲ”

သူမ.. သန်းထိုက်ပတ္တမြားခဲလေးများကို ကြည့်ရှင်ဆက်လက်တွေ့တောနေမိသည်။

www.burmeseclassic.com

“ဒါတွေ မရှိမိက ငါတို့ဘဝဟာ အတော်အေးချမ်းခဲ့တာပဲ။ တစ်နေ့ကုန် ဘာမှမစဉ်းစားပဲ အလုပ်လုပ်တယ်။ ထမင်းကို စိတ်ပါလက်ပါ စားခဲ့တယ်။ ညတွေမှာလည်း နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နိုင်တယ်။ ဒါတွေရတော့မှ ငါတို့စိတ်တွေ တစ်ချိန်လုံး ပူလောင်နေခဲ့ရတယ်။ လူပင်ပန်းတာထက် စိတ်ပင်ပန်းတာက ပိုပြီးဆင်းရဲတာပဲ”

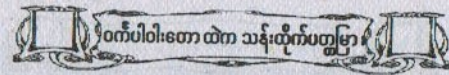
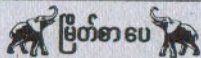
သူမငြိမ်သက်စွာ တွေးတောနေစဉ် ရုတ်တရက် ပြေးလွှားလာသော ခြေသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ခြေသံနှင့်အတူ . . . ။

“မေဝင်းရေ . . . မေဝင်း”

ကိုအောင်မောင်း၏ ခေါ်သံအကျယ်ကြီးကို ကြားမိလိုက်ရသည်။ သူမရင်ထဲ လှိုက်ကနဲ ဝမ်းမြောက်သွားသည်။ ခေါ်သံထွက်ပေါ်လာရာ အောက်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ တကြော်ကြော်ခေါ်ရင်း ဝါးတောထဲမှ ပြေးထွက်လာခဲ့သော အောင်မောင်းကို တွေ့မြင်သည်နှင့်သူမအနိုင်နိုင် ထရပ်ကာ လက်ဝှေ့ရမ်းပြလိုက်သည်။

“ကိုအောင်မောင်း . . . ကျွန်မဒီမှာ”

ခြောက်သွေ့အက်ကွဲနေသော အသံက တိုးသဲ့သဲ့ရယ်။ သို့သော် ထိုအသံကို အောင်မောင်းကြားပါသည်။ မေဝင်းကို

မြင်သည်နှင့်အောင်မောင်းက ဝမ်းသာအားရဖြင့် ‘မေဝင်း’ဟု အော်ခေါ်ရင်း ပြေးတက်လာ၏။

မကြာမီမှာပင် သူမထံသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ မေဝင်းသည် ယခုမှ မျက်ရည်များကျလာ၏။ အောင်မောင်း၏ ပခုံးပေါ်သို့ မျက်နှာအပ်ပြီး . . . ။

“ရှင် . . . ဘာလို့ အခုမှလာရတာလဲ၊ ကျွန်မ . . . ဒီမှာ ဘယ်လောက်ဒုက္ခရောက်နေတယ်ဆိုတာ ရှင်မသိဘူးမဟုတ်လား”

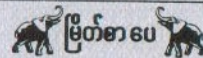
အောင်မောင်းက မေဝင်းအား အသာအယာဖက်ရင်း။

“သိပါတယ်၊ ငါလည်း ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရတာပါပဲ . . . မေဝင်းရာ”

မေဝင်းက ခေါင်းထောင်ပြီး အောင်မောင်းကို ကြည့်လိုက်သည်။

“အခုလို ကျွန်မတို့ ဒုက္ခရောက်ရတာ ဘာကြောင့်လဲ သိလား”

“သာမန်စဉ်းစားကြည့်ရင်တော့ ဂိုဘင်တို့ကြောင့်လို့ ဖြေရမယ်။ ဒါပေမယ့် အသေအချာစဉ်းစားကြည့်လိုက်တော့ တို့ရထားတဲ့ ရတနာတွေကြောင့်ပဲ။ အဲဒီပစ္စည်းကို လိုချင်မက မောတဲ့လူတိုင်းက ငါတို့ကို အန္တရာယ်ပြုမှာပဲ။ တကယ်တော့

www.burmeseclassic.com

ငါတို့လက်ထဲမှာ ဒီပစ္စည်းတွေရှိလို့ ဒုက္ခရောက်ရတာ”

“ဟင်... ရှင်လည်း အဲဒီလိုပဲ တွေးမိနေတာကိုး”
အောင်မောင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်... မောင်း၊ ငါတော့ ချမ်းသာရမယ့်ဘဝ
ကို သိပ်ကြောက်သွားပြီ၊ အသက်တိုနိုင်တဲ့ ဘဝမျိုးလေ”

“သိပ်မှန်တာပေါ့ရှင်၊ ကျွန်မတော့ ဒီရတနာတွေကို
လုံးဝမမက်မောတော့ဘူး... သိလား”

မောင်း၏ စကားအဆုံး၌ ရုတ်တရက်...။

“အစ်မပြောတာ ဘယ်ရတနာလဲ”

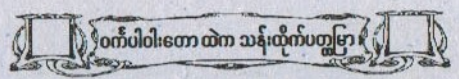
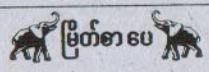
ချိုကြည်ဩရူသော စကားသံနှင့်အတူ သူတို့အနား
သို့ ရောက်လာသူက သန့်စင်ထွန်းဖြစ်သည်။ မောင်းက သူ့ကို
သန့်စင်ထွန်းဖြစ်မှန်း ခန့်မှန်းသိရှိလိုက်သည်။ မောင်းက သန်း
ထိုက်ပတ္တမြားနှစ်ခဲကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။

“အဲဒါတွေလေ”

သန့်စင်ထွန်းက ကြည်ကြည်လင်လင်လေး ပြုံးလိုက်
၏။

“အဲဒါ စစ်မှန်တဲ့ရတနာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

မောင်းရင်ထဲ လှုပ်ရှားသွား၏။ အဘယ်ကြောင့်မှန်း
တော့မှသိ။

“ဒါဖြင့် စစ်မှန်တဲ့ ရတနာက ဘာလဲ”

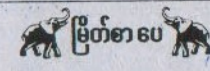
သန့်စင်ထွန်းက စေတီပျက်လေးအား စိုက်ကြည့်ရင်း
တည်ကြည်လေးနက်သော မျက်နှာဖြင့်...။

“လောကမှာ စစ်မှန်တဲ့ ရတနာသုံးပါးရှိတယ်၊ သံသ
ရာဝဋ်ဆင်းရဲက လွတ်မြောက်ရာလမ်းကို ညွှန်ပြထားတဲ့ ဘုရား
ရှင်ဟာ ကျွန်တော်တို့ စံထားဦးခိုက်ရတဲ့ ရတနာတစ်ပါးပေါ့၊
လောကရဲ့ အမှန်ကန်ဆုံးသစ္စာတရားဖြစ်တဲ့ တရားတော်မြတ်
ကတော့ ကျွန်တော်တို့ အစဉ်အမြဲနှလုံးသွင်းထားရမယ့် ရတ
နာပဲ၊ ဘုရားရှင်ရဲ့ တရားတော်တွေကို နှလုံးသွင်းပြီး နိဗ္ဗာန်
လမ်းကို ရည်မှန်းလျှောက်နေကြတဲ့ သံဃာတော်တွေကတော့
ကျွန်တော်တို့ စိတ်နှလုံးသားကို ဓမ္မနှင့်ဆေးကြောသန့်စင်ပေး
နိုင်လို့ မှီခိုအားထားရာ ရတနာပါပဲ”

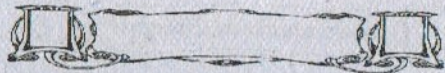
တစ်လုံးချင်းပြောသော သူ၏စကားသံမှာ နားထောင်
သူ၏ စိတ်နှလုံးသားကို သိမ်းသွင်းဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းရှိ၏။

“ဘုရားတရားသံဃာဆိုတဲ့ ရတနာသုံးပါးကို ခင်ဗျား
တို့ တန်ဖိုးထား ကိုးကွယ်နှလုံးသွင်းရင် အဲဒီရတနာသုံးပါးရဲ့
ဂုဏ်တော်တွေက ခင်ဗျားတို့ရဲ့ စိတ်နှလုံးနှင့်ဘဝတွေကို အေး
ချမ်းအောင် ဖန်တီးပေးလိမ့်မယ်”

အောင်မောင်းနှင့်မောင်းတို့သည် ငြိမ်သက်စွာ နား

www.burmeseclassic.com

ထောင်နေကြသည်။ သန့်စင်ထွန်းစကားဆုံးသွားတော့မှ မေ
ဝင်းက...။

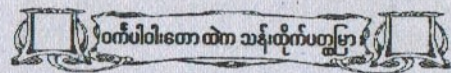
“အစ်မတော့ မောင်လေးစကားကို သိပ်နားမလည်ဘူး
ဒါပေမယ့် မင်းပြောတာတွေ မှန်မယ်လို့ ယုံကြည်တယ်။ ဘာ
ဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်းဟာ ထူးခြားမြင့်မြတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး
ဆိုတာ အစ်မသိနေလို့ပါပဲ”

သူမ၏ စကားကို အောင်မောင်းက ခေါင်းညိတ်ပြီး
ထောက်ခံလေသည်။

“ဟုတ်တယ်... မေဝင်း၊ ဒီက ညီလေးက ငါတို့ကြုံခဲ့
သမျှ ကိစ္စအားလုံးကို သိနေခဲ့တယ်။ မင်း... ဒီမှာ ရှိနေတာကို
လည်း သိတယ်။ အင်မတန်ရှုပ်ထွေးတဲ့ ဝါးတောထဲကနေ မင်း
ဆီကို အရောက်လာနိုင်တယ်။ သူဟာ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးတစ်ဦးပဲ။ ဒါ
ကြောင့် သူတော်စင်ကြီးက ဒီက စေတီပျက်လေးတွေကို အ
သစ်တည်ဖို့ သူ့ကို ရွေးချယ်လိုက်တာပေါ့”

သန့်စင်ထွန်းက ခေါင်းကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းခါလိုက်၏။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်စွမ်းအင်
ထူးတွေမဟုတ်ဘူး။ အဘက သိချိန်မြင်ချိန်တန်လို့ သိမြင်ခွင့်
ပေးခဲ့တာကြောင့်ပါ။ ပြီးတော့ ဒီနေရာလေးမှာ ကျွန်တော့်ရဲ့
ပဋ္ဌာန်းဆက်တွေ ရှိနေလို့ဖြစ်မယ်”

“ဒါဖြင့် မောင်လေးကို သန်းထိုက်ပတ္တမြားခဲတစ်လုံး
ကို ပေးဖို့ သူတော်စင်ကြီးက အစ်မတို့ကို ညွှန်ကြားထားတာ
ကို သိမှာပေါ့နော်”

“သိပါတယ်”

“အဲဒီပတ္တမြားခဲကို မောင်လေးက အကောင်းဆုံးအ
သုံးပြုပေးနိုင်တယ်တဲ့၊ မောင်လေးက ဘယ်နေရာမှာ သုံးမှာလဲ”
သန့်စင်ထွန်းက ပြုံးရွှင်သော မျက်နှာထားဖြင့်...။

“ကျွန်တော်... ဒုက္ခစေတီကို ပထမဆုံးတည်မယ်။ အဲ
ဒီအထဲမှာ ဒီသန်းထိုက်ပတ္တမြားကို ဋ္ဌာပနာထည့်မှာ”

မေဝင်းက သန့်စင်ထွန်း၏ မျက်နှာကို ငေးကြည့်နေ
၏။ အတန်ကြာမှ သူမက ပတ္တမြားနှစ်ခဲကို ကုန်းကောက်ပြီး။

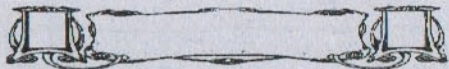
“ကိုအောင်မောင်း... ကျွန်မတို့အတွက် သူတော်စင်
ကြီးပေးထားတဲ့ အခဲကိုပါ သူ့ကိုပေးလှူလိုက်မယ်။ သူက ကျွန်မ
တို့ရဲ့ ပစ္စည်းလေးကို အကောင်းဆုံးအသုံးပြုမှာရှင်”

အောင်မောင်းက တွေဝေခြင်းမရှိပဲ ချက်ချင်းခေါင်း
ညိတ်သဘောတူသည်။

“အေး... ကောင်းတယ်။ ဒီပစ္စည်းမရှိတော့မှ ငါ့ကို
အန္တရာယ်ကင်းမှာ”

မေဝင်းက သန့်စင်ထွန်းထံ ပတ္တမြားနှစ်ခဲကို လှမ်းပေး

www.burmeseclassic.com

လိုက်သည်။

“နှစ်လုံးလုံးယူပါ . မောင်လေး၊ စေတီနှစ်ဆူ တည်လို့ ရတာပေါ့”

သန့်စင်ထွန်းက အောင်မောင်းနှင့်မေဝင်းကို တလှည့် စီကြည့်ရင်း ပြုံးလိုက်၏။

“ခင်ဗျားတို့မဆိုးဘူး၊ အစစ်အမှန်လို့ထင်တဲ့ အတုအယောင်ကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ စွန့်လွှတ်ရဲသားပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် . . ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ပစ္စည်းလေးကို အလကားမယူပါရစေနဲ့၊ ကျွန်တော် ပိုင်ဆိုင်သမျှ စည်းစိမ်အားလုံးကို ယူပါ၊ ကျွန်တော်ရဲ့ စည်းစိမ် အားလုံးပေါင်း သိန်းနှစ်ထောင်လောက်တော့ရှိတယ်၊ ဒီပစ္စည်း လေးက သိန်းနှစ်ထောင်မက တန်တယ်လေ”

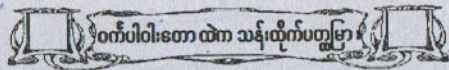
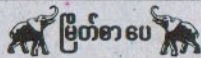
အောင်မောင်းနှင့်မေဝင်းတို့ မျက်လုံးပြူးသွားကြ၏။

“သိန်းနှစ်ထောင်၊ ဟာ . . မယူဘူး၊ အဲဒီလောက်ထိ ချမ်းသာတဲ့ဘဝမှာ အစ်မမနေရဲဘူး”

“ဟုတ်တယ် . . ညီလေး၊ အစ်ကိုတို့ ဘာမှမယူပါရစေနဲ့”

သန့်စင်ထွန်းက လက်ကာပြလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်ပြောတာ နားထောင်ပေးပါဦး၊ ဒီနေရာ လေးမှာ သာသနာတော် ပွင့်လာအောင်လို့ ကျွန်တော်တို့ အ တူတကွ ကြိုးစားကြရမယ်၊ အဲဒီအခါမှာ အလှူရှင်လိုတယ်။

ကျွန်တော်ရဲ့ စည်းစိမ်တွေကို အစ်မတို့ လက်ခံထားပြီး လိုအပ် တဲ့နေရာတွေမှာ လှူဒါန်းပေးပါဗျာ”

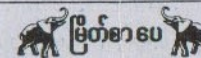
အောင်မောင်းနှင့်မေဝင်းတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ် ယောက်ကြည့်ရင်း ငေးငိုင်သွားကြသည်။ သန့်စင်ထွန်း ဆက် လက်တိုက်တွန်း၏။

“အစ်ကိုတို့ . . အစ်မတို့ရဲ့ ခံစားချက်ကို ကျွန်တော်နား လည်ပါတယ်၊ အစ်ကိုတို့လက်ထဲမှာ ပစ္စည်းဥစ္စာအများကြီးမ ထားချင်ရင် အကျိုးရှိရှိ လှူပစ်လိုက်ပေါ့၊ ဥပမာ- အစ်ကိုတို့ရွာ က တစ်အိမ်စီကို သိန်းနှစ်ဆယ်စီ ဝေငှလိုက်တာမျိုး၊ မိဘမဲ့ ကလေးကျောင်းတွေ၊ ဆေးရုံတွေ၊ လမ်းခင်းတာတွေ၊ ဘုရား တည်တာတွေ၊ ကျောင်းဆောက်တာတွေ အို . . လှူသင့်လှူ ထိုက်တဲ့နေရာတွေ အများကြီးရှိပါတယ်လေ”

“မင်းဘာသာမင်းပဲ လိုက်လှူလိုက်ပေါ့ . . ညီလေးရာ”

“သိန်းထိုက်ပတ္တမြားနှစ်ခဲကို အသက်နှင့်ရင်းပြီး စောင့် ရှောက်ခဲ့တဲ့ အစ်ကိုတို့လင်မယားအတွက် ကျွန်တော်က တတ် နိုင်သလောက် ကျေးဇူးဆပ်ချင်လို့ပါ၊ ကျွန်တော်ရဲ့ ပစ္စည်းတွေ ကို ပေးရမှ ကျွန်တော်စိတ်ကျေနပ်မှာ၊ မဟုတ်ရင် ဒီပတ္တမြား နှစ်ခဲကို ကျွန်တော်လက်မခံနိုင်ဘူး”

အောင်မောင်းနှင့်မေဝင်းတို့ မျက်နှာပျက်သွားကြ၏။

www.burmeseclassic.com

သူတို့သည် အန္တရာယ်ကြီးသော ထိုပစ္စည်းများကို လက်ထဲမထားချင်တော့ပါ။

“ဟာ.. ဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့.. ညီလေးရယ်”

“မောင်လေးမယူလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

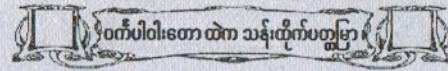
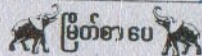
သန့်စင်ထွန်းက တစ်ချက်ပြုံးလိုက်၏။

“ဒီလိုဆို ကျွန်တော်ပြောတာကို လက်ခံပေးပါ။ အစ်ကိုတို့.. အစ်မတို့မိသားစုအတွက် သင့်တော်ရုံချန်ပြီး ကျန်တာတွေကို လှူလိုက်လေ။ အစ်ကိုတို့ ကလေးရဲ့ နောင်ရေးကိုလည်း ကျွန်တော်က အေးချမ်းစေချင်လို့ အကြံပေးနေတာပါ။ အစ်ကိုတို့ အသက်အရွယ်နဲ့ ဒီကလေးအတွက် အဆင်ပြေအောင် ကိုယ့်ဘာသာ ဖန်တီးပေးနိုင်ခဲ့လို့ မလွယ်ဘူးမဟုတ်လားဗျာ”

အောင်မောင်းနှင့်မေဝင်းတို့က မေဝင်း၏ ဝမ်းဗိုက်ပူပူကြီးအား တပြိုင်နက်ငုံ့ကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်သဘောတူလိုက်ကြသည်။

“မောင်လေးပြောတာကို အစ်မနားလည်ပါပြီကွယ်။ မောင်လေး.. ဒီစေတီလေးတွေကို တည်တဲ့နေရာမှာ အစ်မတို့ မောင်လေးရဲ့ စည်းစိမ်တွေကို လက်ခံပြီး အားလုံးကူညီပေးပါမယ်”

“ညီလေးအစီအစဉ်ကို အစ်ကိုတို့ လက်ခံသဘောတူ

ပါတယ်။ ကဲ.. ဒီသန်းထိုက်ပတ္တမြားနှစ်ခဲကိုလည်း ညီလေးလက်ခံလိုက်ပါတော့”

သန့်စင်ထွန်းက ပတ္တမြားနှစ်ခဲကို စိုက်ကြည့်ရင်းခေါင်းခါရမ်းလိုက်သည်။

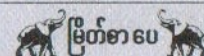
“အခု ကျွန်တော်လက်ခံလို့ မဖြစ်သေးဘူး”

အောင်မောင်းနှင့်မေဝင်းတို့က နားမလည်နိုင်ဟန်ဖြင့် မျက်မှောင်ကုတ်ရင်း သန့်စင်ထွန်းကို စိုက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ သန့်စင်ထွန်းက ကြည်လင်တောက်ပစွာ ပြုံးရင်း.. . .။

“ကျွန်တော်.. ရဟန်းဝတ်နဲ့မှ ဒီပစ္စည်းနှစ်ခုကို အလှူခံပါမယ်။ လောလောဆယ် ခဏသိမ်းပေးထားကြပါဦး။ ပြင်ဆင်သင့်တာတွေ ပြင်ဆင်ပြီးရင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ရဟန်းဝတ်နဲ့ အရောက်လာခဲ့မယ်။ အဲဒီတော့မှ လှူကြပါ”

သူ၏ စကားသံ၌ ကြည်နူးဝမ်းသာမှုများ အပြည့်အသိပ် ပါရှိနေတာကို အောင်မောင်းတို့လင်မယား သတိပြုမိလိုက်သည်။ သန့်စင်ထွန်းတစ်ယောက် အကြည်နူးကြီး ကြည်နူးနေမိ၏။ သူ၏ အိပ်မက်ထဲက စေတီပျက်လေးများ အုတ်မြို့ ရိုးဟောင်းဘေးမှ ကျွန်းအိမ်အိုကြီး၊ ဝက်ပါဝါးတောကြီးသည်များကိုကြည့်ရင်း အားပါးတရ ပြုံးနေမိ၏။

ထိုနောက် သူသည် စေတီပျက်လေးတစ်ခုချင်းစီကို

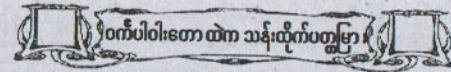
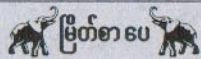
www.burmeseclassic.com

ကြည်ညိုစွာဖြင့် လိုက်လံဝတ်ပြုလေသည်။ သူ၏ ခံစားမှုက အောင်မောင်းတို့လင်မယားထံ ကူးစက်သွားဟန်ရှိ၏။ အောင်မောင်းတို့ လင်မယားသည်လည်း ကိုယ်စိတ်နှုပါးလုံးဖြင့် စေတီပျက်လေးများကို တမြတ်တနိုး ဦးခိုက်ကန်တော့ပုတော့သည်။

ယင်းနောက် သူတို့သည် အုတ်မြို့ ရိုးဟောင်းပေါ်မှ ဆင်းကာ ဝါးတောတွင်းသို့ ပြန်လည်ဝင်ရောက်သွားကြသည်။ သူတို့၏ နောက်ကျောကို အပြုံးကိုယ်စီဖြင့် စိုက်ကြည့်နေကြသော မျက်လုံးနှစ်စုံမှာ ကြည်လင်တောက်ပနေကြသည်။ ထိုမျက်လုံးပိုင်ရှင်မှာ သူတော်စင်ကြီးနှင့်ဆူဆီရီတို့ပင် ဖြစ်လေ၏။

* * *

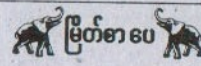
‘ ‘ နီဝုံး ‘ ‘

နောက်တစ်နေ့မနက် . . . ။

အောင်မောင်းတို့ လင်မယားသည် ဦးထွန်းရီတို့မိသားစုကို နှုတ်ဆက်ပြီး အိမ်ပြင်သို့ထွက်ခဲ့သည်။ သူတို့ကို သန့်စင်ထွန်းက မင်းလွင်ကုန်းရွာပြင်အထိ လိုက်ပို့ပေး၏။ ရွာပြင်၌ ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်မြင်ကွင်းတစ်ခုက အောင်မောင်းတို့ လင်မယားကို စောင့်ကြိုနေခဲ့သည်။

မြင်းနှစ်ကောင်တပ်ထားသော သူတို့၏ မြင်းလှည်းက

www.burmeseclassic.com

ငြိမ်သက်စွာ ရပ်တန့်နေ၏။ ထိုမြင်းလှည်းမှာ ဂိုဘင်တို့လက် မှ လွတ်မြောက်ဖို့ တောတွင်းဝင်ပြေးစဉ်က သူတို့စွန့်ပစ်ထား ခဲ့ပြီးပြီမဟုတ်ပါလော။

ယခု ထိုမြင်းလှည်းက တစ်နေရာတည်း၌ အနည်း ငယ်မျှ လှုပ်ရှားမှုမရှိပဲ ရပ်တန့်နေလေသည်။ အောင်မောင်း တို့လင်မယားကို အသင့်စောင့်ကြိုနေဟန်ရှိ၏။

“ဟယ်တော့. . ကျွန်မတို့ရဲ့ မြင်းလှည်း ဒီကိုရောက် နေပါလား၊ ထူးဆန်းလိုက်တာနော်. . ကိုအောင်မောင်း”

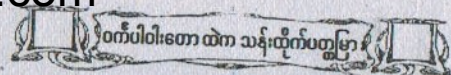
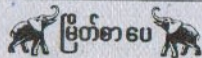
“ငါတို့ ရွာကိုပြန်ဖို့ အဆင်ပြေအောင် သူတော်စင်အ ဘာ စီစဉ်ပေးထားတာဖြစ်မှာပေါ့. . မေဝင်းရဲ့”

“ဟုတ်မယ်. . . ဟုတ်မယ်”

မေဝင်းက ဝမ်းသာအားရဖြင့် မြင်းလှည်းပေါ်တက် ၏။ အောင်မောင်းက သူမကို ကူညီဖေးမ၍ တင်ပေးလိုက် သည်။ ထိုနောက် ပြုံးရင်း ရပ်တန့်နေသော သန့်စင်ထွန်းကို လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“ညီလေး. . အစ်ကိုတို့သွားတော့မယ်၊ အစ်ကိုက ခရီး ထွက်ရဦးမှာ၊ ညီလေးဘယ်တော့လောက် လာမှာလဲ”

“ကျွန်တော်က အိမ်နှင့်ခြံအပြင် ကားနဲ့ပွဲရုံကိုပါ ရောင်း ရဦးမှာဆိုတော့ ဆယ်ရက်လောက်တော့ ကြာလိမ့်မယ်၊ အစ်ကို

က ဘယ်နှစ်ရက်လောက်ကြာမှာလဲ”

“ငါးရက်က အလွန်ဆုံးပေါ့”

“ဒီလိုဆို ကျွန်တော်ရောက်တဲ့အချိန်ကျရင် အစ်ကိုရှိ မှာပေါ့၊ ဪ. . အစ်ကိုတို့ဆီက ကျွန်တော်တစ်ခု တောင်း ဆိုရဦးမယ်”

အောင်မောင်းက ဝမ်းသာအားတက်ဖြင့်ပင်. . . ။

“ဟာ. . ပြောပါညီလေး၊ အစ်ကိုတို့ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ဦးလေးဦးထွန်းရီတို့ မိသားစုအတွက် ရင်းနှီးစား သောက်လို့ရမယ် လုပ်ငန်းတစ်ခု ထောင်ပေးလိုက်ချင်လို့. . အဲဒါ”

သန့်စင်ထွန်း၏ စကားမဆုံးမီမှာပင် အောင်မောင်း က အားတက်သရောဖြင့် ကြားဖြတ်ပြော၏။

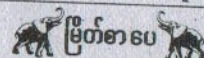
“ဟာ. . ညီလေးစိတ်ကြိုက်တာလုပ်၊ အစ်ကိုတို့က ညီလေးစီမံသမျှကို လက်ခံပြီးသားပဲ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

အောင်မောင်းက လက်ကာပြလိုက်၏။

“မလိုဘူး၊ မလိုဘူး၊ အရေးကြီးတာက ညီလေး. . . ဟို ပစ္စည်းတွေကို လာယူဖို့ပဲ”

“စိတ်ချ. . ကျွန်တော်လာကိုလာမှာ”

www.burmeseclassic.com

“ဒါဖြင့် အစ်ကိုတို့ သွားတော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သန့်စင်ထွန်းက ခေါင်းညိတ်၏။ အောင်မောင်းက မြင်းလှည်းမောင်းသမားနေရာ၌ ဝင်ထိုင်ရင်း လက်တစ်ချက် ဝှေ့ရမ်းပြပြီး မြင်းများကို မောင်းနှင်လိုက်၏။ မေဝင်းက လက် ဝှေ့ရမ်းနှုတ်ဆက်ရင်း...။

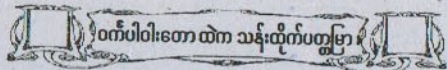
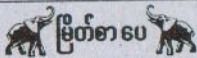
“အစ်မတို့ ရွာကပဲ စောင့်နေမယ်နော်”

* * *

မြင်းလှည်းသည် တောလမ်းလေးအတိုင်း မှန်မှန်ပြေး လွှားနေသည်။ မြင်းလှည်းမောင်းသူ အောင်မောင်းနှင့်မေဝင်း တို့မှာ အတွေးကိုယ်စီဖြင့် ငြိမ်သက်နေကြ၏။

သူတို့တွေးတောနေသည်မှာ သူတော်စင်ကြီးနှင့်သန့် စင်ထွန်းအကြောင်း။ ပြီးတော့ ထူးခြားဆန်းကြယ်သော အစွမ်း သတ္တိကို ပိုင်ဆိုင်ထားကြသည့် မြွေကြီးများ ဝိုဘင်၏ လူများ သေဆိုးသွားပုံ စူးရှသော အသံပိုင်ရှင် သူတို့၏ ရင်သွေးလေး အကြောင်းနှင့်ဝင်္ကံပါဝါးတောထဲ လျှို့ဝှက်စွာရှိနေသော အုတ် မြို့ ရိုးဟောင်းပေါ်ရှိ စေတီပျက်လေးငါးဆူ အုတ်မြို့ ရိုးဟောင်း

က ကျွန်းအိမ်အိုကြီးစသည့် မယုံကြည်နိုင်အောင် ထူးခြားဆန်း ကြယ်မှုများပင်ဖြစ်သည်။

သူတို့ ကြုံတွေ့ခဲ့သော ဖြစ်ရပ်များကို သူတို့ကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ သိခွင့်ပေးမည်မဟုတ်ပါ။ သူတို့ပြောခဲ့လျှင်လည်း မည်သူမျှ ယုံကြည်ကြမည်မဟုတ်။ ပုံပြင်တစ်ပုဒ်အဖြစ်သာ သတ်မှတ်ကြပေလိမ့်မည်။

ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော ဖြစ်ရပ်ဆန်းကို သူတို့ မသေမချင်း ဘယ်တော့မှ မေ့နိုင်တော့မည်မဟုတ်ပါ။ ရုတ်တရက် မေဝင်း က တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို စတင်ဖြိုခွဲလိုက်၏။

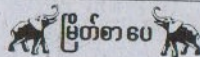
“ကိုအောင်မောင်း.. ကျွန်မတော့ မင်းလွင်ကုန်းရွာ လေးမှာပဲ အခြေချချင်တယ်။ စေတီတော်လေးတွေကို အမြဲဖူး မြင်ချင်လို့ အောင်မောင်းက ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံလိုက်၏။

“အေး.. ကောင်းတယ်”

ရုတ်တရက်...။

သူက မြင်းလှည်းကို ရပ်တန့်ပြီး လမ်းဘေး၌ သစ်ပင် ငယ်တစ်ခုကို တူးဆွနေသော လွယ်အိတ်လွယ်ထားသည့် လူ ကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ထိုလူက သူတို့ကို ကျောခိုင်းထားပါ သော်လည်း ဘယ်သူ့ဆိုတာ သူကောင်းကောင်းသိနေသည်။

“ဗျို... ဦးလေးဦးခင်အောင်၊ ဘာတွေတူးနေတာလဲ”

www.burmeseclassic.com

သူ၏အသံကြောင့် သစ်ပင်ငယ်အောက်ခြေက မြေ
တွေကို တူးဆွနေသော ဦးခင်အောင်က လှည့်ကြည့်၏။ ပြီး
တော့ လှည်းနားကို အပြေးရောက်လာ၏။

“ဟေ့ကောင်. . . အောင်မောင်း၊ မင်းတို့ တစ်ရက်နှင့်
နှစ်ညလုံးလုံး ဘယ်သွားနေကြတာလဲ၊ ငါတို့အားလုံး စိတ်ပူ
နေရတယ်ကွ”

“မင်းလွင်ကုန်းရွာက အသိတွေအိမ်ကိုသွားတာ၊ ဦး
လေးတို့က ဘာလို့စိတ်ပူနေကြရတာလဲ”

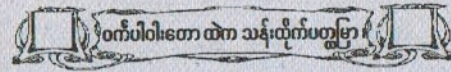
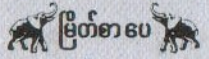
“မေကြည့်စကားကြောင့်ပေါ့ကွ၊ မင်းခယ်မတော့ ရူး
နေပြီလား၊ မသိပါဘူးကွာ၊ အဓိပ္ပါယ်မရှိတာတွေ လျှောက်ပြော
နေတယ်၊ မင်းတို့ရွာရောက်ရင် သူ့ကို အရင်သွားကြည့်လိုက်
ကြဦး”

အောင်မောင်းက မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်၏။ မေဝင်း
ကလည်း လှည်းရှေ့ပိုင်းသို့တိုးလာပြီး ဦးခင်အောင်ကို လှည့်
ကြည့်သည်။

“မေကြည်က ဘာတွေလျှောက်ပြောနေလို့လဲ. . . ဦး
လေးရဲ့”

ဦးခင်အောင်က မျက်နှာကြီးရှုံ့ မဲပြီး. . . ။

“ညည်းညီမကပြောတယ်၊ နင်တို့ ဟိုမြေတွေကို မီးရှို့

လိုက်တာ သန်းထိုက်ပတ္တမြားနှစ်ခဲကို ရလိုက်တယ်တဲ့၊ ပြီးတော့
မင်းနှင့်ဂိုဘင်တို့လူစု တစ်ချိန်တည်းပျောက်သွားလို့ သူက ဖင်
မထိုင်နိုင်အောင် စိတ်ပူနေတယ်၊ ဂိုဘင်တို့က နင်တို့ဆီက သန်း
ထိုက်ပတ္တမြားခဲတွေကို လိုက်ရှာနေတာဖြစ်မယ်တဲ့လေ၊ ဟား
ဟား. . . ဟား. . . ဟား”

သူကပြောပြီး ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်၏။ အောင်
မောင်းနှင့်မေဝင်းတို့က တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်
ပြီး ပြုံးလိုက်ကြသည်။

ဦးခင်အောင်က အတန်ကြာအောင် ရယ်မောပြီးမှ။

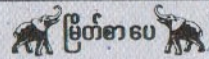
“ဟေ. . . ငါ့ကို ခဏစောင့်ကြဦး၊ ငါမဟာဂါသစ်ဆွေး
ပင်ရဲ့ အမြစ်ကို တူးနေတာ ရတော့မယ်၊ ငါ. . . မင်းတို့လှည်း
နဲ့ ပြန်လိုက်မလို့၊ စောင့်ကြဦး”

“လုပ်. . . လုပ်. . . ကျွန်တော်ပါ ကူညီရဦးမလား”

“ကောင်းတာပေါ့ကွာ”

မဟာဂါသစ်ဆွေးပင်မှာ တစ်ပေ၊ တစ်ထွာမျှသာမြင့်
ပြီး မြေပြင်မာပေါ်၌ကပ်၍ အကိုင်းများ ဖြာထွက်နေကြသည်။
အရွက်များမှာ ၂-လက်မကျော်ခန့်ရှည်ပြီး အနံ့သေး၏။ ဦးခင်
အောင်က တူသရွင်းဖြင့် မြေကိုဆွရင်း. . . ။

“ဒီအမြစ်က အဖုအကျိတ်တွေပေါက်ရင် သုံးဖို့ပေါ့၊

www.burmeseclassic.com

ဒီအမြစ်ကို ရေစင်စင်ဆေးပြီး ထုထောင်းကြိတ်ချေ အုံပေး လိုက်လို့ကတော့ နုရင်ပိန်၊ ရင့်ရင့်ပေါက်ပဲ၊ လူတင်မကဘူး၊ ကျွဲ၊ နွားတိရစ္ဆာန်တွေ အတွက်ပါ သုံးလို့ရတယ်ကွ”

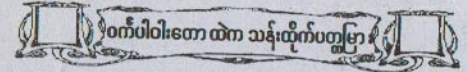
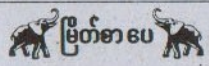
ဦးခင်အောင်က ထုံးစံအတိုင်း ဆေးပင်များအကြောင်း ပြောနေ၏။ အောင်မောင်းက စိတ်မဝင်စားနိုင်ပါ။

“ဒါနဲ့ . . စကားမစပ် မေးရဦးမယ်၊ ဂိုဘင်တို့ လူစုက ဘယ်သွားကြတာလဲ”

“မသိပါဘူးကွာ၊ ဒီလူတွေက ရောက်တဲ့နေရာမှာ နေ ချင်သလောက်နေကြတဲ့လူတွေ ရောက်လာပြီးအခြေချနေတုန်း ကလည်း အားချင်းပဲ၊ ပြန်ထွက်သွားတော့လည်း ချက်ချင်းငါ တော့ သူတို့ကို ကြည့်မရပါဘူးကွာ၊ သူတို့ ရောက်လာကတည်း က ငါတို့ရွာသားတွေ မြေခဏခဏ အကိုက်ခံရတယ်၊ သူတို့ က ငါ့ထက်အရင်ရောက်နေပြီး ကုပေးတယ်၊ တန်တော့ သူတို့ မြေတွေကို သူတို့သုံးပြီး စီးပွားရှာနေတာ ဖြစ်မယ်၊ သူတို့က မင်းတို့ဆီက ပတ္တမြားကို လိုက်လုတယ်လို့ မေကြည်ကတော့ ငိုကြီးချက်မနဲ့ လျှောက်ပြောနေတာပဲ”

အောင်မောင်းက ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်သည်။

“အဲဒါနိမိတ်ပဲ . . ဦးလေးခင်အောင်၊ ကျွန်တော်တို့မှာ သန်းထိုက်ပတ္တမြားမရှိပေမယ့် သိန်းနှစ်ထောင်လောက်ရမယ့် ကံ ကြုံခဲ့သမျှ”

ဦးခင်အောင် မျက်လုံးပြူးသွားပြီး တအံ့တဩဖြင့် အ ကျယ်ကြီးထအော်လေပြီ။

“ဘာ . . သိန်းနှစ်ထောင်၊ သိန်းနှစ်ထောင်၊ မင်းတို့ သိန်းနှစ်ထောင်ရတော့မယ် . . ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် . . ဦးလေးရဲ့၊ ကျွန်တော်တို့လမ်းမှာ လူ တစ်ယောက်နဲ့ တွေ့တယ်၊ သူက သာသနာဘောင်ထဲ အပြီး ဝင်တော့မှာ၊ အဲဒါ သူ့ရဲ့ ပစ္စည်းအားလုံးကို ကျွန်တော်တို့လင် မယားနှစ်ယောက်ဆီပေးမယ်၊ သူနဲ့ ရေစက်ဆုံတယ်တဲ့လေ”

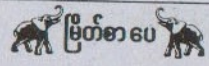
“ယဉ်ယဉ်လေးရှူးနေတာ ဖြစ်မှာပေါ့ကွာ၊ မင်းစိတ်ကူး ယဉ်မနေနဲ့ဦးနော် . . အောင်မောင်း”

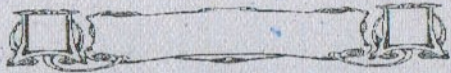
အောင်မောင်းက ခပ်တည်တည်ဖြင့် . . . ။

“ကျွန်တော်လည်း သိပ်တော့မှန်းမထားပါဘူး၊ တကယ် လို့ ကျွန်တော်သိန်းနှစ်ထောင်ရရင်တော့ ရွာကတစ်အိမ်စီကို သိန်းနှစ်ဆယ်လောက်စီပေးမယ်၊ ဒီလိုဆို ကျွန်တော်တို့တစ်ရွာ လုံး လှည်းကူးမြို့ ပေါ်တက်ပြီး ရင်းနှီးစားသောက်နိုင်ပြီဗျ”

ဦးခင်အောင်က ခေါင်းမော့ကာ အားပါးတရ ဟား တိုက်ရယ်မောလိုက်သည်။ ရယ်စရာအကောင်းဆုံ ပြက်လုံး တစ်ခုကို ကြားလိုက်ရဟန်ဖြင့် ရယ်မောမဆုံးနိုင်။ အတန်ကြာ မှ သူက ပြုံးစစဖြင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်၏။

“ကောင်းတာပေါ့ကွာ၊ မင်းစကား မင်းမှတ်ထား၊ မင်း

သိန်းနှစ်ထောင်ရလို့ကတော့ ငါက သိန်းနှစ်ဆယ်ကို လည်ပင်း
ညှစ်တောင်းမှာ”

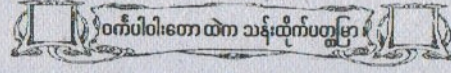
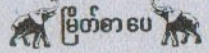
“လည်ပင်းညှစ်တောင်းဖို့ မလိုပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်က
တကယ်ပေးမှာ”

“အေး.. အေး.. အောင်မောင်းရာ၊ မင်းကတော့ အ
တည်ပေါက်ကြီးနဲ့ နောက်နေပြီ”

အောင်မောင်းနှင့်မေဝင်းတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်
ယောက်လှမ်းကြည့်ရင်း ပြုံးမိကြသည်။ သူတို့၏စကားကို မယုံ
ကြည်နိုင်ခဲ့သော ဦးခင်အောင်မှာ မကြာမီရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ
ပင် တအံ့တဩဖြစ်သွားရသည်။ တစ်ရွာလုံး တအံ့တဩဖြစ်
အောင်ကို အောင်မောင်းတို့က တစ်အိမ်ကို သိန်းနှစ်ဆယ်စီ
လိုက်ပေးခဲ့သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ယင်းနောက် သန့်စင်ထွန်းတစ်ဖြစ်လည်း ဦးပွင်းဝိဇယ
ကို လာရောက်ဖူးမျှော်ရင်း ဦးပွင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို သိ
သွားကြ၏။ ထိုအခါ ဝါးများခုတ်ထွင်ခြင်း၊ လမ်းခင်းခြင်းနှင့်
ကျောက်ဆောက်ခင်းတို့၌ အားတက်သရော ပါဝင်ကူညီကြ
လေသည်။ တစ်ရွာလုံးမှာ ဦးပွင်းဝိဇယ၏ စည်းစိမ်မျှကို မျှ
ဝေသုံးစွဲရင်း လှည်းကူးမြို့ ပေါ် ပြောင်းရွှေ့ နေထိုင်ကြလေ၏။

ဝက်ပါဝါးတောမှာ ရှင်းလင်းနေပေပြီ။ ကတ္တရာခင်း
ထားသော လမ်းကြီးက ပြူးနေ၏။ အုတ်မြို့ ရိုးဟောင်းဘေး၌

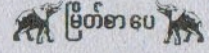

ယခင်ကရှိခဲ့သော ကျွန်းအိမ်အိုဟောင်းကြီးမှာ မပြောင်းလဲပါ။
ထိုအိမ်အိုကြီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်၌ ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်
ကျောင်းက ဝင့်ဝင့်ထည်ထည်ဖြင့် နေရာယူထားသည်။

အာရုဏ်ဦး၏ ရောင်ခြည်အောက်တွင် ဒုတ္တစေတီနှင့်
စူဠာမဏိစေတီတော်တို့၏ ထီးတော်များမှာ အရောင်တဖျတ်
ဖျတ်လက်နေ၏။ ထိုစေတီနှစ်ဆူအပြင် စေတီပျက်လေးများ
ရှေ့၌ လေးထောင့်စားပွဲတစ်လုံးစီရှိနေ၏။ စားပွဲပေါ်၌ ရေချမ်း
နှင့်သစ်သီးဝလံများ နံ့သာတိုင်နှင့်ဆီမီးများကို ကပ်လှူပူဇော်
ထားသည်။

ဒုတ္တစေတီ၏ရှေ့၌ တင်ပခွေထိုင်ရင်း ခါးကိုဖြောင့်
ထားလျက် လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ဒူးနှစ်ဖက်ပေါ် သက်တောင့်
သက်သာတင်ပြီး မျက်လုံးအစုံမှိတ်ကာ တရားမှတ်နေသော
ဦပွင်းတစ်ပါးကို တွေ့ရ၏။

ဦးပွင်း၏ အသားအရေမှာ ကြည်လင်ဝင်းဖန်နေ၏။
ဥပမိရုပ်မှာ ခန့်ညားတည်ကြည်လွန်း၏။ ဖူးတွေသူတိုင်း ကြည်
ညိုစိတ်ယိုဖိတ်လာစေနိုင်သည့် ထိုဦးပွင်းဝိဇယမှာ ဝက်ပါဝါး
တောထဲက ဖိတ်ခေါ်မှုကို လက်ခံခဲ့သည့် သန့်စင်ထွန်းဖြစ်၏။
ဦးပွင်းဝိဇယဦးဆောင်၍ ထိုနေရာလေးကို ရှင်းလင်းစဉ်အ
မင်းလွင်ကုန်းရွာသားများ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေကြသည့် မြေ
ကြီးများ ထွက်လိုက်မှာကို ကြောက်နေကြ၏။

www.burmeseclassic.com

သို့သော် ယနေ့ယခုအထိ မြေတစ်ကောင်မျှ မတွေ့ရ
သလို မြေတွန်သံကိုလည်း မကြားရတော့ပါ။ ဘုရားဖူးများဖြင့်
စည်ကားသိုက်မြိုက်နေသော ဤနေရာလေး၏ တားမြစ်နယ်
မြေမှာ ကျွန်းအိမ်အိုကြီးပင်ဖြစ်လေသည်။

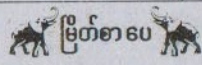
ယခု ကျွန်းအိမ်အိုကြီး၏ အမိုးပေါ်၌ လူနှစ်ဦးရပ်တန့်
နေကြသည်။ သူတော်စင်ကြီးနှင့် ဆူဆီရီတို့ဖြစ်၏။ သူတို့သည်
ပြုံးရွှင်သော မျက်နှာထားဖြင့် လက်အုပ်များချီရင်း စေတီတော်
များနှင့်ဦးပဉ္စင်းဝိဇယကို ပူဇော်နေကြသည်။ သူတို့အား မည်
သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ တွေ့မြင်ခြင်းမရှိပါ။

ထိုစဉ် ဦးပဉ္စင်းဝိဇယက တရားဖြုတ်ပြီး မျက်လွှာကို
ဖြည်းဖြည်းချင်း ပင့်တင်လိုက်၏။ ထိုနောက် ဝတ်ပြုပြီးဖြည်း
ဖြည်းချင်း ထရပ်လိုက်၏။

ရုတ်တရက် သူ၏ မျက်လုံးအစုံသည် ကျွန်းအိမ်အို
ကြီးပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ သူတော်စင်ကြီးနှင့် ဆူဆီရီတို့
ကို တွေ့မြင်သွား၏။ သူပြုံးရင်း လက်အုပ်ချီကာ ဦးညွှတ်လိုက်
လေတော့သည်။

* * *

ရတနာသုံးပါးနား ဦးထိပ်ထားလျက်

www.burmeseclassic.com

ဝတ္ထု ၇ ဆန်း: ကြယ် လုံး ချင်း ဝတ္ထု

မင်းသား

ဝက်ပါတောထဲက သန်းထိုက်ပတ္တမြား

BURMESE CLASSIC .com

www.burmeseclassic.com

